X. évfolyam 21. szám

1954 május 20.

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

Kié lesz a kongresszusi versenyzászló?

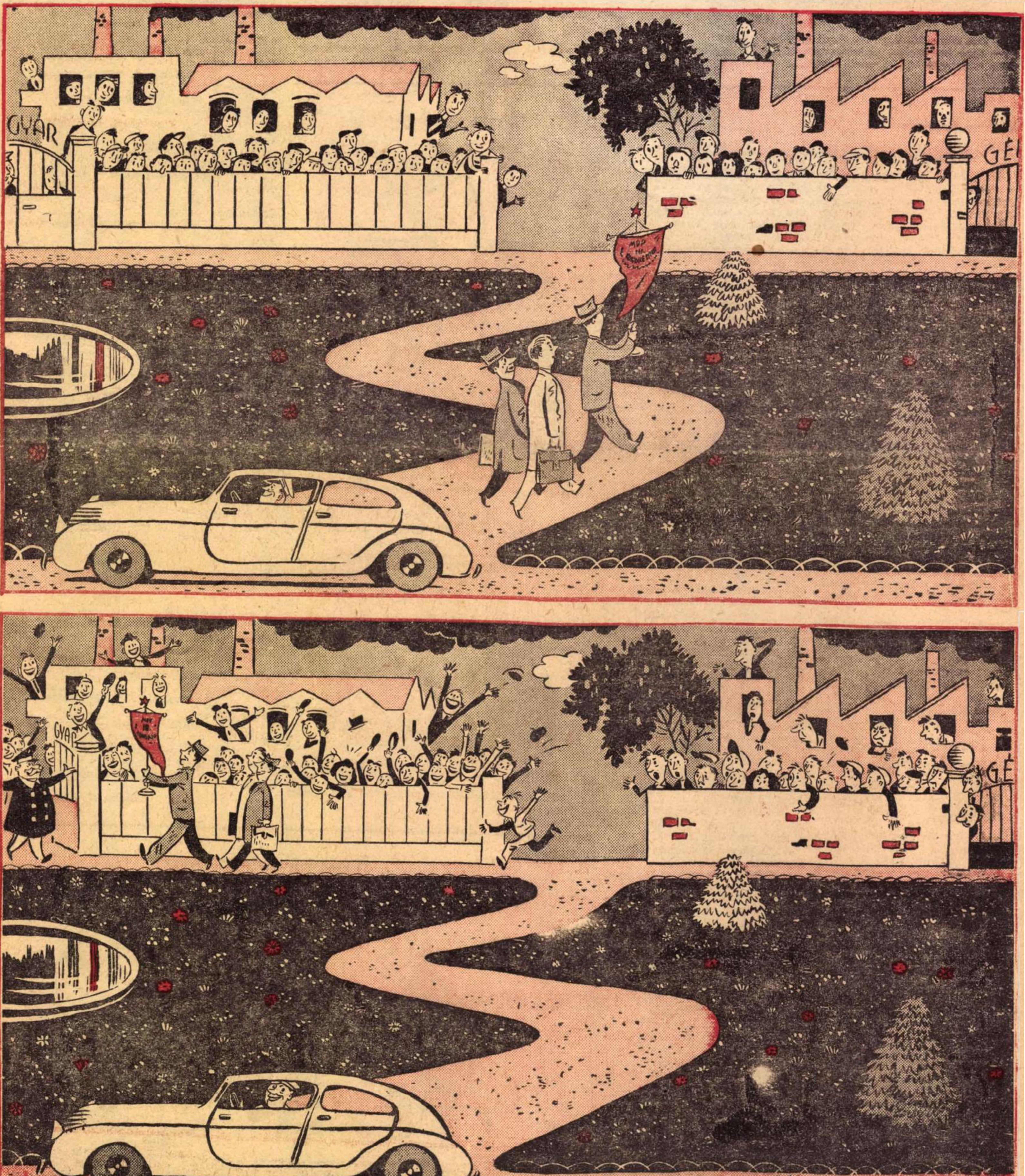
GYAR
GÉ
MDP
III.
KONGRESSZUS

DISZNÓSÁG HAT DISZNÓ KÖRÜL...

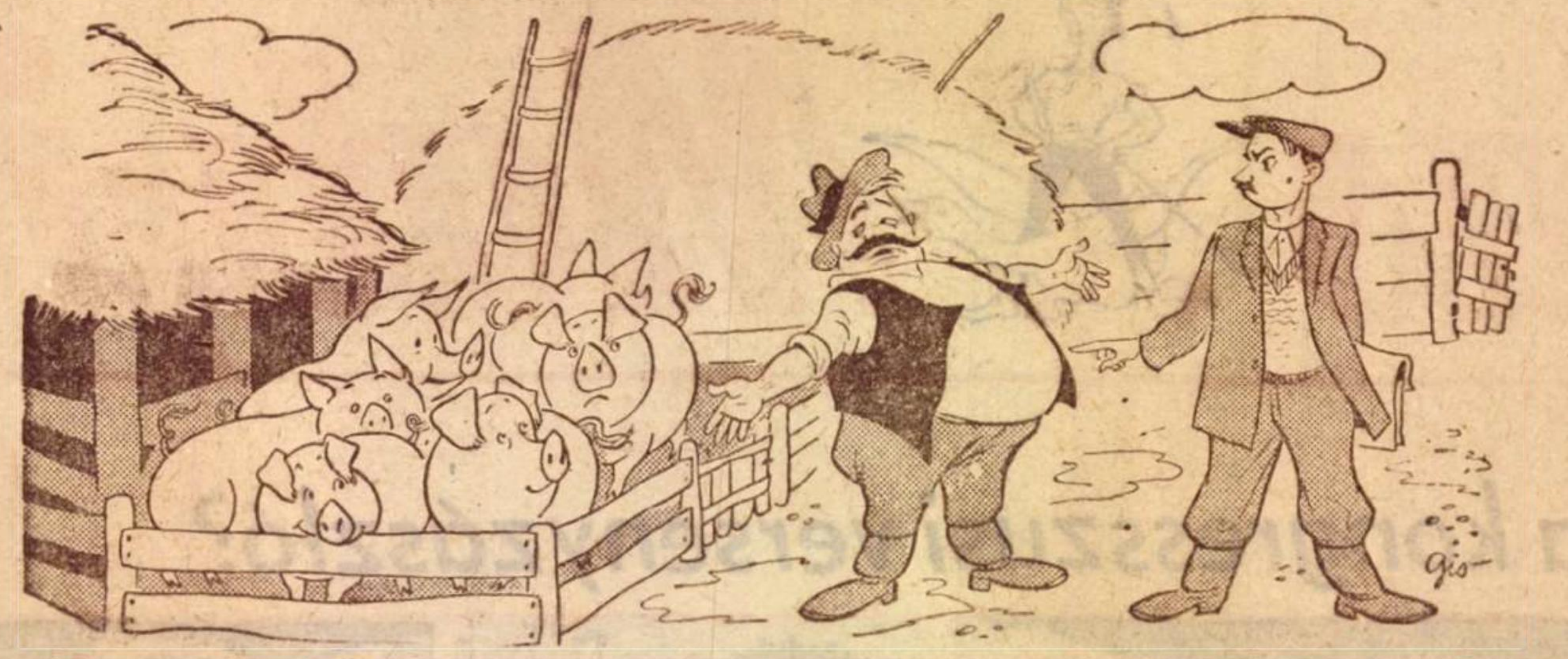

— Hat disznóból nem tud beadni, Zsiros gazda?
— Nem hat disznó ez, kérem! Mert egy az enyém, egy a vőmé, egy a fiamé, egy a sógoré, egy az ángyomé, egy meg csak úgy idejár vendégségbe...

Darvas Szilárd:

Előrelátó ember

Beléptem az eszpresszóba, amely sajnos zsúfolva volt. Pont azt az időpontot választottam, mikor az effajta helyiségekben egy talpalatnyi ülőhely sincs. Reggel 8 és este fél 11 közt lehetett.

Tanácstalanul néztem szét és éppen távozni készültem, amikor az egyik asztal mellől felemelkedett egy erősen kopaszodó, már nem fiatal emberke és barátságosan hellyel kínált. Elfogadtam a meghívást, és lesöpörve több csészét, feldöntve egy kabátok alatt roskadozó széket, mellé rogytam.

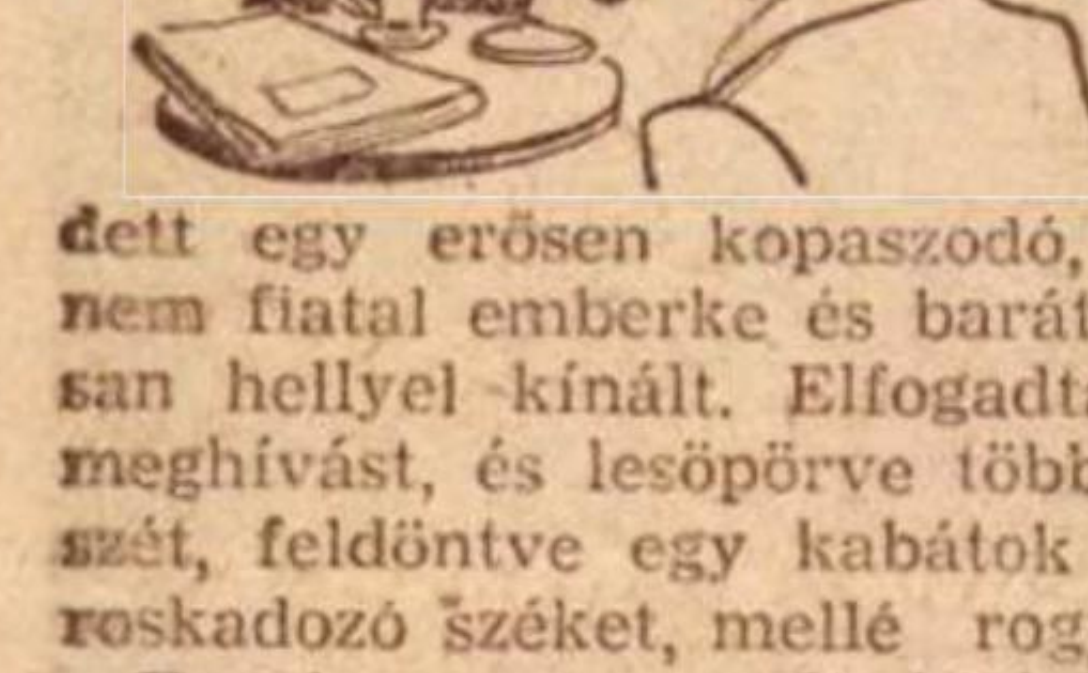

Fogalmam sem volt, ki lehet.

Ő viszont azt kérdezte:

— Gazsit mikor láttad?

— Van már egy félesztendeje — válaszoltam habozás nélkül, minthogy életemben soha semmiféle Gazsit nem láttam és nem akartam róla túl sokat beszélni. Ezután rendeltem egy duplát és aggodalmasan vártam a további kérdéseket. Ő bánatosan bólogatott.

— Szétmentek a régi gyerekek.

— Szét! — erősítettem meg én is, magam elé képzelve Gazsit, amint éppen szétmegy. Aztán, hogy szégyenben ne maradjak, hozzátettem:

— Szilvesztert se igen látni...

Nem jött zavarba.

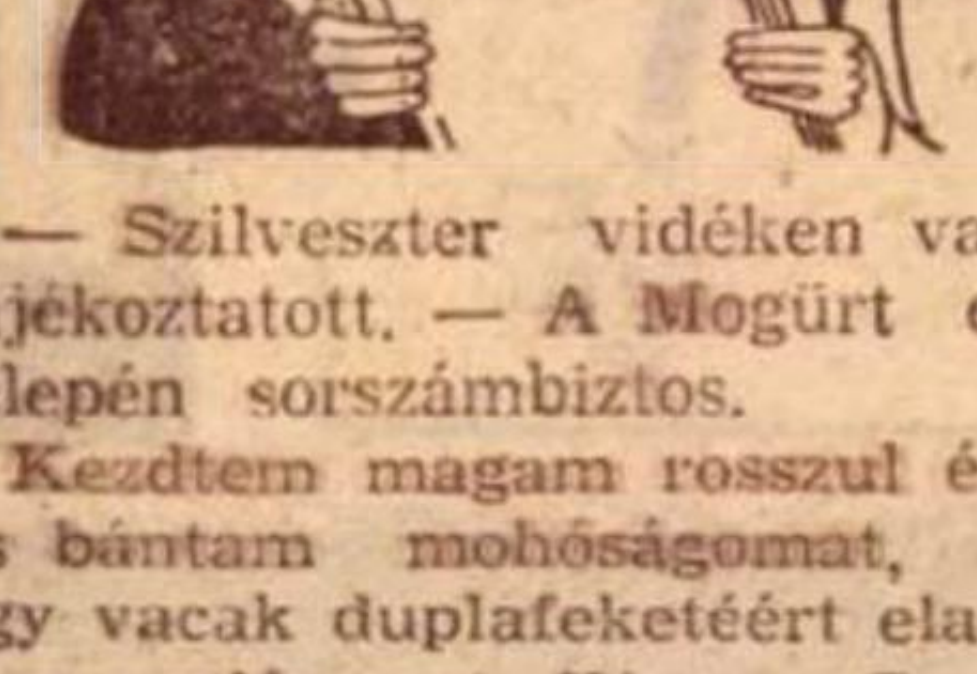

— Szilveszter vidéken van — tájékoztatott. — A Mogürt egyik telepén sorszámbiztos.

Kezdtem magam rosszul érezni és bántam mohóságomat, hogy egy vacak duplafeketéért eladtam a nyugalmamat. Ki ez a Gazsi és ki a Szilveszter? És ki ez az alak?

Ekkor tekintetem az előtte fekvő mappára esett. Rettenetesen vastag iratcsomó volt s a tetején nagy betűkkel a következő felirat díszelgett:

DERÜS EPIZÓDOK EGY NAGY EMBER ÉLETÉBŐL

Merre járt, mit mondott, mit tett Koleszár?

Örültem, hogy a beszélgetés új fordulatot vehet.

— Ki ez a Koleszár? — kérdeztem.

Sértődötten nézett rám.

— Én — mondta és gyanakodva tette hozzá:

— Lehet, hogy nem emlékszel rám?

— Én ne emlékeznék rád? Hova gondolsz, Péterkém?

— Nem vagyok Péter. Ödön vagyok — mondta komoran, — Ugylátszik elfelejtetted Pécelt és a közös hónaposszobát...

Most már mindenre emlékeztem, arra is, hogy Pécelen soha életemben nem jártam. De nem akartam megbántani.

— Hát így ismersz, Döncikém? — tiltakoztam felháborodottan. — Pécel! Istenem, de rég volt...

A mappára böktem.

— Szóval nagy ember lettél... Gratulálok...

— Nem lettem nagy ember — mondta büszkén és konokul.

— De hiszen itt áll: „Derűs epizódok egy nagy ember életéből..." Koleszár...

— Nem lettem nagy ember — magyarázta — de még lehetek. Aránylag fiatal vagyok, ötvenéves. Egész csomó író ebben a korban kezdett írni. Lehet, hogy holnaptól kezdve én is írni fogok. Vagy feltalálok valamit. Mit tudom én, minden történhet... Aztán meghalok és jönnek a jubileumok. Koleszár halálának ötvenéves jubileuma... Koleszár halálának százéves jubileuma... Kezdik gyüjteni az adatokat, keresik a kortársakat... összeírnak mindenféle sületlenséget, aminek a fele se igaz. Ezt én el akarom kerülni.

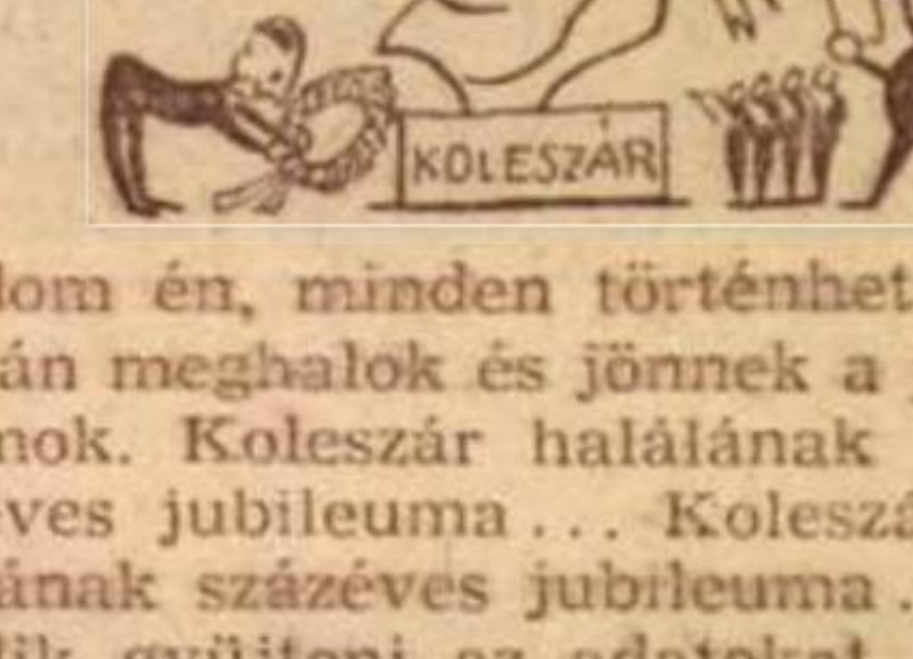

A mappára ütött.

— Ez itt mind hiteles! Saját feljegyzéseim! Tessék, itt vannak az egyes fejezetek!

„A kis Koleszár esete a tele edénnyel."

„Koleszár járni tanul."

„Mit mondott Koleszár Homokinak a strandon."

„Koleszár és a ceglédi kaszirnő."

És így tovább...

Végiglapozta a mappát és elégedetten jegyezte meg:

— Ezekből az utókor az igazi Koleszárt ismeri majd meg!

Megilletődötten fizettem és búcsúzóul megkérdeztem:

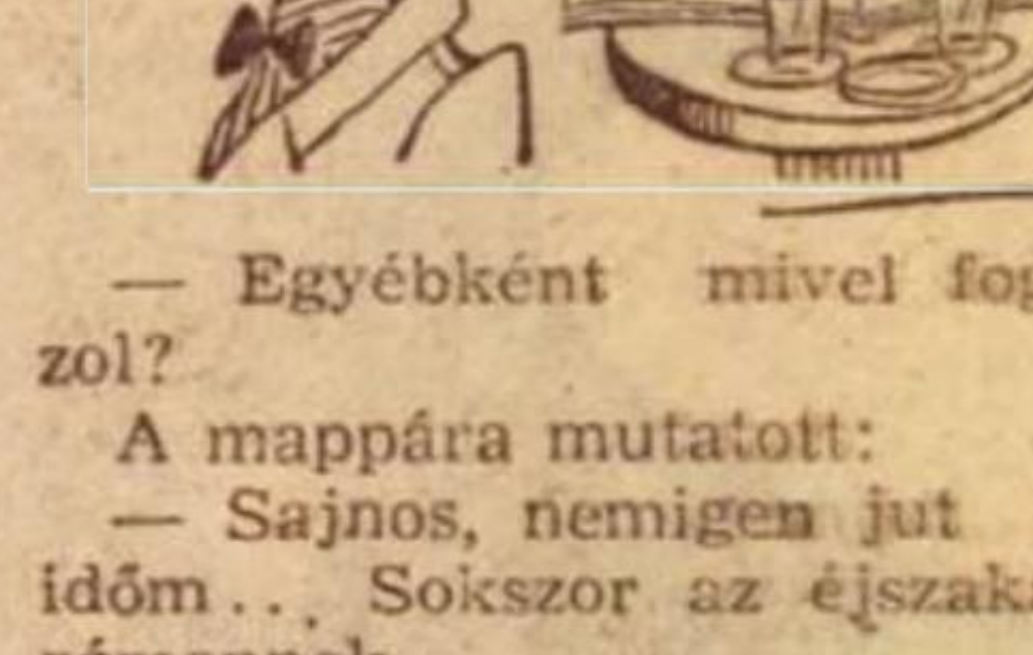

— Egyébként mivel foglalkozol?

A mappára mutatott:

— Sajnos, nemigen jut másra időm... Sokszor az éjszakáim is rámennek...

Már elő is vette a töltőtollat és írni kezdett. Még láttam, amint a címet leírja:

„Koleszár az eszpresszóban"...

Most már drukkolok neki, hogy nagy ember legyen. Így talán én is bekerülök az irodalomtörténetbe...

Különleges kitüntetés

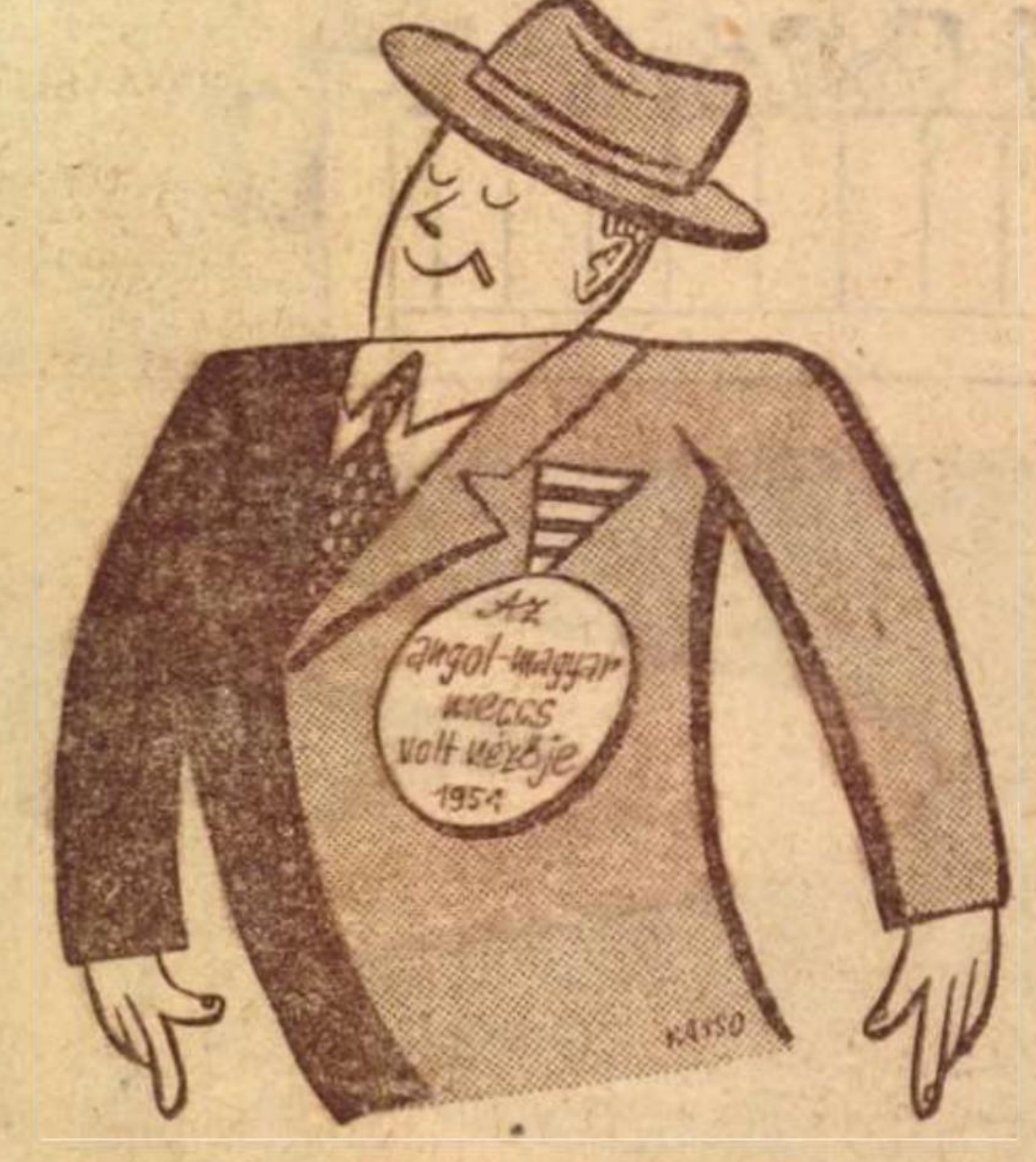
Az angol-magyar meccs volt vezője 1954
KÁSSO

Kép a jövőből

Egy üzemi étkezőből

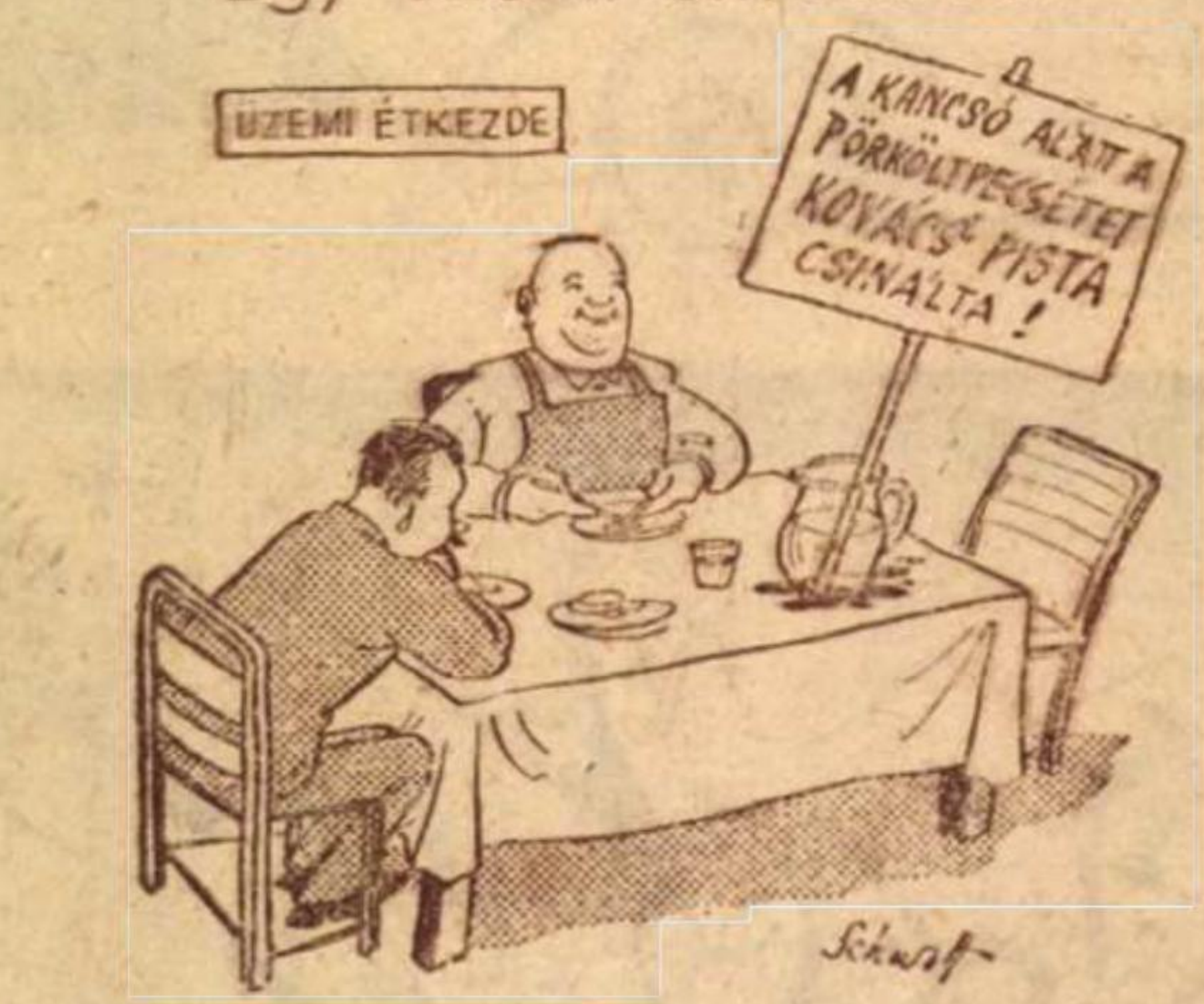
ÜZEMI ÉTKEZDE
A KANCSÓ ALATTA PÖRKÖLTPECSÉTET KOVÁCS PISTA CSINÁLTA!
Schwarz

Irásos agitáció, különös tekintettel a tisztasági versenyre.

Majakovszkij:

Ballada a bürokratáról és a munkáslevelezőről

Ujfajta balladát
zeng most
a dalnok.
Ügyelj, figyelj!
Légy fülhegyező!
Volt egyszer egy intézmény,
ott egy hivatalnok
s egy biráló
munkáslevelező.
Meséket mesélni
nem kell sok ész —
csakhogy ez nem mese,
tata!
A munkást úgy hívták, hogy
Petrov
és
Vaszkin volt a bürokrata.
A munkás birált,
írta a levelet
a cikkhalom
egyre nőtt,
Vaszkin meg...
hallgatta csupán és evett.
Kit evett?
A munkáslevelezőt.
A munkás koptatott
amennyit csak lehet
ceruzaerdőt
és papirmezőt,
Vaszkin meg
hallgatta csupán és evett.
Kit evett?
A munkáslevelezőt.
A munkás felsorolt
néhány tucat nevet
ez részeg,
az tolvaj,
sőt...
Vaszkin meg
hallgatott csupán és evett.
Kit evett?
A munkáslevelezőt.
Elsorvadt a munkás,
sápadt és beteg
a dús levélhegy előtt.
Vaszkin meg
hallgatott csupán és evett.
Kit evett?
A munkáslevelezőt.
A munkás meghalt.
Kereszt sírja felett.
Elásták
az okvetetlenkedőt.
Vaszkin meg
hallgatott csupán és evett.
Kit evett?
Egy másik levelezőt.
És hogy hasznosithasd
mindezen tényeket,
eme balladából
szűrd le
a lényeget.
Először:
ha igazságos
a kritikád
s egy bürokratára
emeled kezed,
kövesd nyomon,
hová jut,
mit ér el a vád,
miféle eredményre vezet?
Másodszor:
ha társadnak szemére hányják,
hogy bátran
tartotta magát —
vedd el
a bürokrata nagy étvágyát
köpenyege alatt
szorítsd meg a nyakát.

(Radó György fordítása)

Nyugati helyzetkép

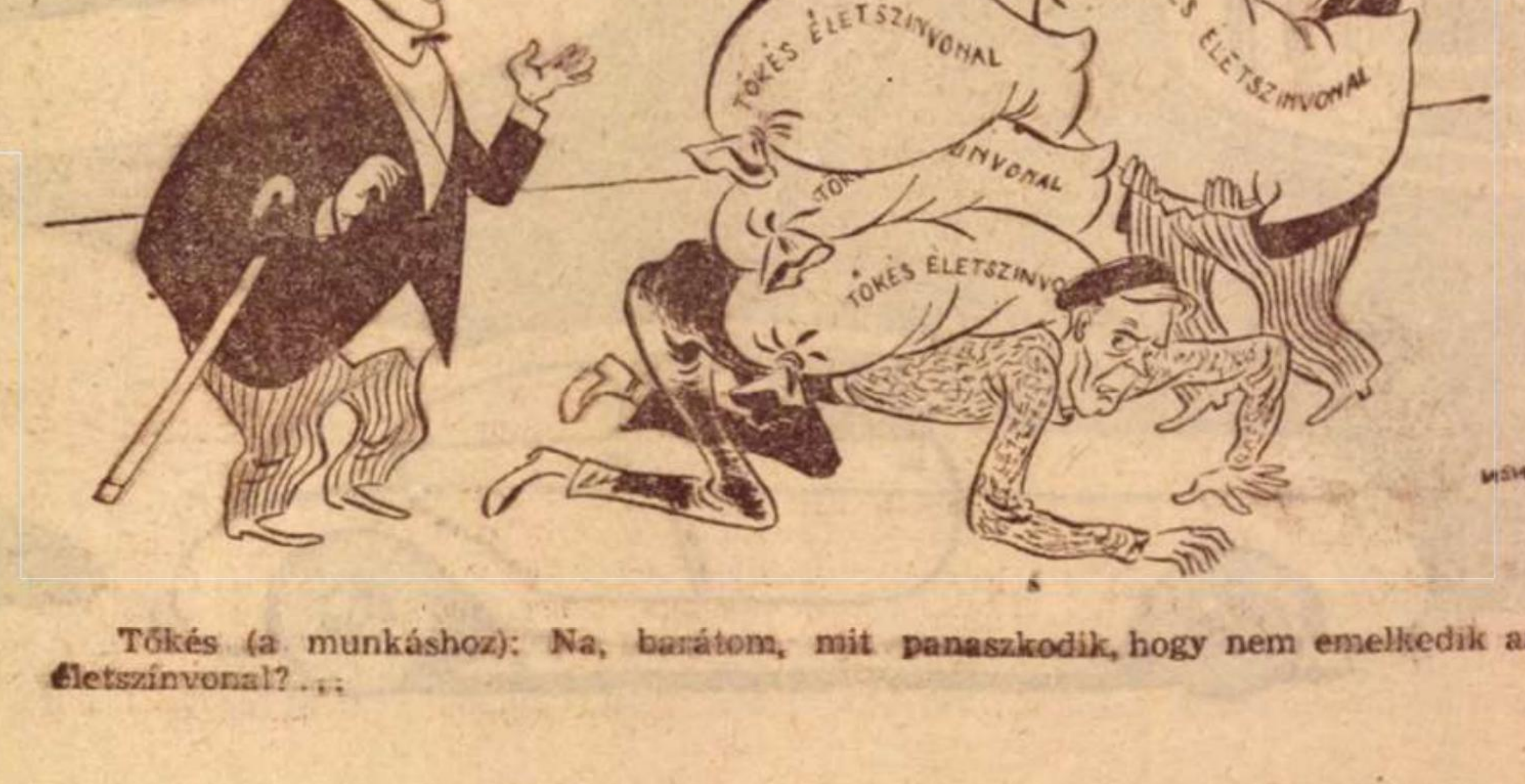

Tőkés (a munkáshoz): Na, barátom, mit panaszkodik, hogy nem emelkedik az életszínvonal?...

KAKUK!

Sohasem volt kakukos órám. Tudom, hogy ez a bejelentés nem szokatlan, nem is meglepő. Számtalan ember éli le úgy az életét, hogy nincs kakukos órája, sőt annak hiányát sem érzi. Én is így voltam ezzel. Öt nappal ezelőtt azonban barátom — akinek lakásán délutánonként együtt dolgozunk — örömtől ragyogó arccal fogadott.

— Végre sikerült szereznem egy kakukos órát! — mondta, s a falra mutatott, ahol kedves kis barna házikó közepén óra ketyegett. Nagyon csinos kis jószág volt, nekem is tetszett. Sokkal rendesebb jószágnak látszott, mint az a beszélő papagáj, amelyet barátom a mult hónapban vett, csőre aljában kék dudorokkal. (Papagájoknál ez állítólag a férfiasság, s a beszélőkészség jele.)

A kakukos óra már az első napon nagyon derekasan viselkedett. A kis festett famadár minden félórában kivágta lakása ajtaját és elrikkantotta magát: kakukk. A teljes órákat pedig annyi «kakukk» kiáltással jelezte, ahány óra volt. Bár jobban szeretem, ha egy óra ketyeg vagy csenget és nem utánoz madarat, végeredményben mégsem zavart. Sőt. Volt egy jó oldala is: amióta először megszólalt a famadár, az élő a kalitkában elhallgatott. Ült a kalitkája rúdján sértődötten, fejét félrehajtotta és csőrét, aljában a kék dudorokkal, szorosan összezárta.

Egyszóval a kakukos óra premierje határozottan jól sikerült, gondolatban még hálás is voltam azért, hogy elnémította az örökké rikácsoló papagájt.

Másnap két óra után tíz perccel, egészen váratlanul kipattant a famadár és tízszer egymásután elrikoltotta: kakukk... Aztán bement. Barátom riadtan állt fel egy székre, s igazított valamit a mutatókon.

— Ugylátszik elromlott... Összeragadtak a mutatók — magyarázta — az órás is mondta, hogy ilyesmi előfordul.

Leszállt a székről. A kakuk úgylátszik csak ezt várta, mert hirtelen ismét kiugrott, dühösen kakukolt vagy ötöt, s megint visszaperdült.

Barátom ismét felállt a székre, ismét igazított a mutatón. A kakuk erre újra kijött. Barátom ekkor két ujjal óvatosan megfogta a nyakát és benézett a kis ajtón. Lehet, hogy látott valamit, lehet, hogy nem, a kakuk mindenesetre torkaszakadtából kiáltozott, majd kirántotta magát a kezéből és visszament. Egész délután egy sort sem tudtunk leírni. A fékevesztett madár dühös közvetlenséggel ugrott ki és rohant vissza, a legváratlanabb pillanatokban. Négy órakor huszonhetet kakukolt, fél ötkor tizennégyet, ötkor pedig ki se jött. Megdöglött, végre, mondtam magamban boldogan, s az írógéphez ültem. Nem döglött meg. Öt óra tíztől negyed hat után öt percig egyfolytában kinn volt a döglött madár és sipítozott: kakukk... kakukk... kakukk...

Bevettem két idegcsillapítót, s magára hagytam barátomat, nyugodalmas lakásában, fején hidegvizes borogatással. Másnap azzal fogadott, hogy a házban elterjedt a hír: mi egy erdőben játszódó regényt írunk és ő erdei hangulatkeltés miatt kakukkolt egész éjszaka. A házmester reggel megkérte a lakók nevében, hogy írjunk inkább a halakról, mert azok nem adnak hangot. Mindezt inkább leolvastam a szájáról, mint értettem, mert az átkozott keselyű minden kétpercben kicsapódott, s ránkrikácsolt.

Barátom azonban nem vesztette el optimizmusát.

— Az órás megígérte, hogy jövő héten kijön, s megjavítja! — vígasztalt.

És addig ne tudjunk dolgozni? Nem vagyok kegyetlen ember, de amikor barátom néhány percre kiment a szobából, villámgyorsan felálltam egy székre. Nem kellett sokáig várnom. A bestia kidugta idegtépő fejét, hogy négyszáz „kakukk"-kal jelezze a félötöt. Gyors mozdulattal megragadtam, egyetlen rántással kitéptem és elmés szerkezetével együtt teljes erővel együtt kihajítottam az ablakon. Aztán mint aki jól végezte dolgát, leültem az írógéphez.

— Ugylátszik, magától rendbejött — mondta barátom, amikor belépett a szobába, s megkönnyebbülten nézett fel az órára, amelynek zárt ajtaja mögött áldott csend honolt.

— Ugylátszik — mondtam természetes hangon. — Kezdjünk hozzá az íráshoz.

Azzal papírt tettem a gépbe és dolgozni kezdtünk. Pontosan fél hétkor, mint valami lidérces hallucináció, felharsant a recsegő kiáltás: kakukk... kakukk... kakukk...

Barátom az órára nézett, amelynek ajtaja zárva volt, én az ablakhoz futottam és lebámultam. A kidobott madarat két gyerek rugdalta éppen a kanális felé. Egyikük se kakukolt.

Egyszerre kaptuk fejünket a papagáj kalitkája felé. A rúdon, fejét félrehajtva, ott ült a papagáj. És kék dudorokkal ellátott csőréből megállás nélkül folyt a famadártól tanult rikoltás: kakukk... kakukk... kakukk...

Azóta van egy kakukos óránk, amelyik rosszul jár és egy papagájunk, amelyik jól kakukol. Egyetlen reményünk, hogy jövő héten kijön az órás és a papagájt is elrontja.

Vajda Albert

2+1>×2×1
TOTO
Sport, játék, nyeremény!
Próbálja meg!

Gyengélkedik az erőszakpolitika

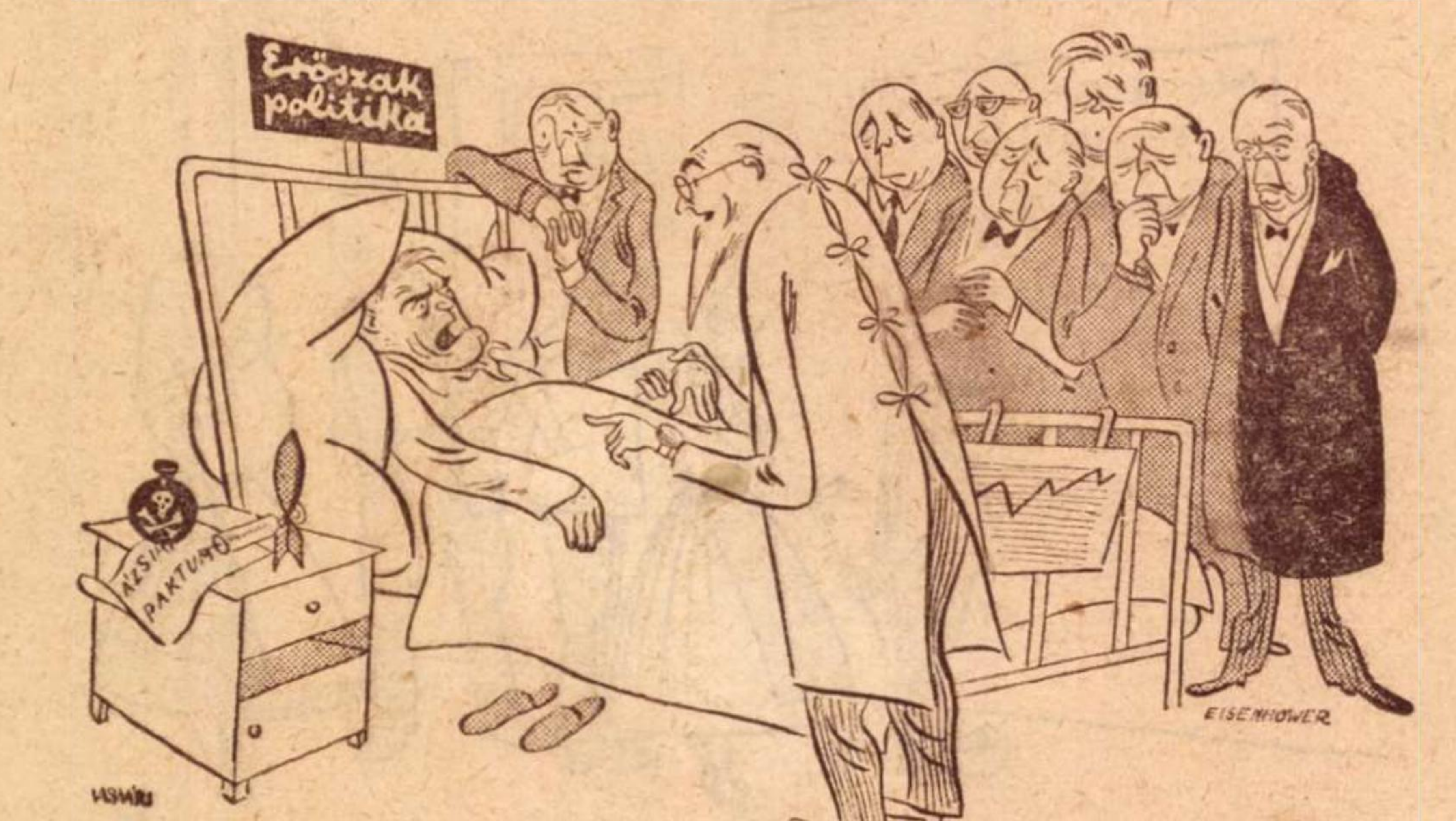

A beteg: Doktor úr, segítsen rajtam. A szívem nagyon gyenge...,
Orvos: Hát minek ugrált annyit Genfben?..

NEM BUTA A LEGÉNY!

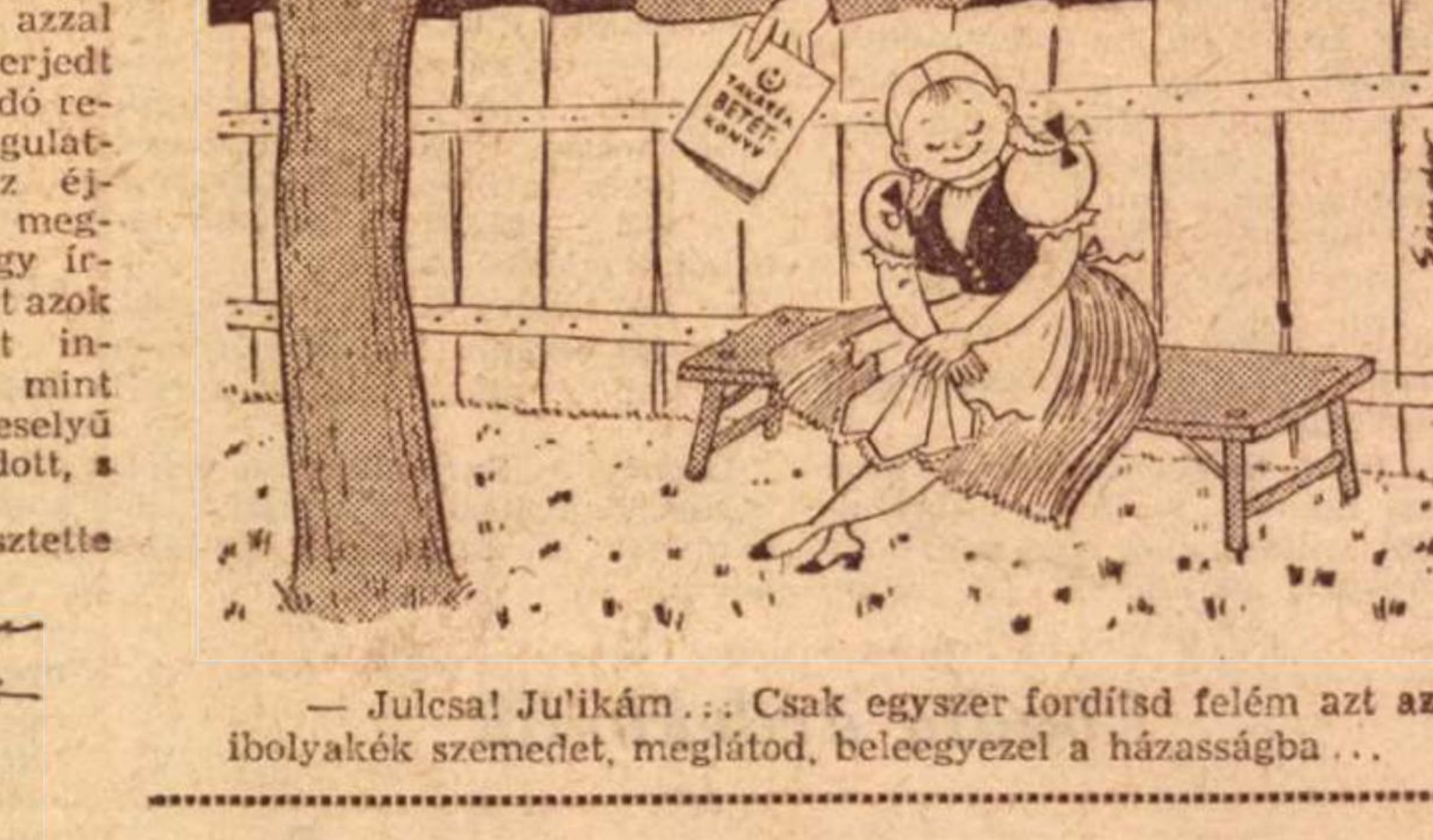

— Julcsa! Julikám... Csak egyszer fordítsd felém azt az ibolyakék szemedet, meglátod, beleegyezel a házasságba...

SZTÁLINVÁROSBAN LÁTTUK...

A sztálinvárosi tanácsnál a csúnya időnek szurkolnak

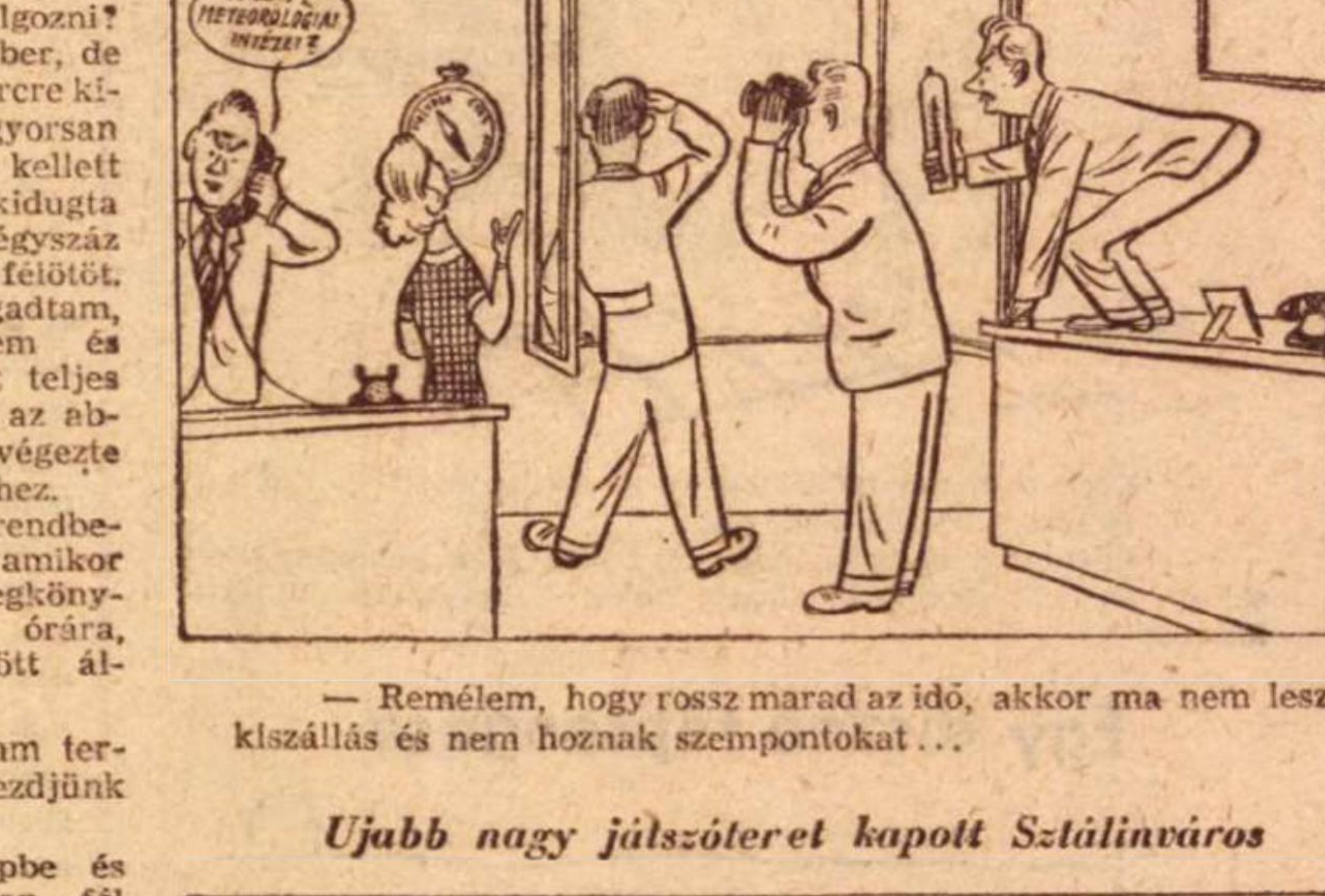
HALLÓ! METEOROLÓGIAI INTÉZET?

— Remélem, hogy rossz marad az idő, akkor ma nem lesz kiszállás és nem hoznak szempontokat...

Ujabb nagy játszóteret kapott Sztálinváros

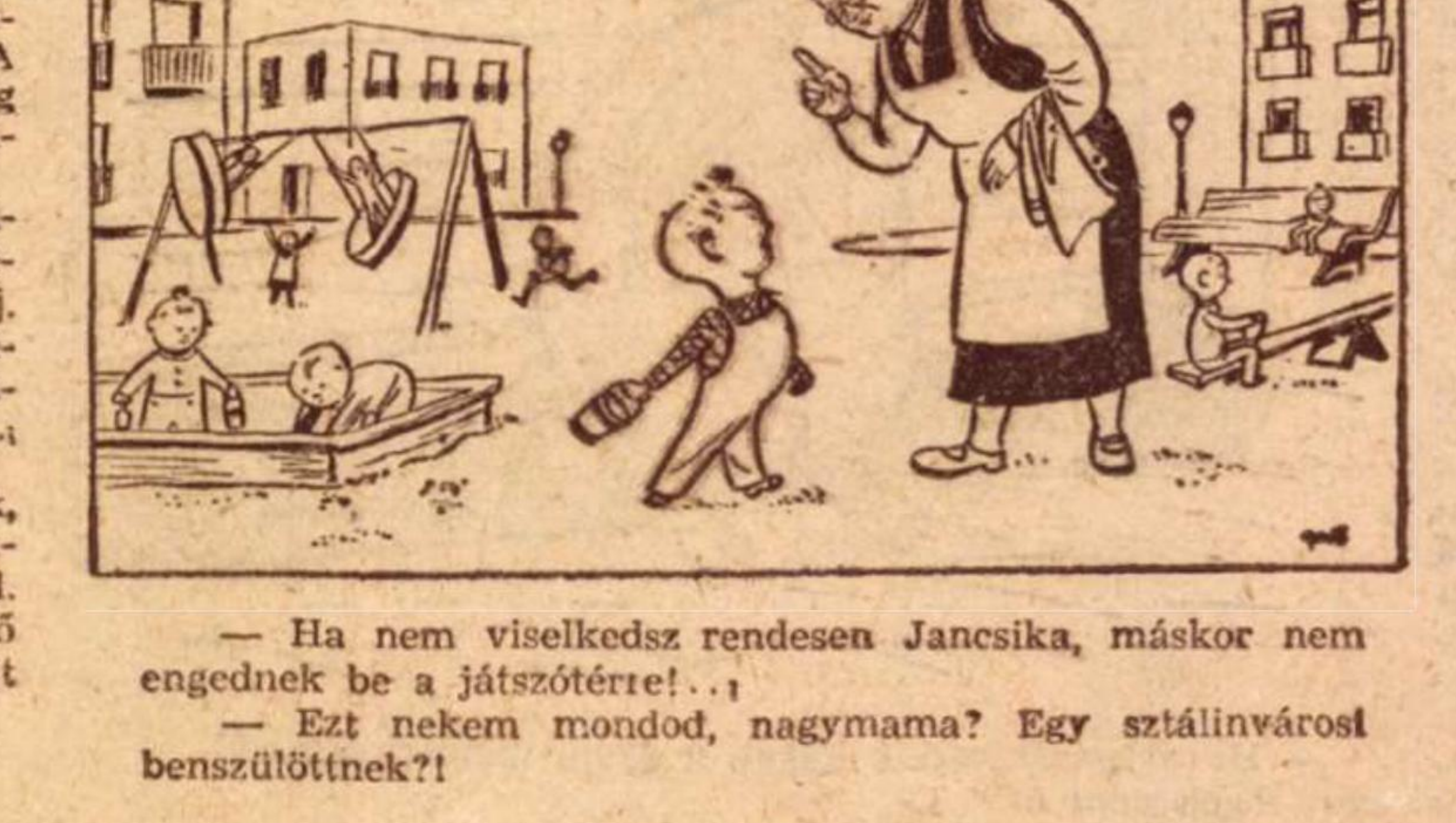

— Ha nem viselkedsz rendesen Jancsika, máskor nem engednek be a játszótérre!...

— Ezt nekem mondod, nagymama? Egy sztálinvárosi benszülöttnek?!

Módszerátadás

Elgondolkozva bandukoltam le az Ady Endre-utca lejtős részén. A lejtő a történet szempontjából rendkívül fontos körülmény. Ez a lejtő ugyanis a környékbeli gyerekek kedvenc rollerversenypályája. Hogy mennyire az, azt az a távolról sem kellemes érzés is bizonyította, amely akkor fogott el, mikor a rollerverseny favoritja nagy csattanással csapódott hátamhoz.

Egy pillanat alatt átláttam a helyzetet. Ha most mélyértelmű intelmekbe fogok a járókelők testi épségének szem előtt tartásáról, szembe kell néznem valami olyasféle kérdéssel, hogy: „Miért nem vigyázott a bácsi?"

— Ilyen jól tudsz rollerezni? — kérdeztem diplomatikusan.

— Á, ez semmi! — legyintett a bajnok. — Tudok én sokkal gyorsabban is. De ezek nem komoly ellenfelek.

Tulajdonképpen még jól is jártam. Mi lett volna, ha komoly ellenfelekkel versenyez!?

Kezembevettem a roller kormányát.

— Jó kis roller — állapítottam meg.

Nevetett.

— Mit nevetsz?

— A multkor is egy bácsi elkunyerálta tőlem. Alig tudtam visszakapni. Látom, hogy a bácsi is szeretné megpróbálni.

Gondolatolvasó a gyerek? Gyorsan körülnéztem: nincsen felnőtt a láthatáron. Meg kell próbálni!

Nem részletezem. Csetlettem, botlottam, bukdácsoltam. Siralmas volt. Sporttársam lelkesen buzdított.

— Nem baj. Mindjárt belejön a bácsi! Tessék csak engem figyelni. Igy ni!

Később megállapodtunk, hogy holnap ugyanebben az időben, ugyanitt találkozunk.

Másnap némi izgalommal és határozott lámpalázzal mentem a találkozóra. Hiába kerestem a rollerező gyerekek között előzőnapi partneremet.

Egyszerre csak elémtoppan egy öklömnyi gyerek, rámnéz, kutatóan vizsgálja az arcomat. A következő pillanatban már nekiiramodik, megáll a szomszéd ház előtt és torkaszakadtából kiabálni kezd az egyik emeleti ablak felé:

— Józsi! Józsi! Nézz már ki! Józsi! Ez az a bácsi, akit beajánlottál nekem munkamódszerátadásra?

Hajdu Ferenc

ÖNHITTSÉG

Totóznak a verebek
a körúti fákon,
alig látni levelet
tőlük már az ágon.
Büszkén csipog az egyik:
— Nem is vagyok fáradt!
Pedig ma is sikerült
tizenkét találat!...

Sz. Gy.

TALÁLÓS KÉRDÉS

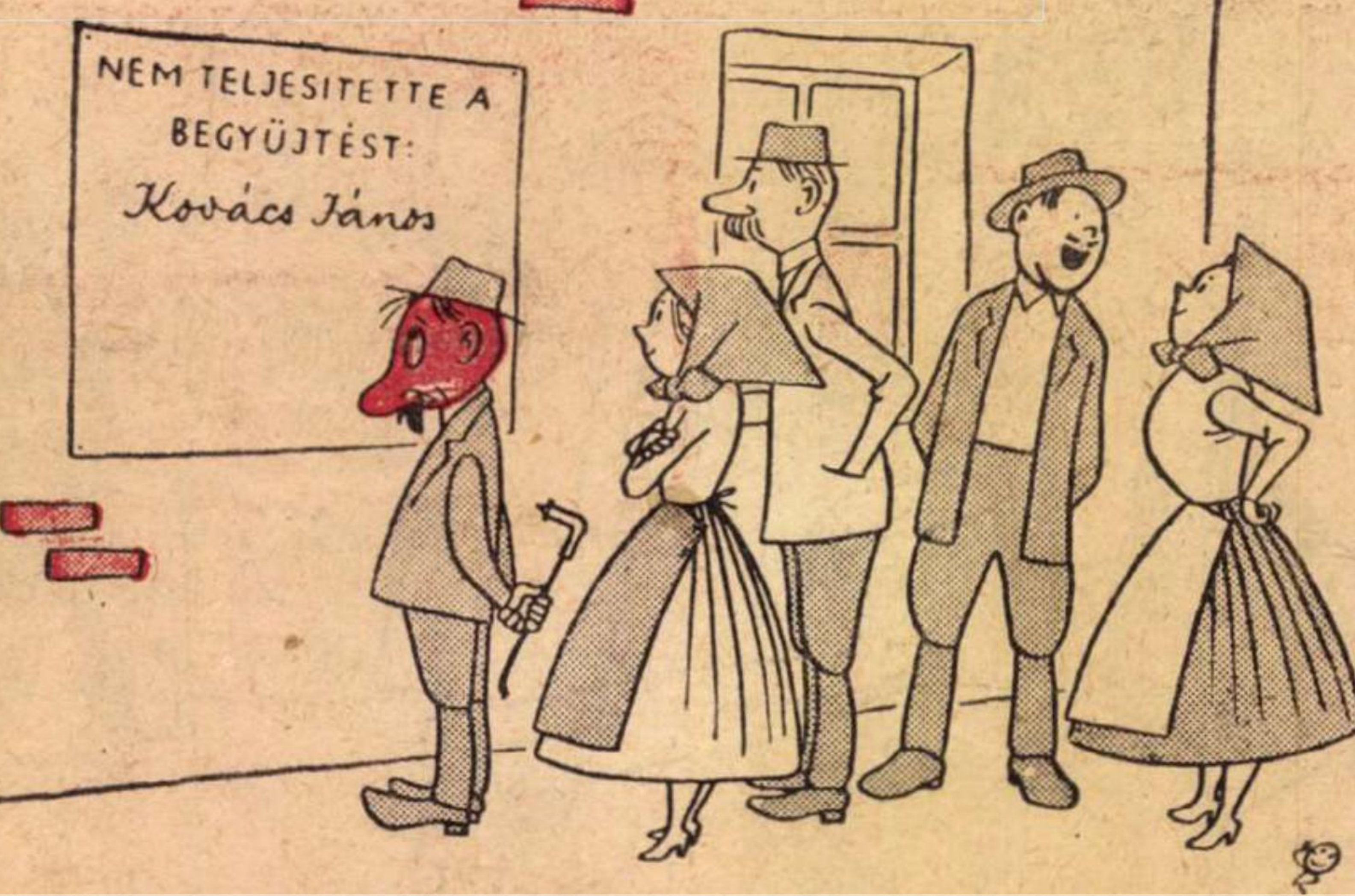

Vajjon melyik lehet a Kovács?

A humor mesterei

A. Csehov

Az élő kronológia

Saramikin államtanácsos szalonja kellemes félhomályba van burkolva...

A kandalló előtti széken Saramikin ül, egy koros úriember, ősz pofaszakállal és szelíd, kék szemekkel. Arca gyöngéd kifejezésű, ajkain bánatos mosoly ül. Lopnev alkormányzó, hatalmas, 40 év körüli férfi, a Saramikin lábánál lévő zsámolyon ül, lustán elnyujtózkodva. A zongora mellett Saramikin gyerekei játszanak: Nina, Kolja, Nadja és Ványa. A félig nyitott ajtón keresztül, amely a háziasszony dolgozószobájába vezet, félénken tör elő a világosság. Az ajtó mögötti íróasztalnál ül Saramikin felesége, Pavlovna Anna, a helybeli nőegylet elnöknője, egy jó harmincas, élénk és pikáns hölgyecske. Fekete szemei egy francia regény lapjain futkosnak.

— Azelőtt a mi városunk e tekintetben szerencsésebb volt — mondja Saramikin, rövidlátó szemeivel az égő zsarátnokra hunyorogva. — Nem múlt el egyetlen tél sem anélkül, hogy valami csillag ne érkezett volna hozzánk. Megfordultak nálunk híres színészek, énekesek, most meg — ördög érti a dolgot — bűvészeken és csepürágókon kívül senki sem jön ide. Ugy élünk, mint a vadonban... Igen!... Emlékszik méltóságod arra az olasz színészre... hogy is hívták?... olyan magas, barna... nem jut az eszembe... Ah, igen... Luigi Ernesto de Ruqiero... Nagyszerű tehetség... csupa erő! Csak egyetlen szót szól és a szinház már tombol. Az én Annuskám nagyon pártfogolta a tehetségét. A színházat is ő szerezte meg részére és a jegyeket is ő árusította. Ezért aztán szavalni tanította. Angyali ember volt! Hogy ne hazudjak... most tíz esztendeje, hogy itt járt. Te, Annus, hány éves a mi Ninánk?

— Tíz — kiáltja a dolgozószobából Pavlovna Anna. — Miért?

— Semmi, mamuskám, csakúgy kérdezem. És nagyszerű énekesek is megfordultak nálunk... Emlékszik ön Priliscsin tenoristára? Angyali ember! Milyen külső! Szőke... arca kifejező... modora párizsi, és milyen hang! Mi Annuskával megszereztük számára a közigazgatási palota nagytermét és ezért hálából énekelni tanította Annuskát... Ugy emlékszem, mintha ma lett volna, pedig 12 évvel ezelőtt járt itt... Nem több! Ez aztán az emlékező tehetség! Annuska, hány éves a mi Nádjánk?

— Tizenkettő.

— Tizenkettő... ha hozzáadunk kilenc hónapot... No úgy is van... Tizenhárom! Azelőtt a mi városunkban sokkal élénkebb volt az élet. Milyen nagyszerű estélyek voltak nálunk! Emlékszem, a háború után, amikor itt állomásoztak a török foglyok, Annuska estélyt rendezett a sebesültek javára. Ezerszáz rubel volt a bevétel. Emlékszem, a török tisztek majd megbomlottak Annuska hangjától, és folyton a kezét csókolták. He-he-he. Az estély annyira sikerült, hogy én feljegyeztem a naplómban. Mintha ma lett volna, úgy emlékszem, hogy ez hetvenhatban volt... Nem!.., hetvenhétben... Nem!... Annuska, hány éves a mi Koljánk?

— Én, papa, hétéves vagyok — mondja Kolja, egy szénfeketehajú, cigányképű fickó.

— Igen, megvénültünk — teszi hozzá Lopnev — Én, amikor fiatalabb voltam, nem hagytam, hogy a társaság unatkozzék. Én voltam az első lovagja Pavlovna Annának... Ha jótékonysági estélyt vagy sorsjátékot kellett rendezni, ha valami neves vendéget kellett támogatni — mindent otthagytam. Emlékszem, egy télen annyit dolgoztam és futkostam, hogy szinte belebetegedtem. Nem felejtem el azt a telet! Emlékszik, milyen színielőadást rendeztünk Pavlovna Annával a tűzkárosultak javára?

— Melyik évben volt?

— Nem olyan régen... hetvenkilencben... nem!... úgylátszik nyolcvanban. Szabad kérdeznem, hány éves az önök Ványkája?

— Öt! — kiáltja a dolgozószobából Pavlovna Anna.

— No, tehát hat évvel ezelőtt!... Igen, atyuskám... Most már nem úgy van... nincs meg az a régi tűz!

Lopnev és Saramikin elgondolkozott. A pislogó tűz utoljára lobbant fel s aztán elborította a hamu.

Ebadta érdeklődik

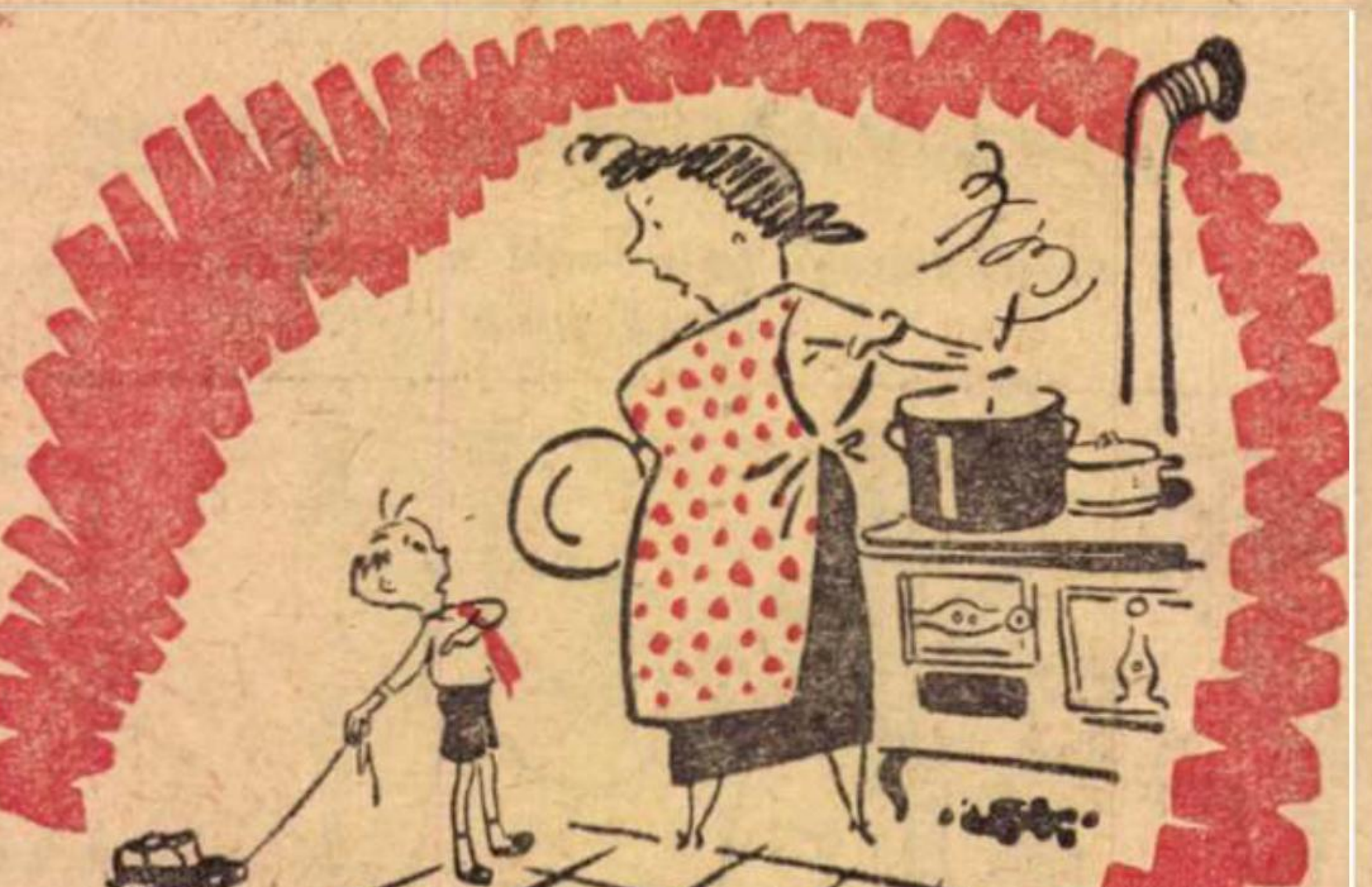

— Keresztmama, igaz, hogy a te térdkalácsod selejt?

— Honnan veszed ezt, fiam?

— Kértem a boltban, hogy cseréljék ki a kisautót, mert selejt és azt mondták, hogy „selejt a keresztanyád térdkalácsa".

Egy disznó töprengése

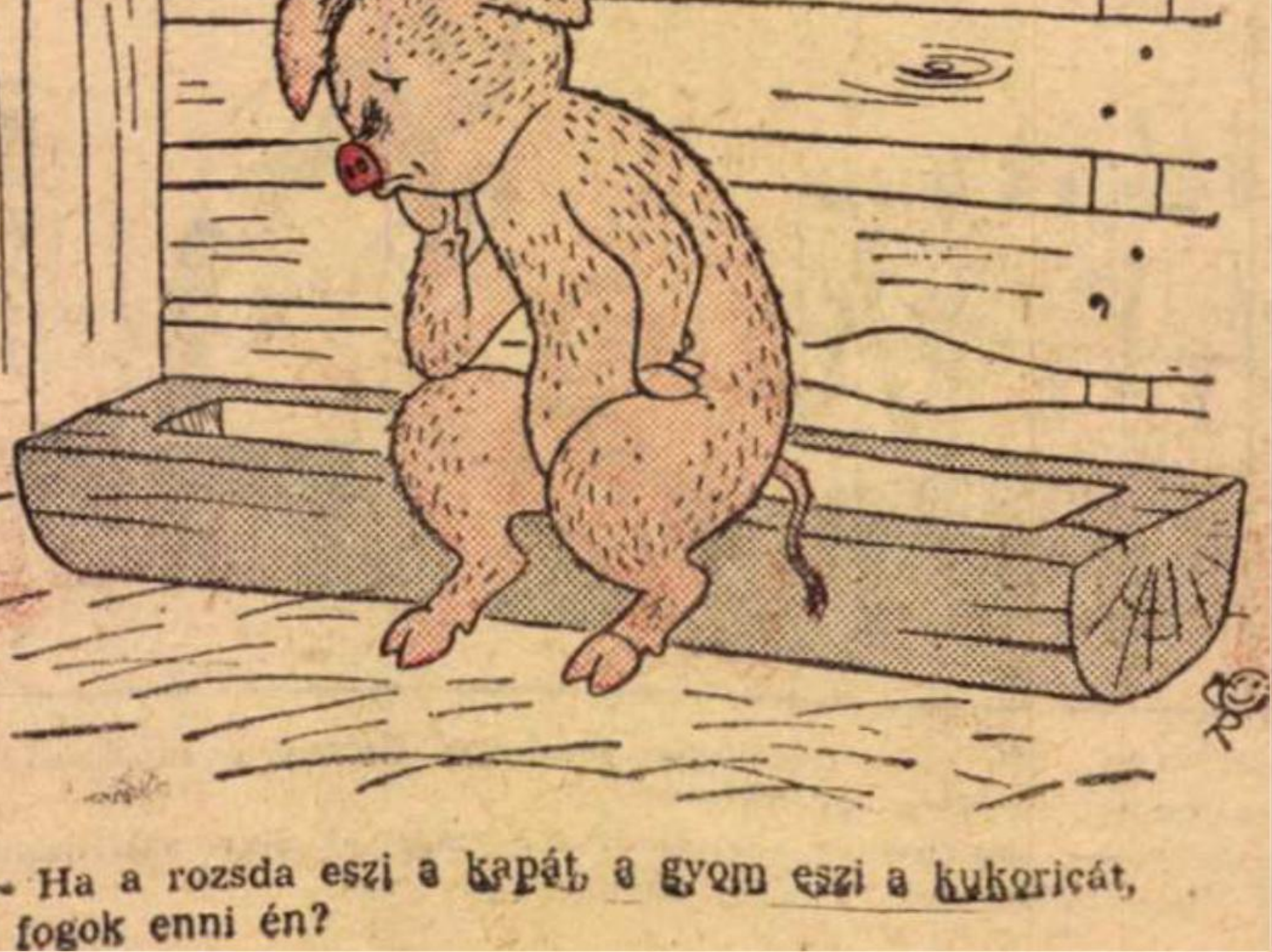

— Ha a rozsda eszi a kapát, a gyom eszi a kukoricát, mit fogok enni én?

PETŐFIBÁNYA SEM ALSZIK!

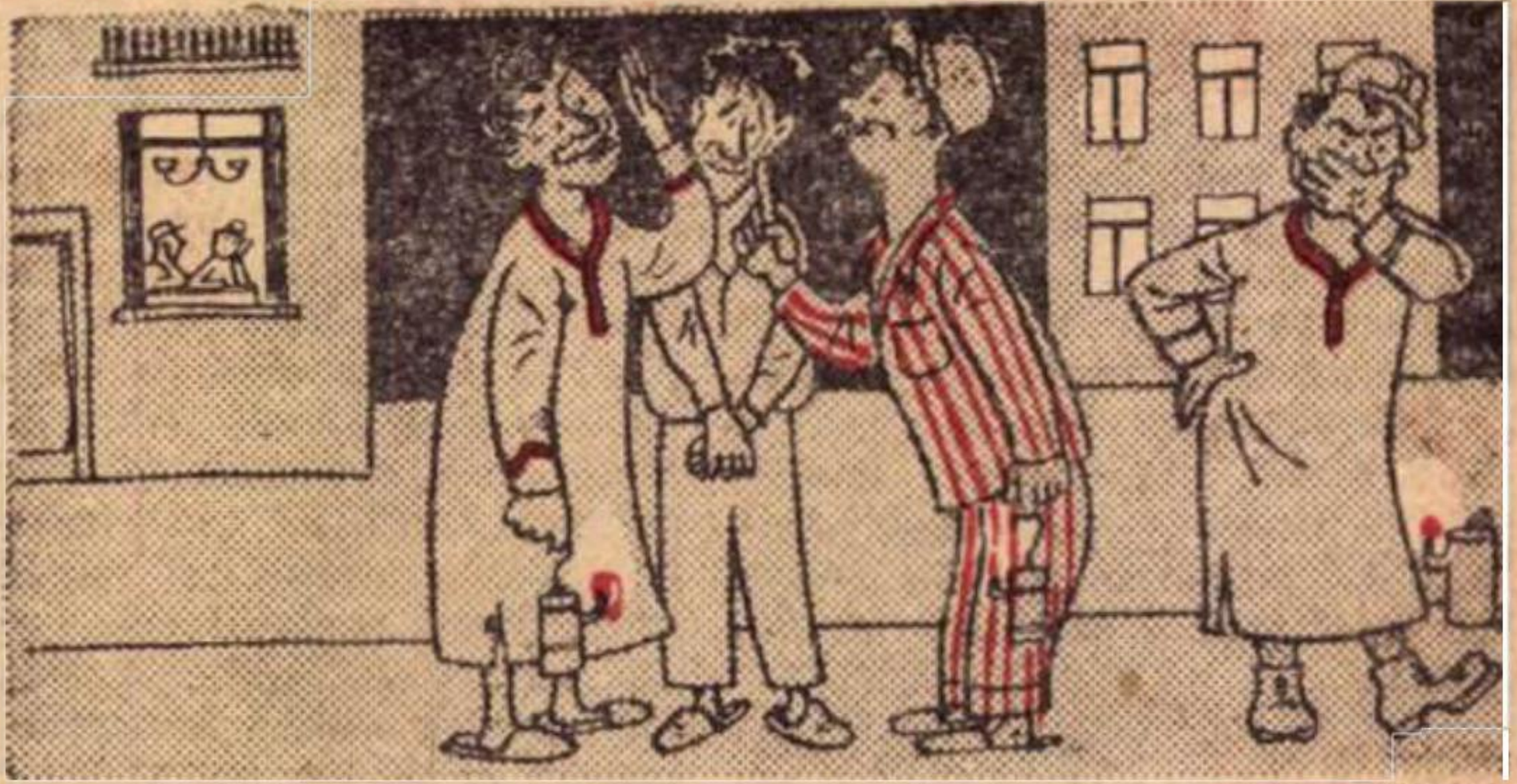

Tatabánya kihívta Petőfibányát. A petőfibányaiak azt válaszolták: mi sem alszunk! Rajzolónk szószerint értelmezte a választ.

Mintha pozitív hős lépett volna ki egy nagyszabású bányászregényből, úgy fest Baják István, a Petőfi-bánya fiatalos külsejű igazgatója. Nem látszik meg rajta, hogy 23 esztendőt töltött a bánya mélyén, de annál jobban meglátszik a munkáján: erősen vezet a Petőfi-bánya a kongresszusi versenyen. Amikor meglátogattuk, Rácz József versenyfelelőssel éppen a tatabányai elvtársak „fenyegetőzéséről" vitatkoztak: „Visszahódítjuk az első helyet Petőfibányától!"

Baják István a Petőfibánya igazgatója.

Nem lesz könnyű dolga Tatabánya derék dolgozóinak! A kongresszusi munkaversenyben a Petőfi-bánya 108 százalékot teljesített és a minőséget is lényegesen megjavította. Igaz, hogy a lelkesedésen felül a modern technika minden vívmányával dolgoznak! Gumiszalagon fut a szén a bányából, nem ló húzza a csillét. Egyetlen lóról beszélnek a környéken, Koósz Pál lováról. Az üzemvezető ugyanis lóháton jár be a munkahelyére, a XI. aknába, holott motorbiciklivel is járhatna.

— Mert csak egy lófejjel akarja megelőzni a Petőfi-altárót — hangzik a tréfás magyarázat.

★

A lakásépítőket is elkapta a versenyszellem. Negyvennyolc kényelmes, világos új lakást adtak át áprilisban bányászcsaládoknak. Lebontották a régi putrikat — illetve egyetlenegy istállólakást hagytak meg — emléknek, elrettentő mementónak. Megnéztük a vityillót, amelyben a felszabadulás előtt népes bányászcsalád lakott.

— Először disznóólat akartunk belőle csinálni — mesélték a bányászok — de aztán mégis üresen hagytuk. Sajnáltuk ilyen lakásba telepíteni a szegény disznókat...

★

Ivádi János, az új kultúrterem gondnoka 36 évet töltött a bányában. Mosolyogva mondja:

— Úgy vagyok vele, mint a kiszuperált katonaló a trombitaszóval. Ha csákányzörgést hallok, megfájdul a szívem, szeretnék lemenni az aknába.

Akad teendő elég kultúrvonalon is. A színjátszócsoport az „Ármány és szerelmet" játszotta. A zenekarok és a tánccsoportok — a verseny alatt külön mutatványokkal szórakoztatták a dolgozókat.

★

Százötven jegyet igényelt Petőfibánya az angol—magyar mérkőzésre. De a büfében nem arról vitatkoznak, hogy mennyit kapnak, hanem a vasárnapi helyi meccset tárgyalják. Ezen a mérkőzésen a helybeliek nem verték meg ugyan a Hatvani Cukorgyár csapatát, de eléggé el nem ítélhetően megverték a bírót, aki a segédeivel együtt állítólag elfogultan bíráskodott.

— Sok mellőzés ér bennünket sportvonalon — siránkozik egy igazi szurkoló. — A 6:3 filmet még most sem kaptuk meg. Kénytelenek voltunk kölcsönkérni és „feketén" lejátszani.

★

Komoly panasz: nagyon kevés a sín. Tréfás panasz, de sokan komolyan veszik: télen csaknem elöntötte a csapolt sör Petőfi-bányát, most hogy megérkezett a nyár — sör helyett rumot küldenek.

Herczeg Lajos kétszeres sztahanovista február óta egyfolytában 150 százalékos átlagot teljesít.

A „Bennszülött Ludas Matyi" a szatira fegyverével küzd a jó munkáért, mint a kongresszusi verseny híradója. Kedves tréfák, karikatúrák ösztönzik még jobb munkára a dolgozókat.

— És van-e hatása? — kérdezzük.

— Azt meghiszem — hangzott Rácz József válasza. — Az egyik főaknász sírva fakadt, amikor kicsúfoltuk a gyenge munkáját.

És büszkén hozzátette:

— De azóta ismét nevet! Behozta a lemaradást!

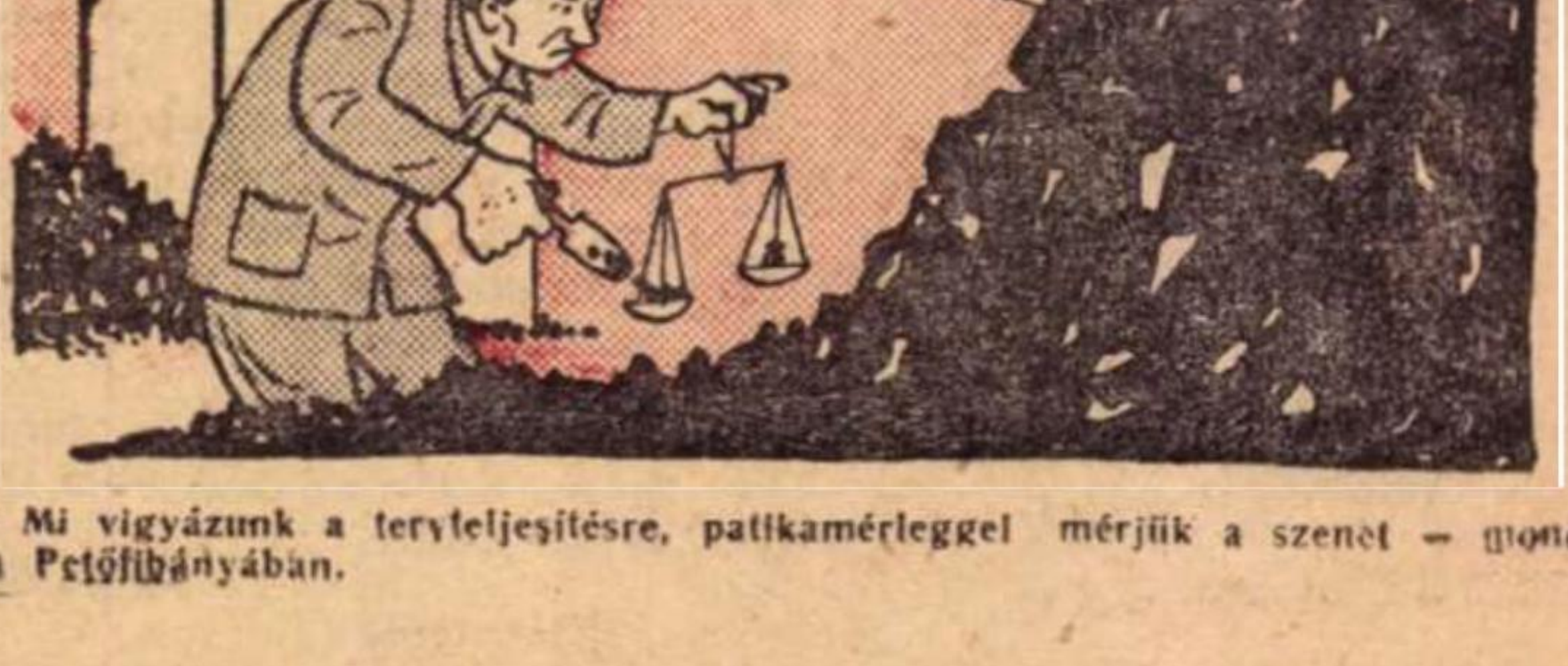

— Mi vigyázunk a tervteljesítésre, patikamérleggel mérjük a szenet — mondják a Petőfibányában.

Udvariatlan OLDAL

HARC A MÁSODPERCEKÉRT

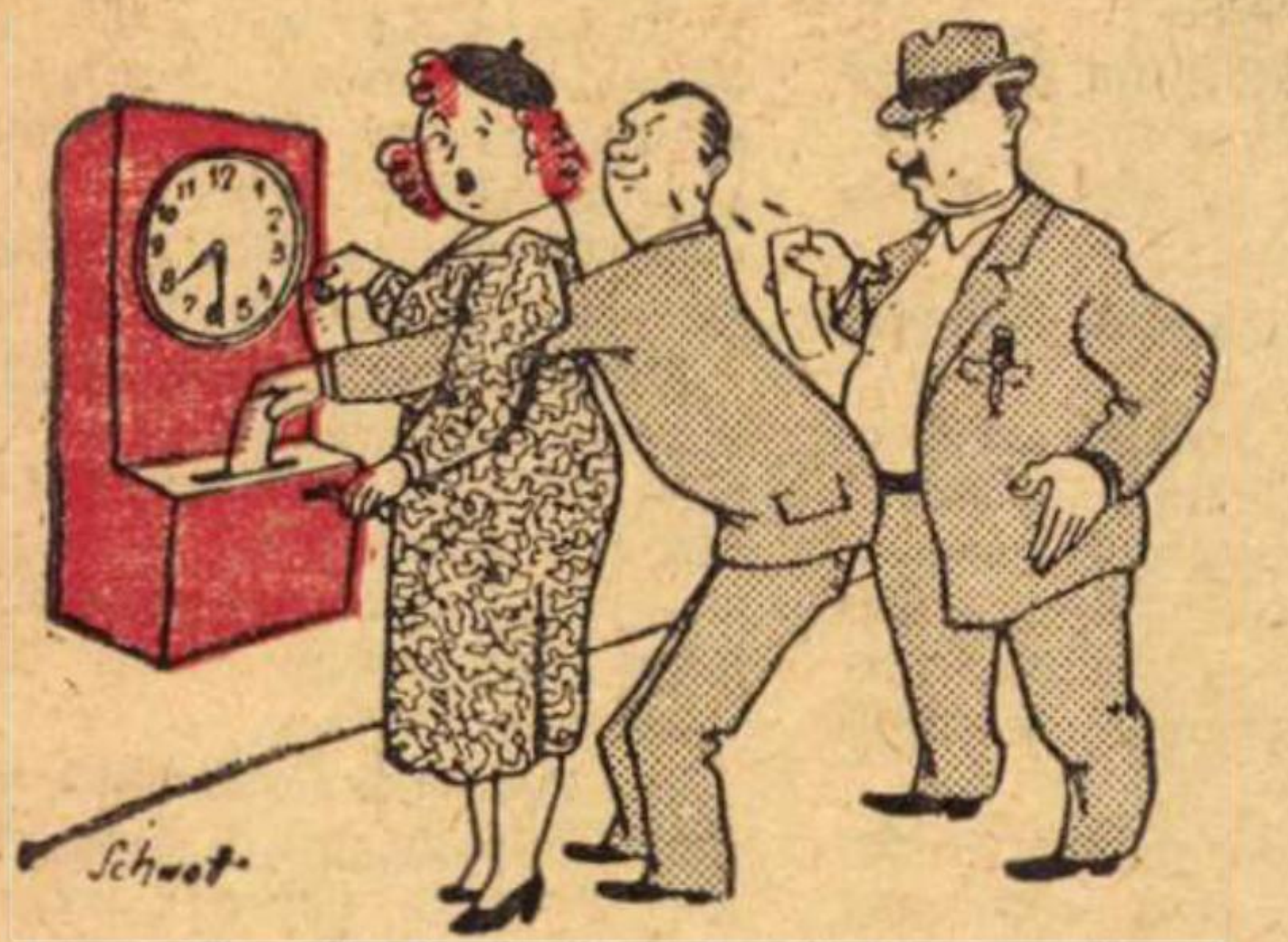

— Bocsánat elvtársnő, rögtön ugrik a mutató!

(Schwott Lajos rajza)

TAPINTATOS ELADÓ

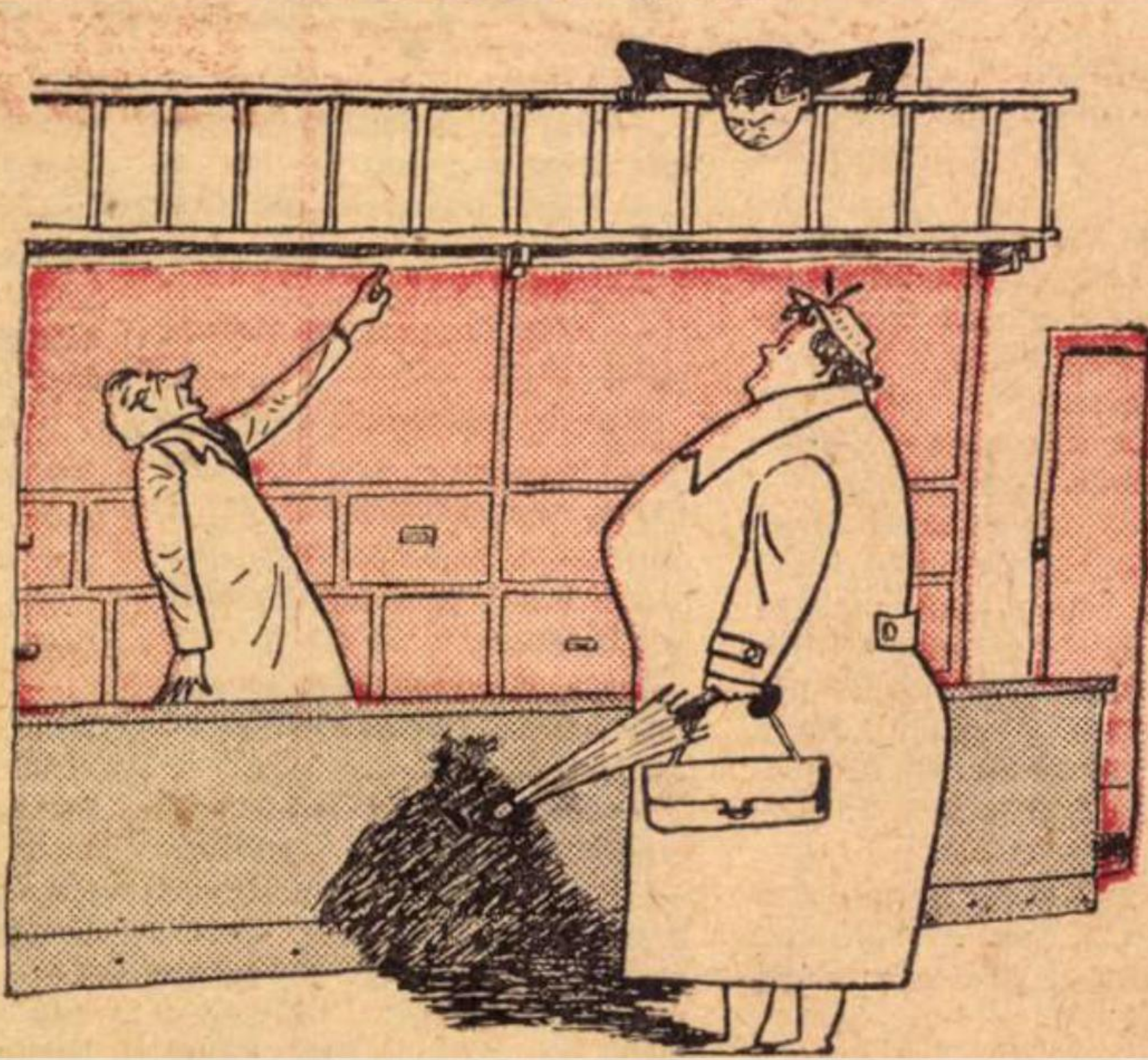

— Kombinét kaphatok?
— Igenis kérem! Szekeres kartárs, adja csak le azokat az abnormális méretű kombinékat!

(Gerő Sándor rajza)

EGYMÁSRA TALÁLTAK

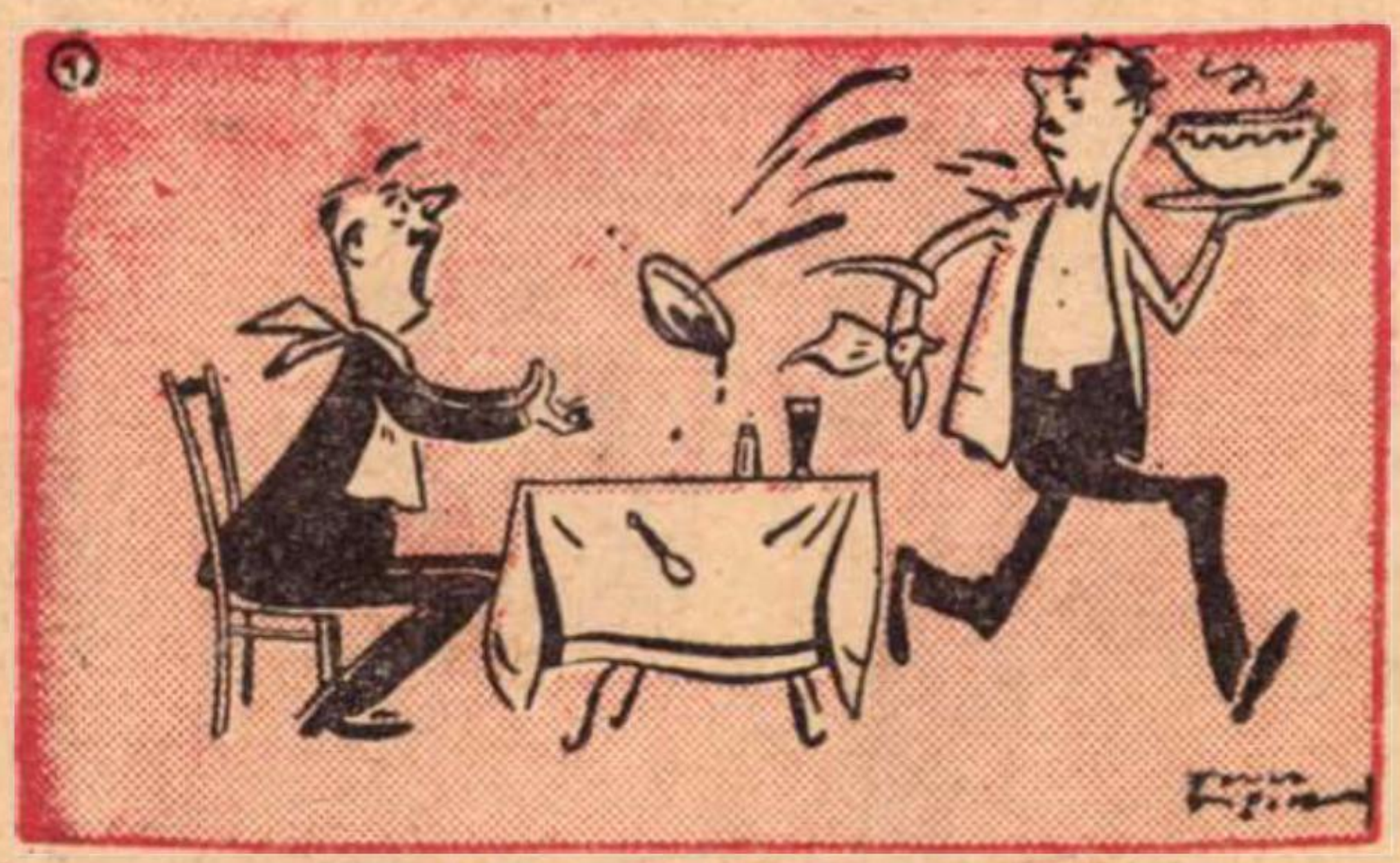

— Hé, pincér, hideg ez a lötty!

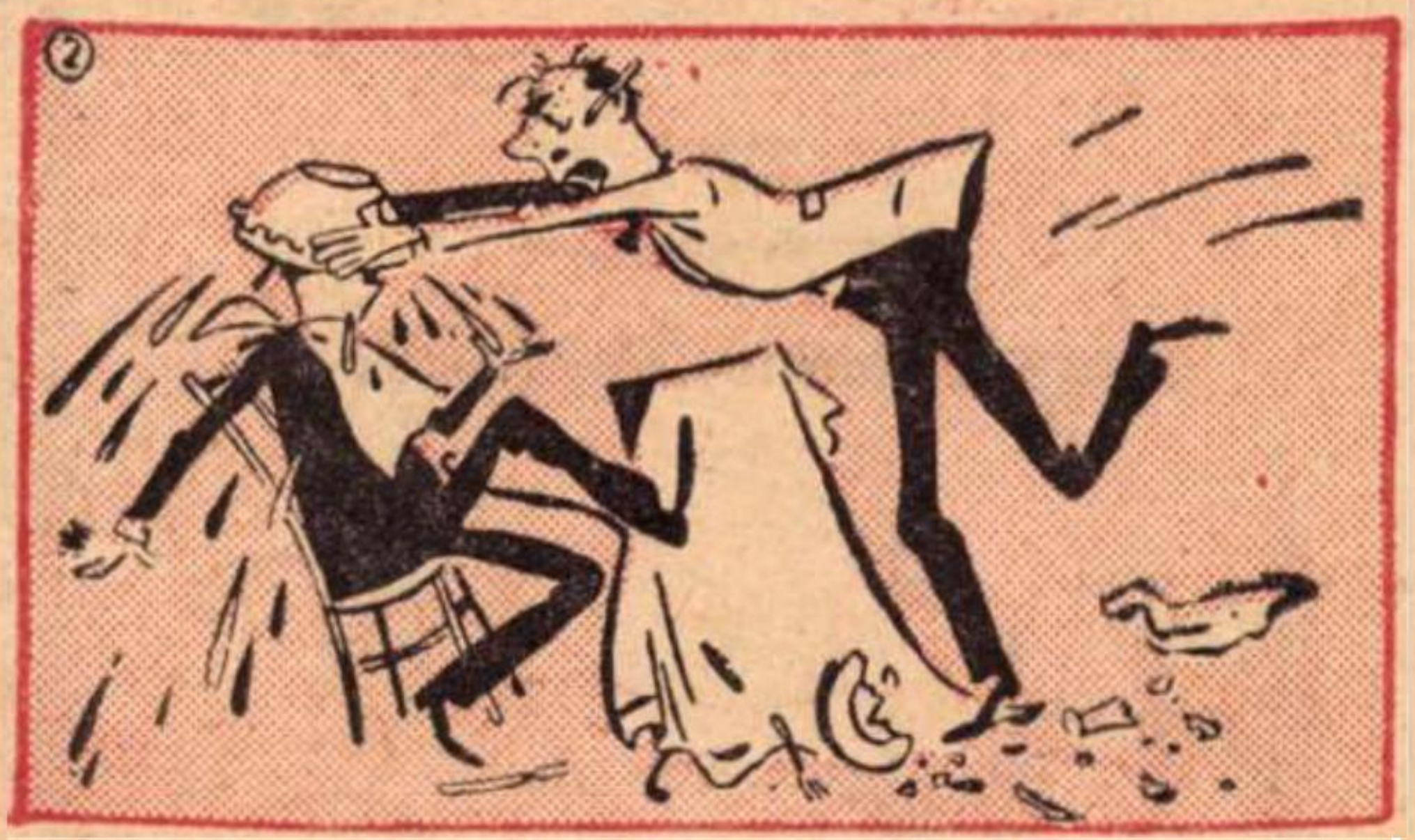

— Ez hideg magának?

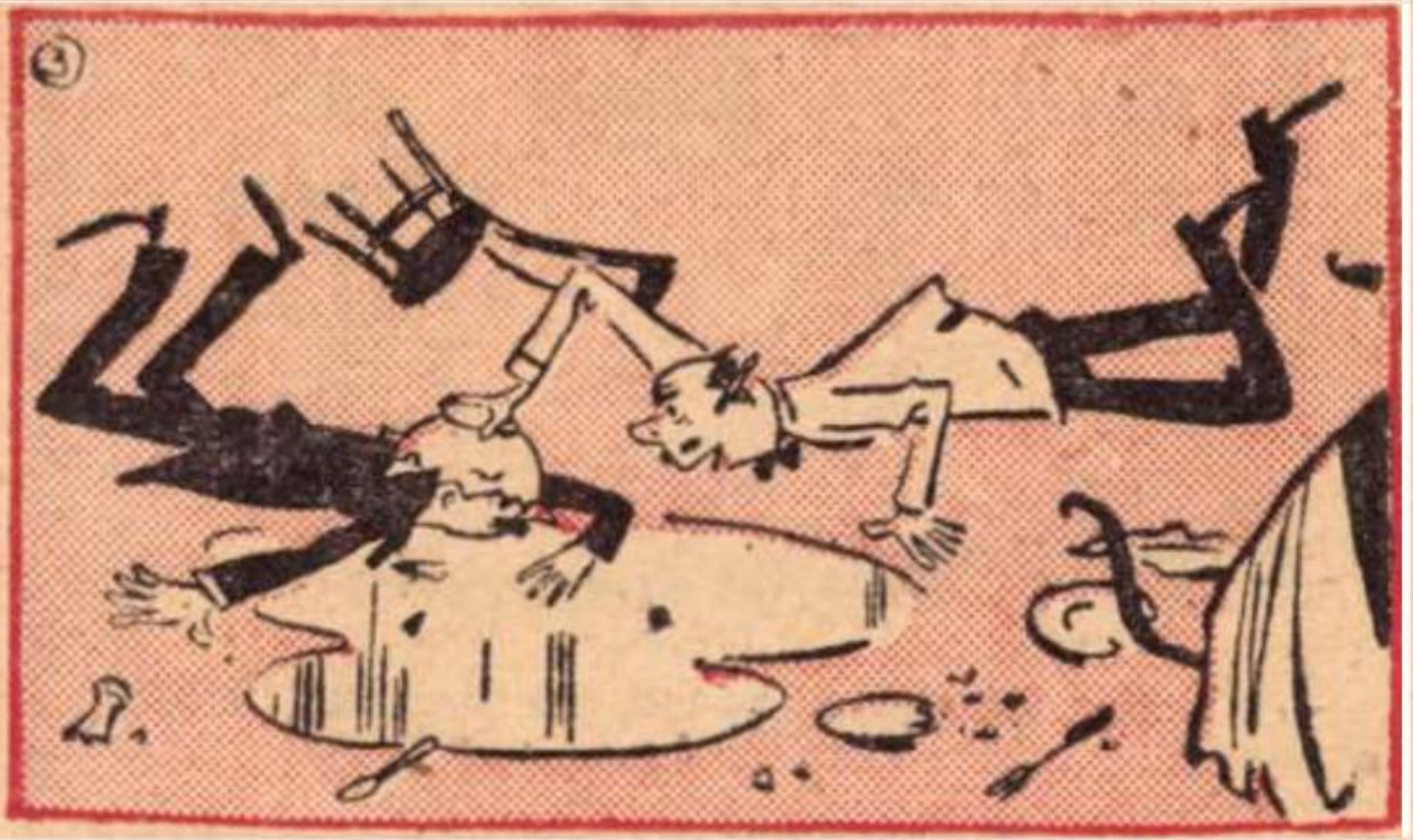

— Leves után mit hozzak, kérem?

(Toncz Tibor rajza)

Élenjár az „udvariassági" versenyben

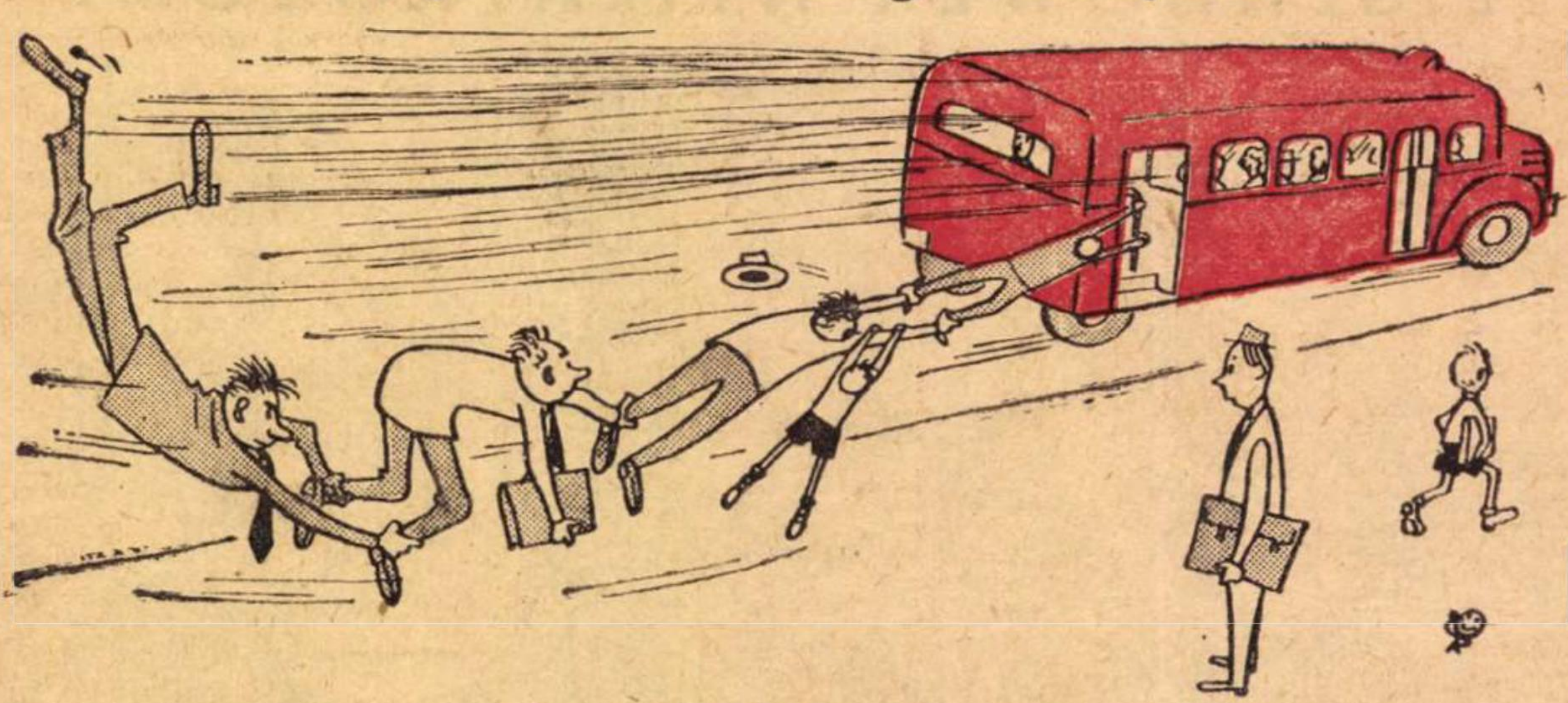

busz-kalauz, aki korán indít.

(Réber László rajza)

Nem ismer akadályt

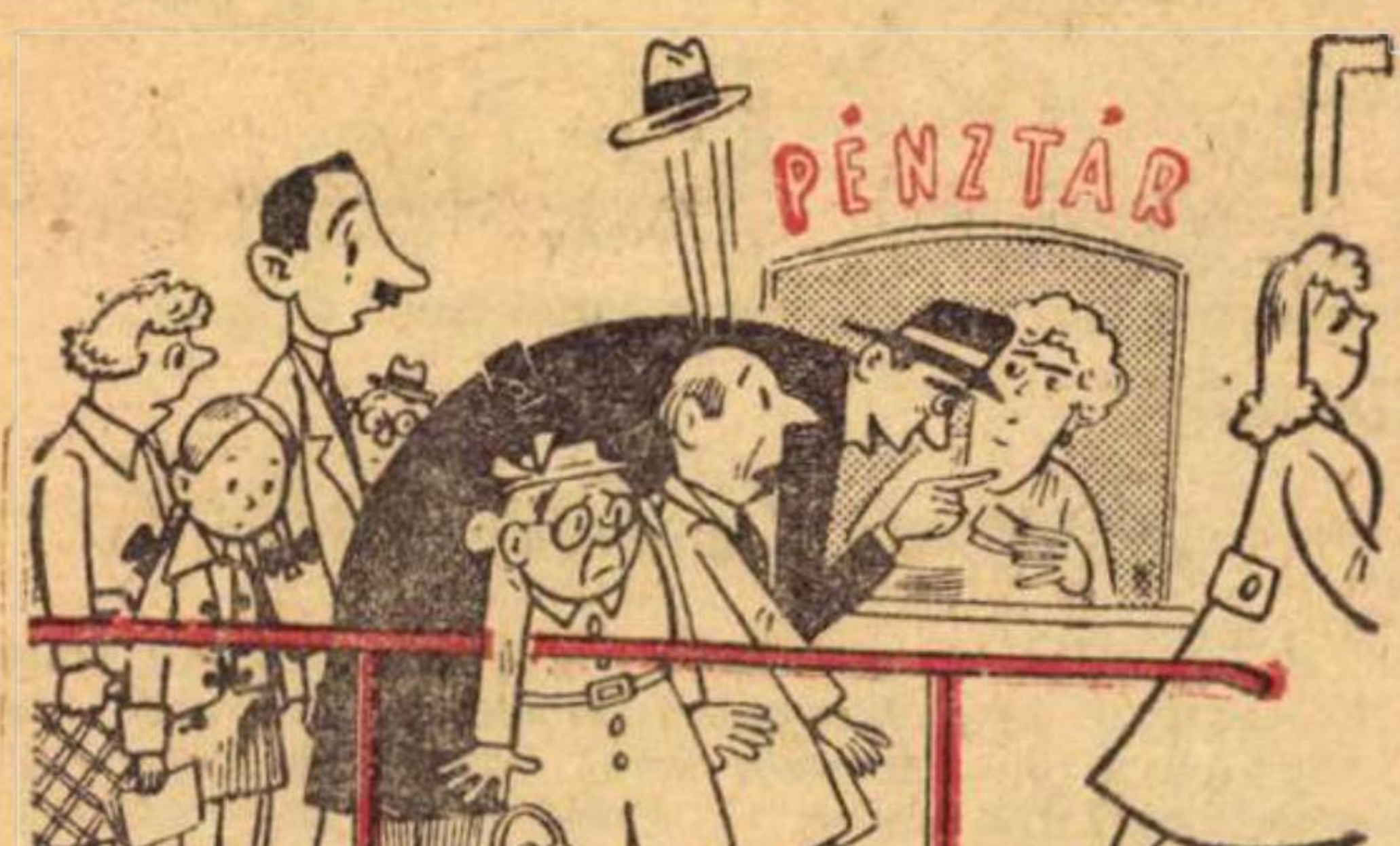

— Kérek kettőt a félhetesre, de középen!

(Sándor Károly rajza)

Még neki áll feljebb!

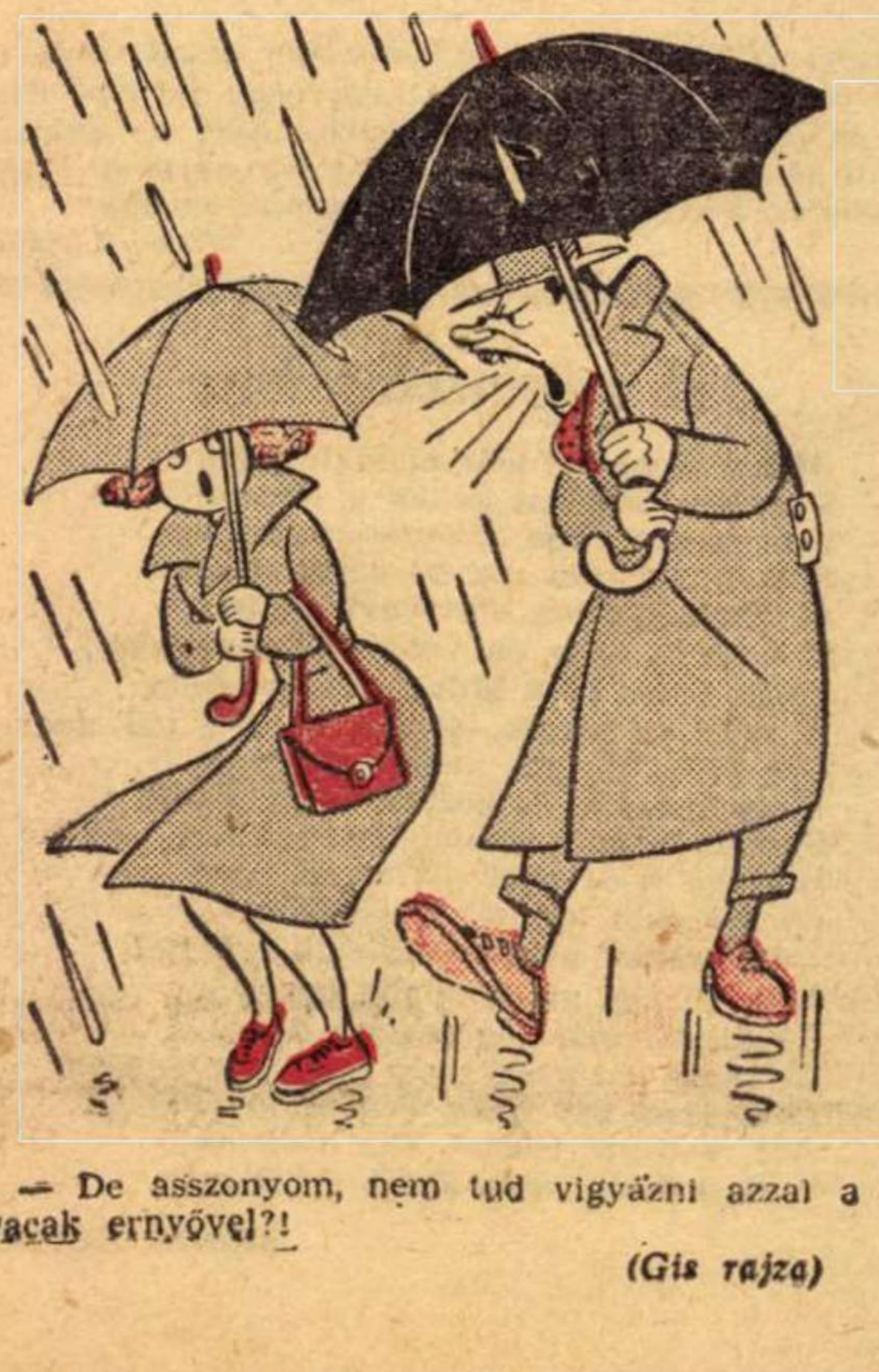

— De asszonyom, nem tud vigyázni azzal a vacak ernyővel?!

(Gis rajza)

KÖZÉRDEKŰ „KOPOGTATÁS"

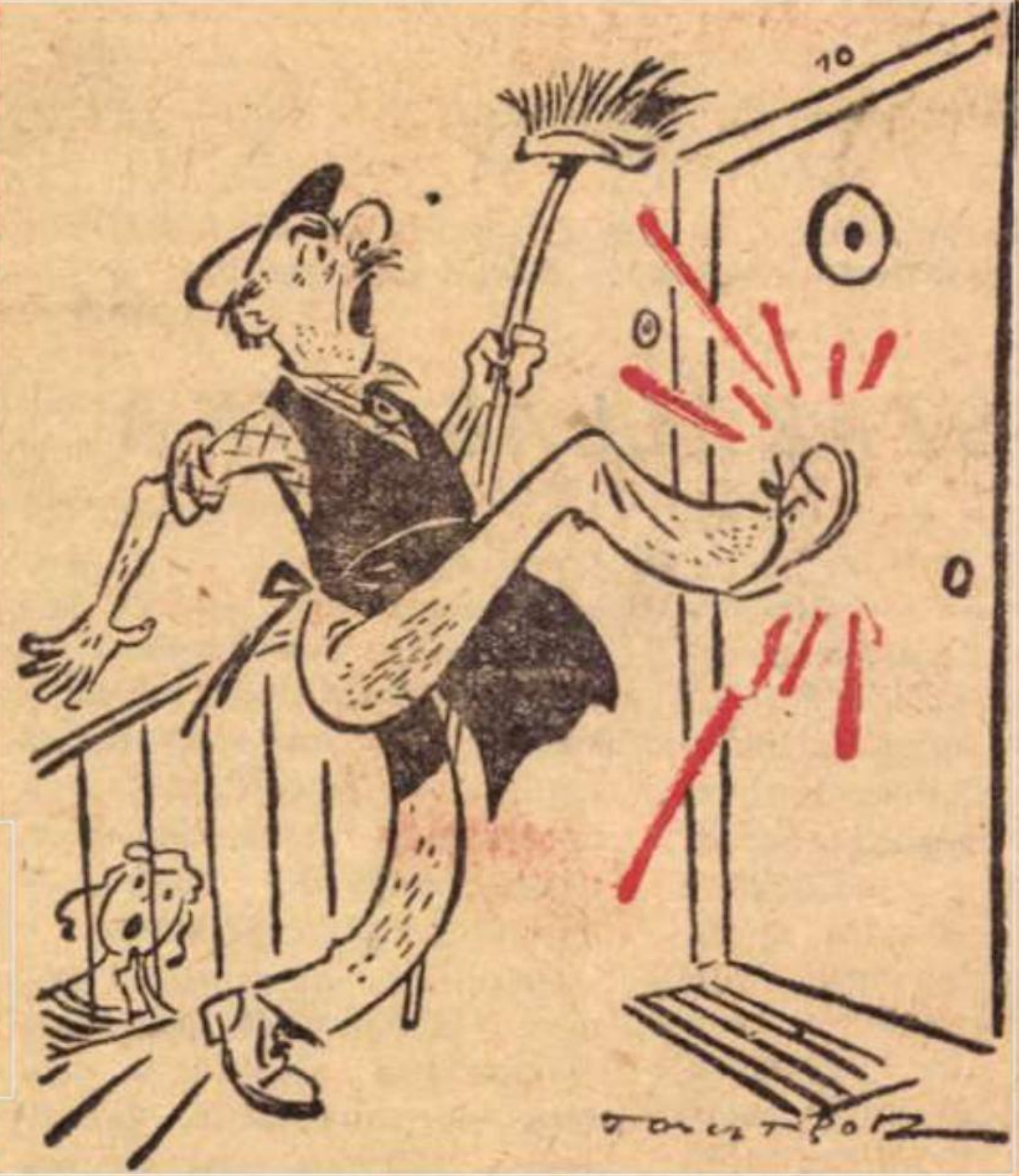

Pokróc házfelügyelő: Holnap kéményégetés lesz! Legyen itthon valaki!

(Toncz Tibor rajza)

PESTI ÉLETKÉP

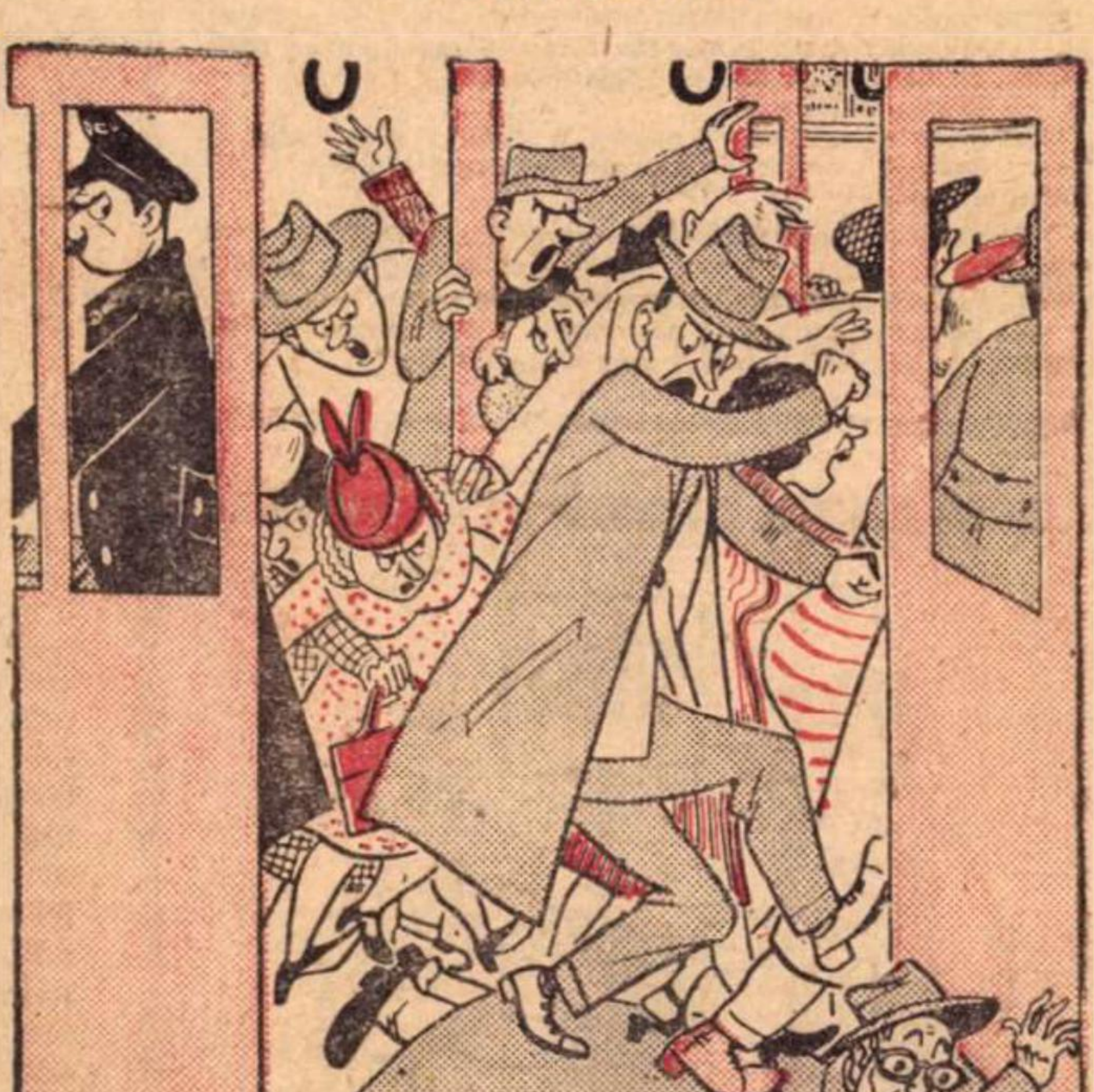

— Mit fekszik az ember lába alá, még orraeshet valaki!

(Gis rajza)

NEM AZT ÉRTJÜK UDVARIASSÁGON...

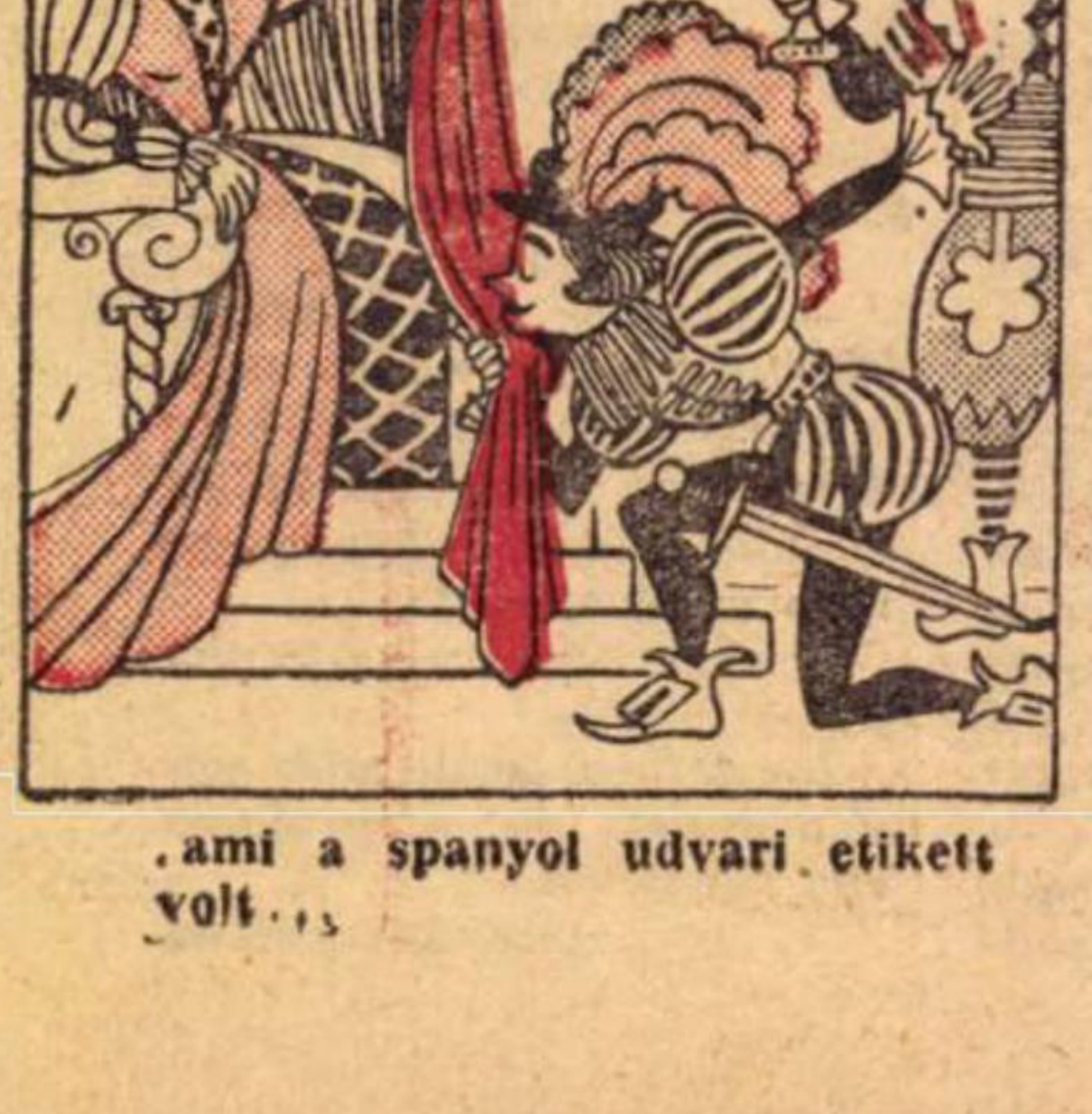

...ami a spanyol udvari etikett volt...

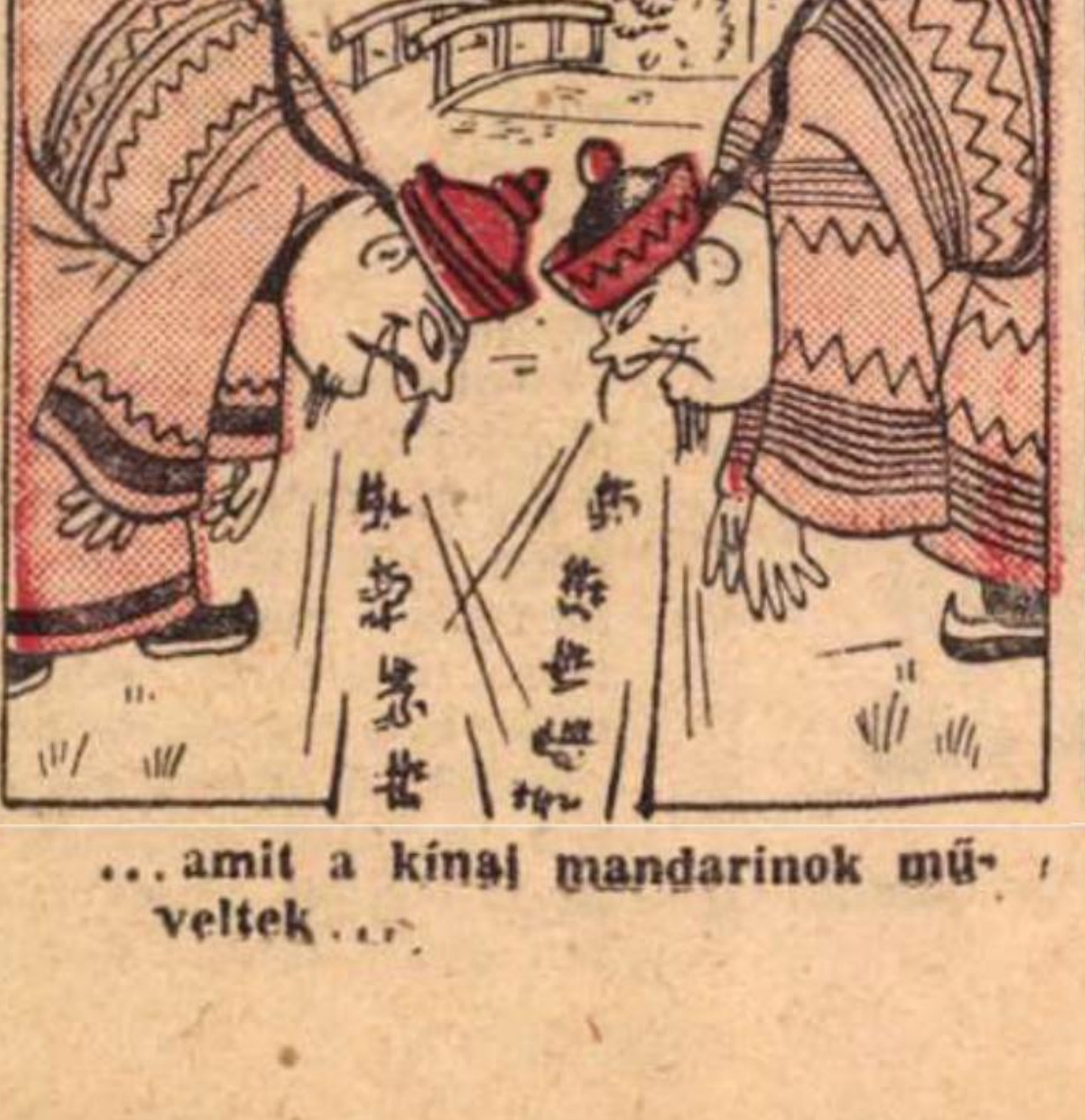

...amit a kínai mandarinok műveltek...

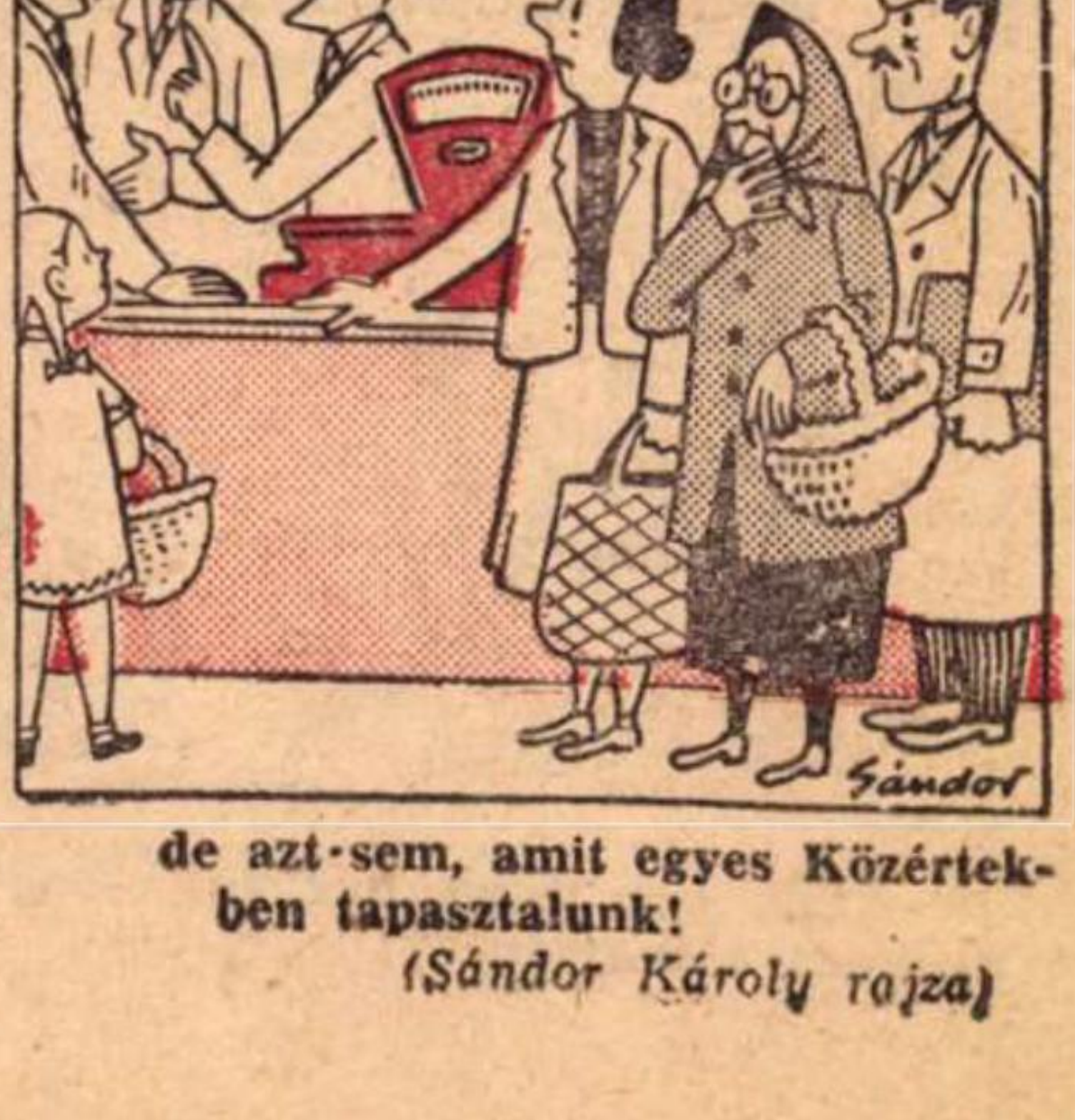

de azt sem, amit egyes Közértekben tapasztalunk!

(Sándor Károly rajza)

Ötletes borbély

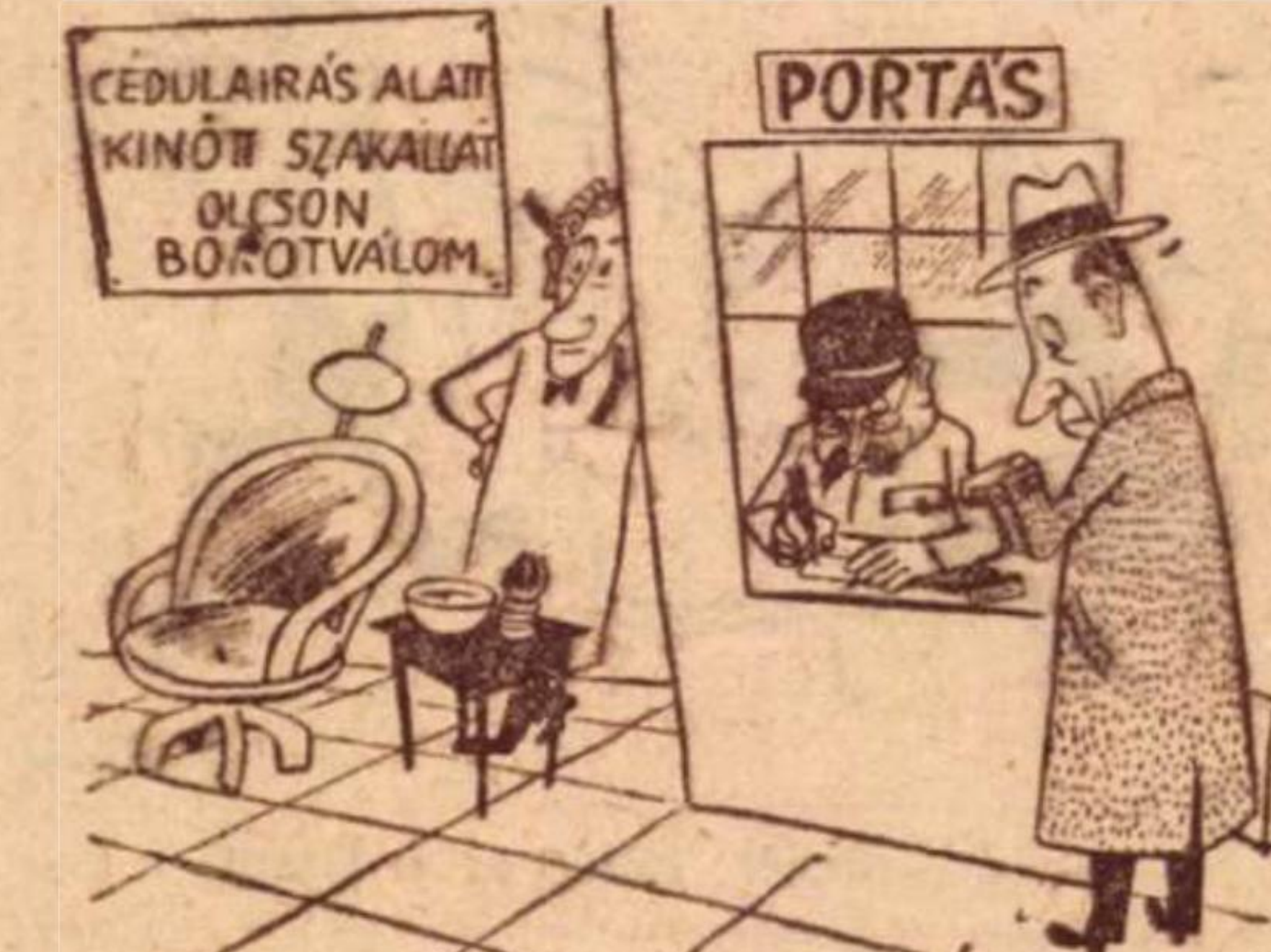
CÉDULAIRÁS ALATT KINŐTT SZAKÁLLAT OLCSÓN BOROTVÁLOM.
PORTÁS

Kép szöveg nélkül

Nagyon amatőrfényképész

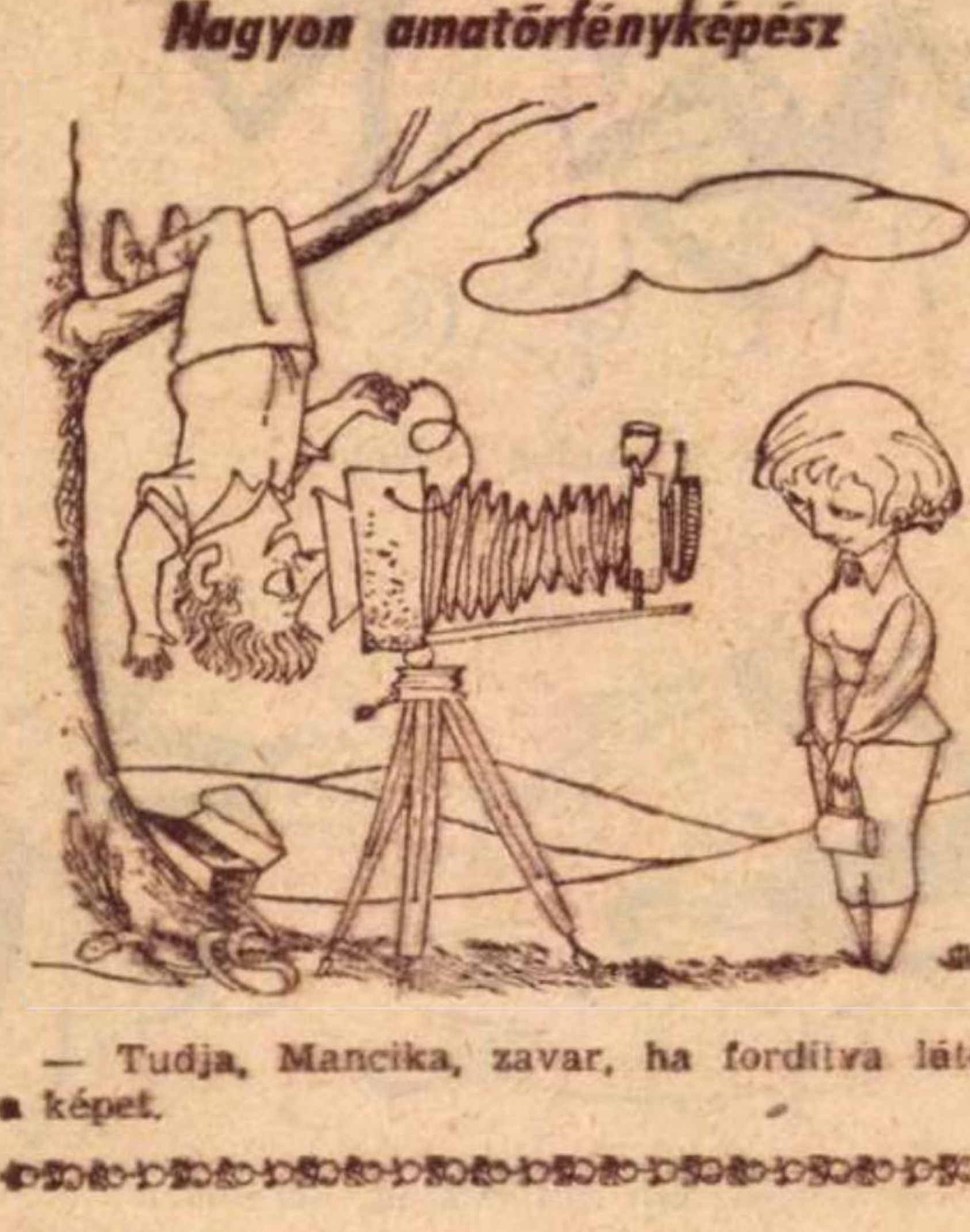

— Tudja, Mancika, zavar, ha fordítva látom a képet.

Mai gyerekek

A hároméves Gyurka most ismerkedik a világgal. A multkoriban a hölgyfodrásznál érdeklődve szemlélte a modern frizuraművészet ezernyi csodáját.

— Anyuu, mi ez? — kérdezte izgatottan, amikor meglátta az ezüstösen csillogó gömböket.

— Búra, kisfiam.

Gyurka gyanakodva nézett a furcsa masinára:

— És mit csinálnak a nénik a brosura alatt?

★

Amikor pedig a szintén hároméves Jancsikától megkérdezték, milyen mesét tud, a csöppség az ujját a szájába véve, komoly képpel kezdte:

— Egyszer volt, hol nem volt, a konferenciás tengeren is túl, volt egyszer egy öreg király . . .

ITT LAZA LEHET A NORMA

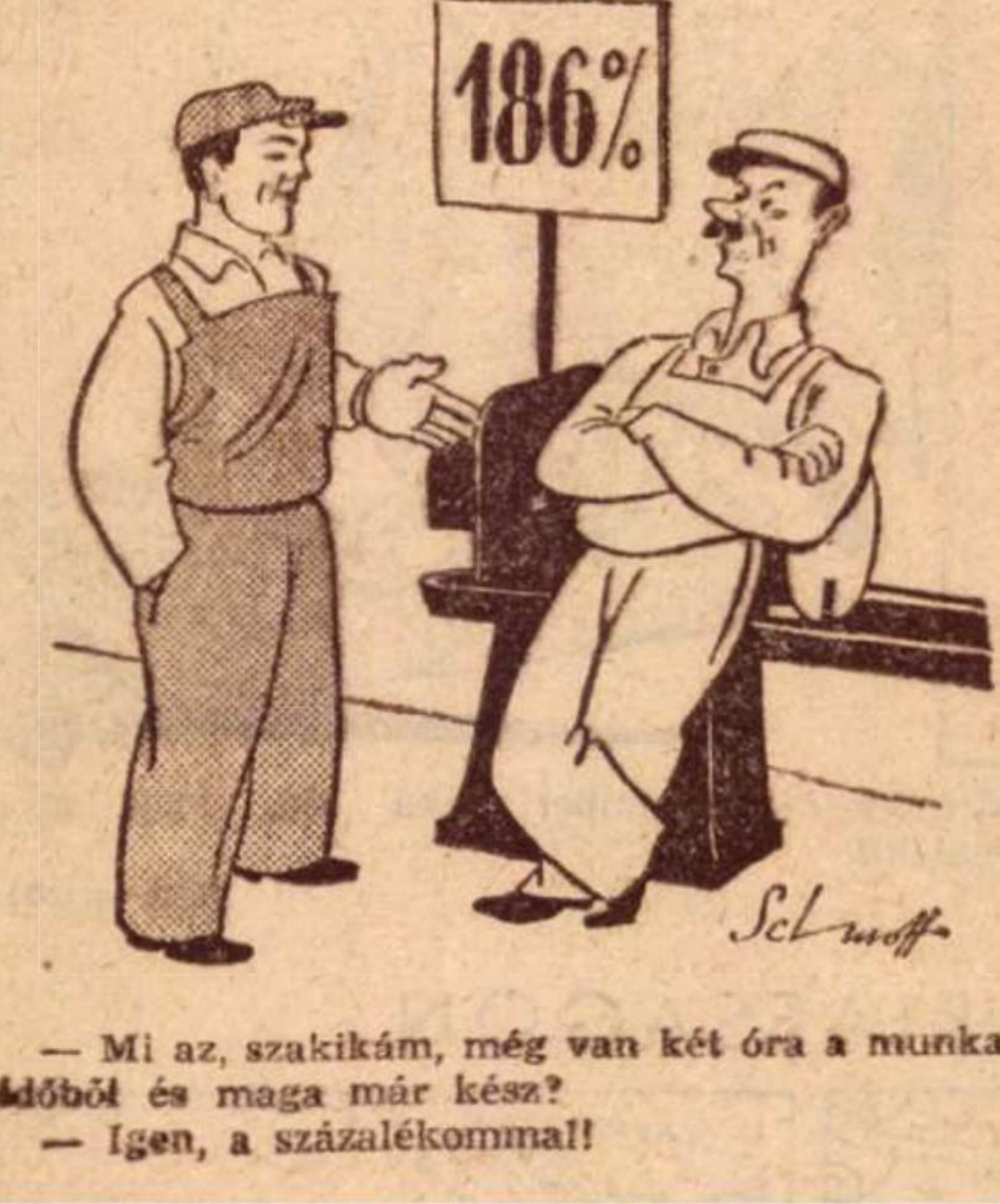

— Mi az, szakikám, még van két óra a munkaidőből és maga már kész?

— Igen, a százalékommal!

Az idomítás csodája

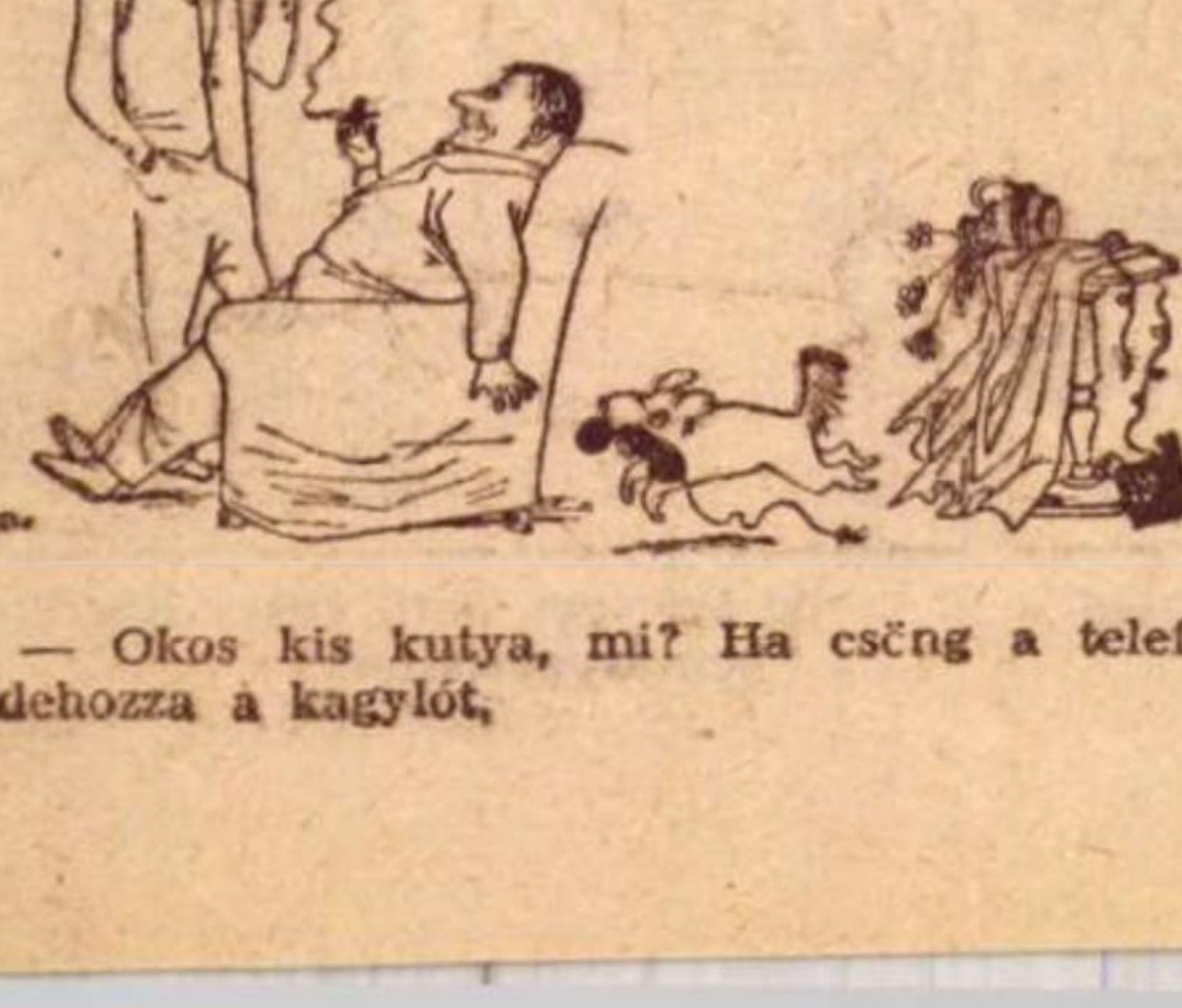

— Okos kis kutya, mi? Ha cseng a telefon, idehozza a kagylót.

Áprilisi zivatar

Pali látta a felhőt közeledni. Április volt. Mivel azonban Magda ernyőt is hozott magával, ottmaradtak tovább is a padon ülve.

— Egyszer és mindenkorra túl kell ezen esnünk — folytatta Magda a megkezdett beszélgetést

Pali biccentett, miközben félszemmel a sebesen közeledő felhőt figyelte.

— Már egészen jól megértettük egymást — folytatta a lány — de mostanában bizonyos nézeteltérések léptek fel közöttünk.

— Nem gondolod, hogy ezek csak apró, jelentéktelen dolgok, amelyek mindenütt előadódnak?

— Nem, Pali, nem. Lásd be, nem illünk egymáshoz!

Lehullt az első pár csepp eső.

— Ennek ellenére kinyithatnád az ernyőt! — szólt Pali.

— Igazán érdekes. — szólalt meg kis idő mulva a fiú. — Ida ugyanezt mondta rólunk.

— Mit?

— Hát, hogy nem illünk egymáshoz.

Magda felkapta a fejét:

— Ezt aztán nem az Ida fogja megállapitani! Mindenesetre sejtem, hogy mit akart ezzel a megjegyzésével elérni!

Pali még csak nem is sejtette. Csodálkozva hallgatta Magda szavait.

— Persze, ti férfiak sosem veszitek észre az ilyesmit! — Ida szét akarja rombolni a mi barátságunkat, téged pedig önmagának szeretne megkaparintani! Közénk szeretne állni! Egy ilyen bestia!

Egyre erősebben esett. Összébb kellett húzódniuk a kis ernyő alatt.

— Különben is Idának nincs semmi emberismerete! — folytatta Magda dühösen. — Hogy is tehet ilyen kijelentést!

Pali csodálkozón nézett a lány kipirult arcába:

— Hiszen az előbb te is ezt mondtad! . . .

Magda idegesen felnevetett:

— Ó, én ismerem az ilyen női cselfogásokat! Ida szeretne elidegeníteni bennünket egymástól! Vagy talán már történt is köztetek valami? — kérdezte reszkető szájjal.

— Hát nem éppen, — felelt Pali — csak épp hogy megbeszéltük, hogy egyszer elmegyünk együtt a moziba.

— Tudtam, tudtam, hogy megcsalsz!

— No csak mert te nem szereted a sportfilmeket. Megaztán . . . mert hiszen mi nem illünk egymáshoz . . .

Magda szemében könnyek csillantak meg.

— Szóval ő beszélte ezt a fejedbe, ez a kígyó?! . . . Ó, Palikám, hát már nem emlékszel semmire? Nem esküdtél nekem örök hűséget? Mondd?!

Fejét Pali vállára ejtette és szívettépően zokogott.

Pali nagyot nyelt, majd karját előrenyujtotta.

— Elállt az eső. Nyugodtan lecsukhatod az ernyőt.

— Csak ha megigéred, hogy nem mégy Idával a moziba!

A következő pillanatban ismét felragyogott a nap, — ami nem is olyan nagy csoda áprilisban.

(Németből fordította: *Utas Tibor.*)

EISENHOWER NYILATKOZOTT

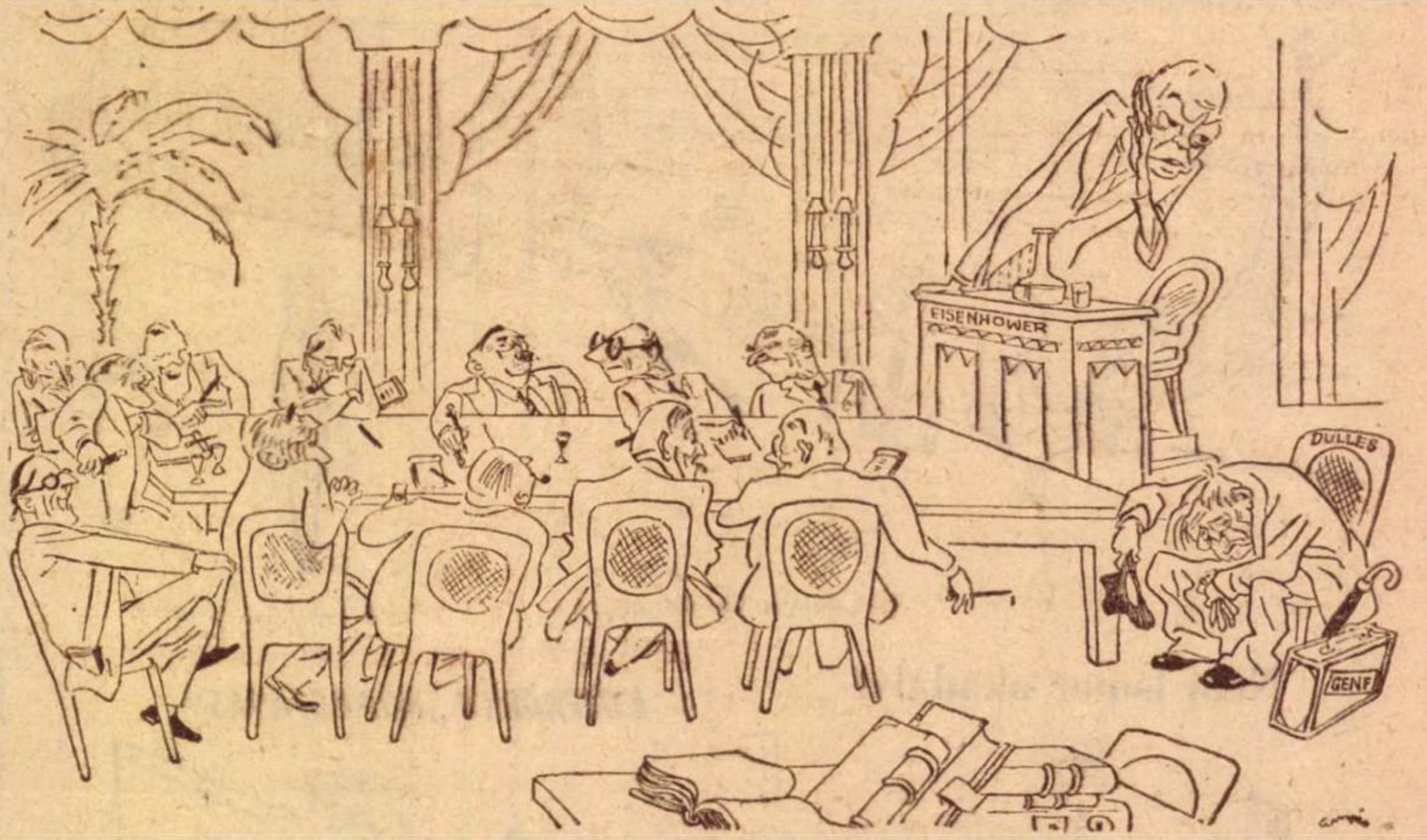

Eisenhower: „Dulles a legnagyobb amerikai külügyminiszter, akire vissza tudok emlékezni." (Súgva) Szedd össze magad . . . Rólad beszélek!

A SZAKÁLLAS TITKA

A szakállast a Gorkij-fasorban pillantottam meg, nem messze a Lövölde-tértől. Az első, vele kapcsolatos gondolatomat körülbelül így tudnám megfogalmazni: Jé! Szakállas ember! Nyomban a naponta borotválkozó világfi tudatalatti irigységével vettem szemügyre. Középtermetű, középkorú, jelentéktelen megjelenésű férfi volt. Ezer és ezer szaladgál az ilyenből Budapesten. Vidéken talán még több. Őt azonban dús, fekete szakálla, mely szelíd középarányosnak tűnt egy nyugalmazott tengeri medve és egy aktív pátriárka szakálla között, messze kiemelte a szürke tömegből. Nyugodt, őszinte szemeit egy plakátra függesztve állt néhány percig, majd lassú léptekkel elindult a Körút felé. Megbabonázva követtem. Egyszerre eszembe jutottak a reggeli borotválkozás összes sanyarúságai, az apró, alattomos vágások, csiriz-szerű szappan, keserű csalódásaim a penge-fajtákban, — megannyi fájó emlék.

Vajjon hogyan jutott ehhez a szakállhoz? (Azt egy percig sem tételeztem fel róla, hogy tisztességtelen úton kártyán nyerte). Esetleg üres óráiban, munkaidő után, míg mások dorbézolni mentek, ő otthon elmélyülten szakállt növesztett, s most méltán élvezi szorgalma gyümölcsét. Fantasztikusnál fantasztikusabb ötletek egész sora futott végig agyamon rövid idő alatt. Talán évszázados átok sujtja családjában az elsőszülött fiúgyermekeket egyik ősük félrelépéséért és ő viselheti a szakállát élete végéig, anélkül, hogy személyileg rászolgált volna?

Harminc esztendőt adnék ifjúságomból, ha megvilágosodna előttem a rejtély — gondoltam elkeseredve. Közben vésztjóslóan közeledtünk a Körúthoz. Nincs idő tétovázni. Három percnyi szörnyű lelki tusában legyőztem maradék gátlásaimat és megszólítottam a szakállast:

— Ön ugyebár Körtvélyessy-Krausz festőművész?

— Nem kérem — válaszolta barátságos, oktató hangon. — Én Verőcze Pál halszakértő vagyok.

— Bocsánat kedves kartárs — mentegetőztem. — Ha meg nem sérteném, hogyan jutott eszébe ezt a pompás szakállt növeszteni?

Elgondolkozott.

— Magam sem tudom, kérem. Egyszer régen megnövesztettem, azóta hordom. Már szokatlan volna szakáll nélkül. Így aztán nem is vágatom le.

S ezzel udvariasan kezetfogott velem.

Így lettem gazdagabb egy élménnyel, és szegényebb egy illúzióval . . .

Dalmáth Ferenc

Kedves Ludas Matyi!

A lap ezévi 19. számában megjelent „Halcsák munkakört kap" című humoreszkem megjelenése után, legnagyobb meglepetésemre arról értesültem, hogy Halcsák Teofil (Budapest, I., Apród-u. 10) levélben tiltakozott a szerkesztőségnél az ellen, hogy nevét felhasználták, valótlan dolgokat közöltek róla.

Ki kell jelentenem, hogy még álmomban sem gondoltam volna arra, hogy Halcsák Teofil nemcsak az én fejemben, hanem valóságosan is létezik. Ezek után természetes, hogy nem róla írtam azt, hogy halszemei vannak, még kevéssbé azt, hogy az „Emelőgép- és Gombostűgyár"-ban dolgozott és hogy most a minisztériumban van. Ez csupán a véletlen gonosz játéka volt.

Azért találtam ki ezt a különleges nevet, hogy valaki magára ne ismerjen és íme, hogy jártam! Ezennel megígérem, hogy krokijaimban csak az általánosan ismert Kovács, Kiss, vagy Nagy neveket fogom használni. Esetleg ilyen szürke, semmitmondót:

Szabó László

A régenvárthoz

Hol van, hiszen már elindult felém
S szívébe írva, ott kéklik a címem!
S az ember várja, szomjasan szegény
S a csengőszóra nagyot ugrik szívem!
A távolság nincs ötpercenyi, gyalog.
S ő tudja, hogy én várom étlen-szomjan,
Miért kínoz hát? Milyen gonosz dolog
E szörnyű kérdés, vajjon közben hol van?
Egy hétig jön-jön, akár egy csiga!
Vagy hazudik, és közben talán másé?
S nem használ semmi, telefon, ima,
Hirtelen ivott nyolc-tíz dupla kávé
Az idő nem lesz ettől rövidebb,
Nem gyorsul meg az óráknak haladta!
Míg jön egy mondat, alig bővített:
A vállalat már rég postára adta.
Hol vagy hát pénz, mely jogszerint enyém?
Mért jössz egy hétig Pestről ide Pestre?
Adj randevút bárhol. Egy háztetőn!
S én kötélhágcsón jövök érted este.

FEDOR ÁGNES

Kulturfront

LÁTOGATÁSUNK SPEJBL ÉS HURVINEKNÉL

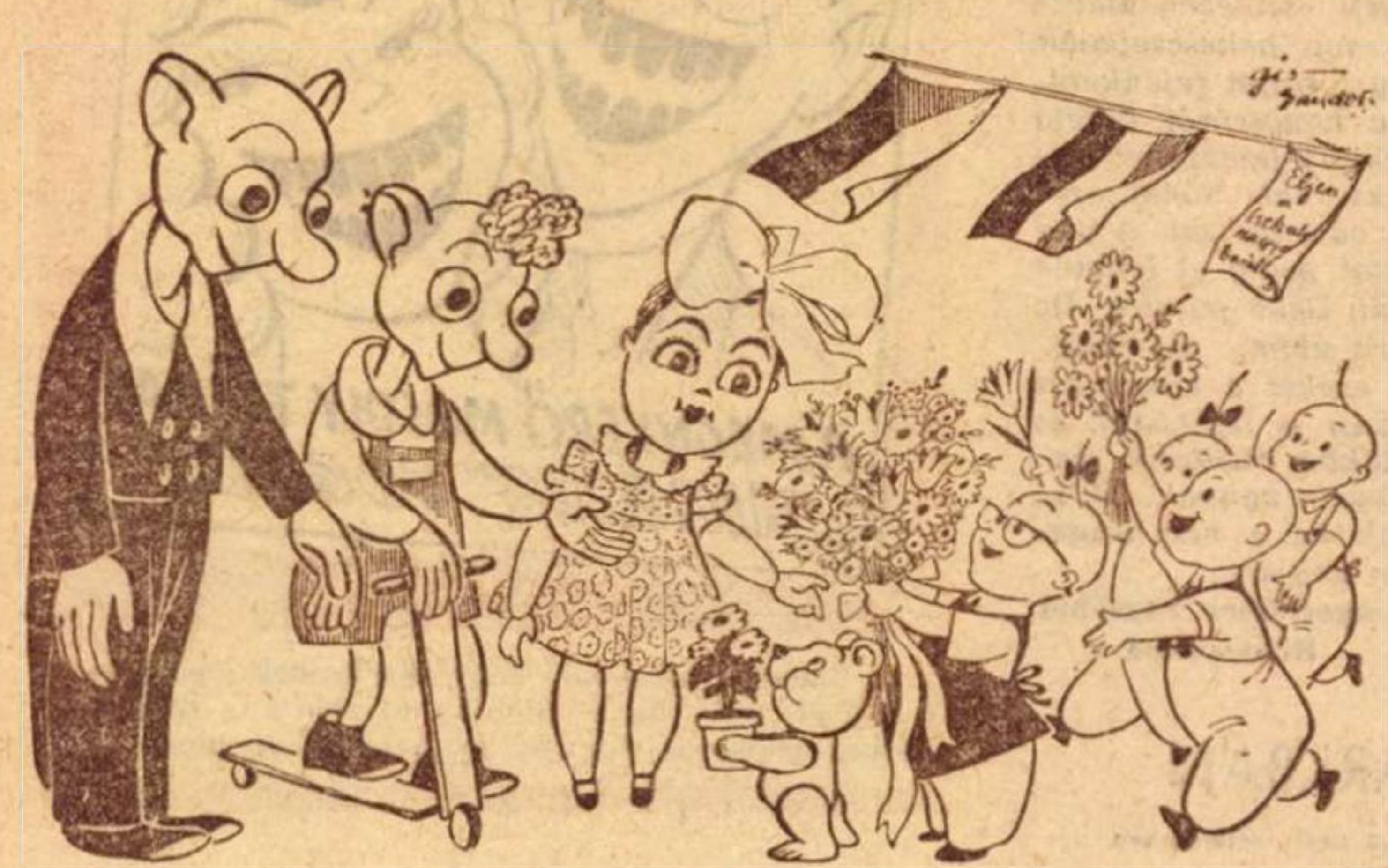

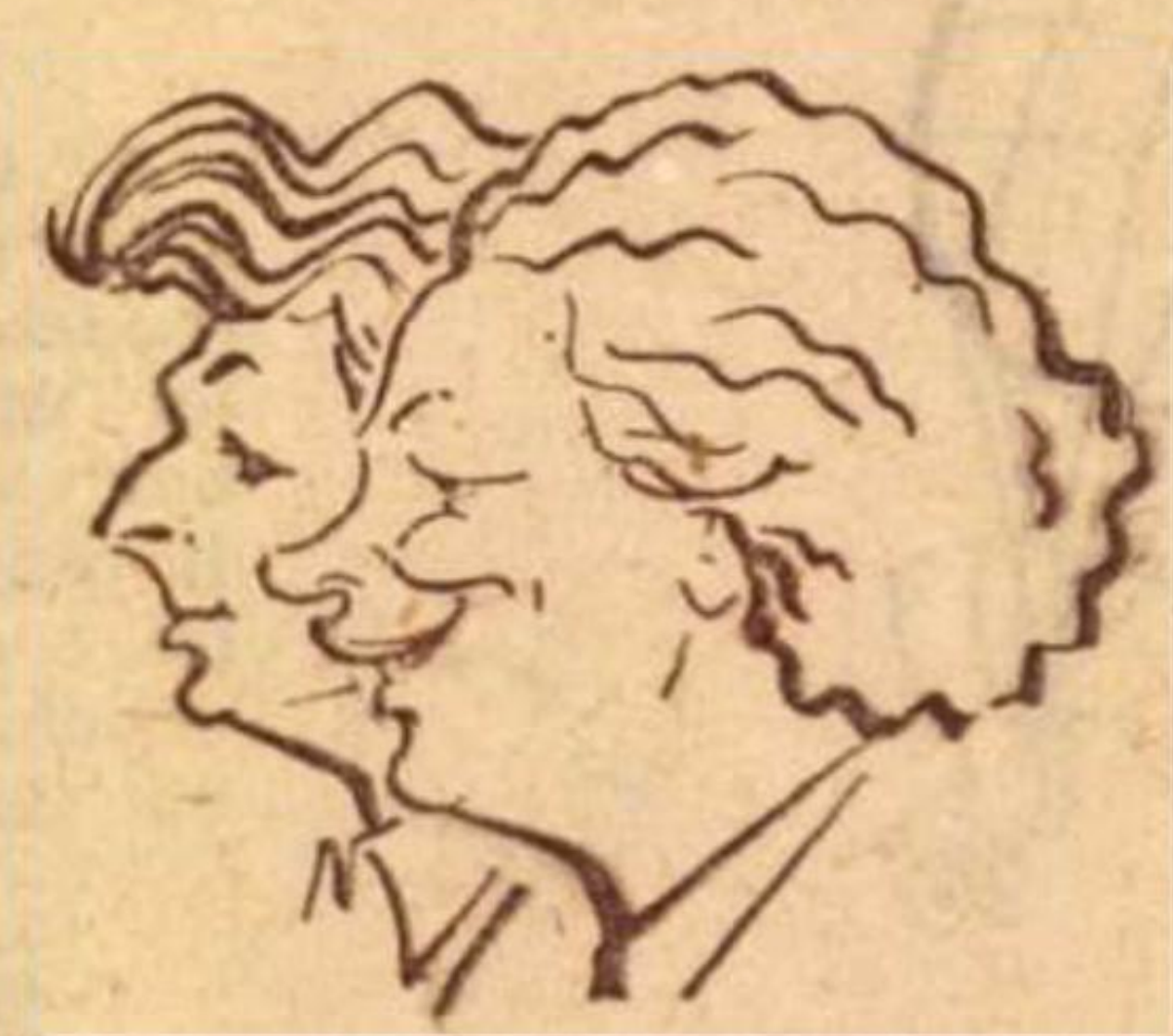

A LEGIFJABBAK köszöntik legújabb kedvenceiket: az óvodás Maneckát, Hurvineket, a kisfiút és szigorú papáját, Spejbl urat, a Csehszlovák Állami Bábegyüttes kedves szereplőit magyarországi vendégszereplésük alkalmával.

BEMUTATJUK Hurvinek mozgatóját, Skupova asszonyt és hangját, Milos Kirschner elvtársat is, aki egyben Spejbl papát is mozgatja. A dolog érdekessége az, hogy a kis Hurvinek-bábu már huszonnyolcéves, viszont Kirschner evtárs még csak huszonhét...

Bemutató a Vidám Színpadon

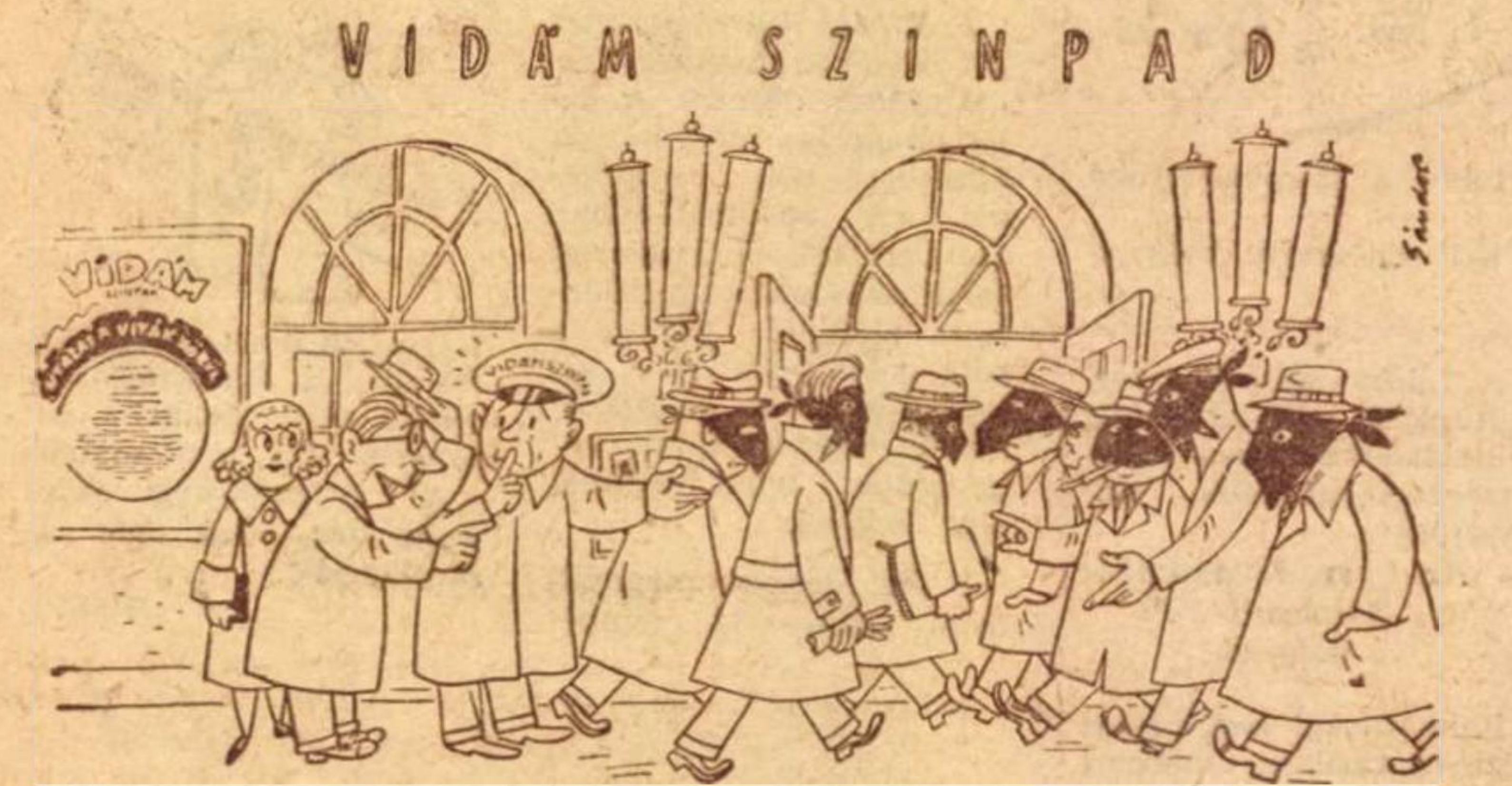

— Kik ezek?

— A szerzők. Ha már a plakátra és a színlapra nem nyomták ki a nevüket, továbbra is meg akarják őrizni az inkognitójukat...

A „gyermekkönyv hete” alkalmából

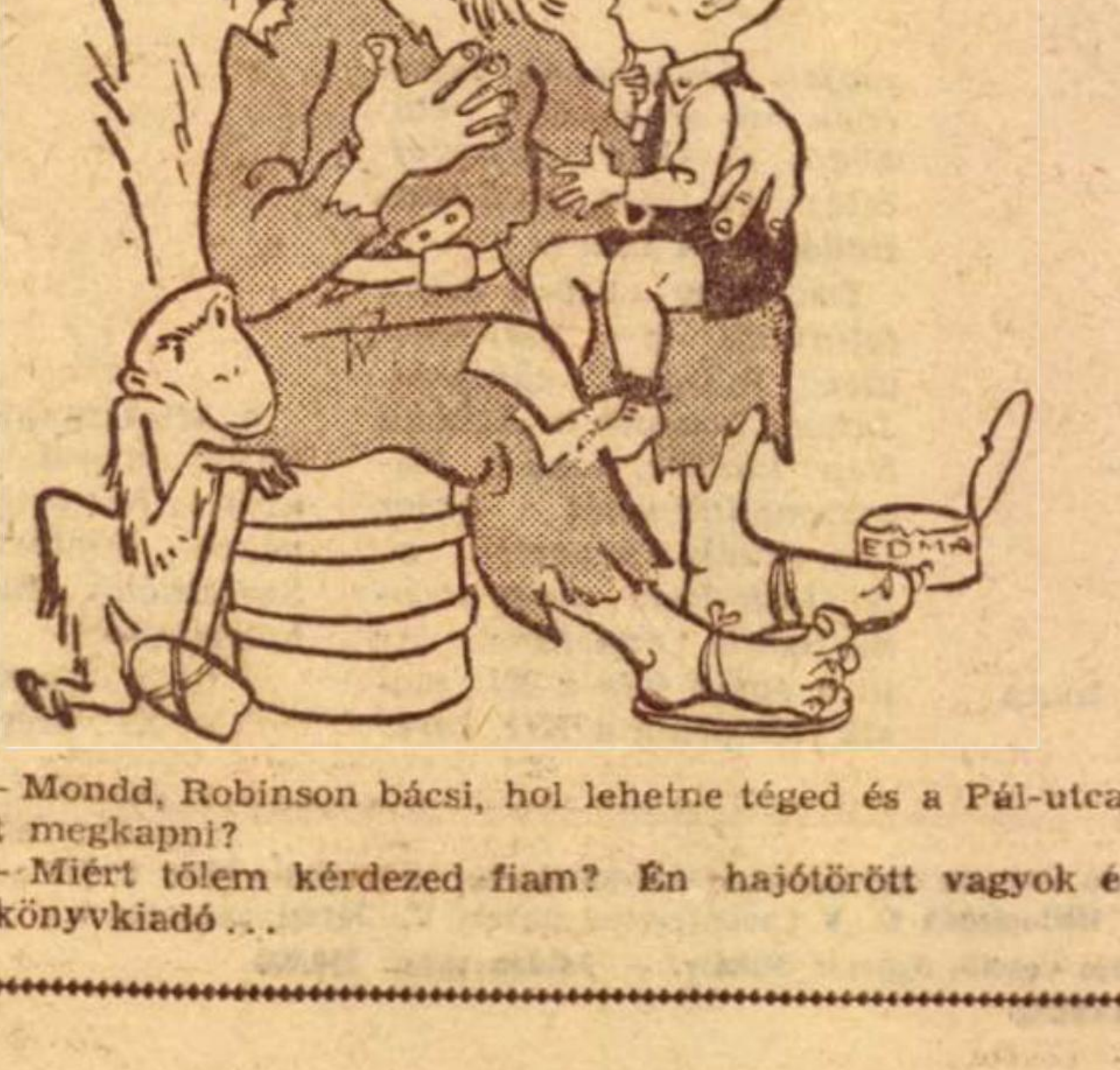

— Mondd, Robinson bácsi, hol lehetne téged és a Pál-utcai fiúkat megkapni?

— Miért tőlem kérdezed fiam? Én hajótörött vagyok és nem könyvkiadó...

A francia kormány nem engedélyezte a szovjet balett-művészek fellépését

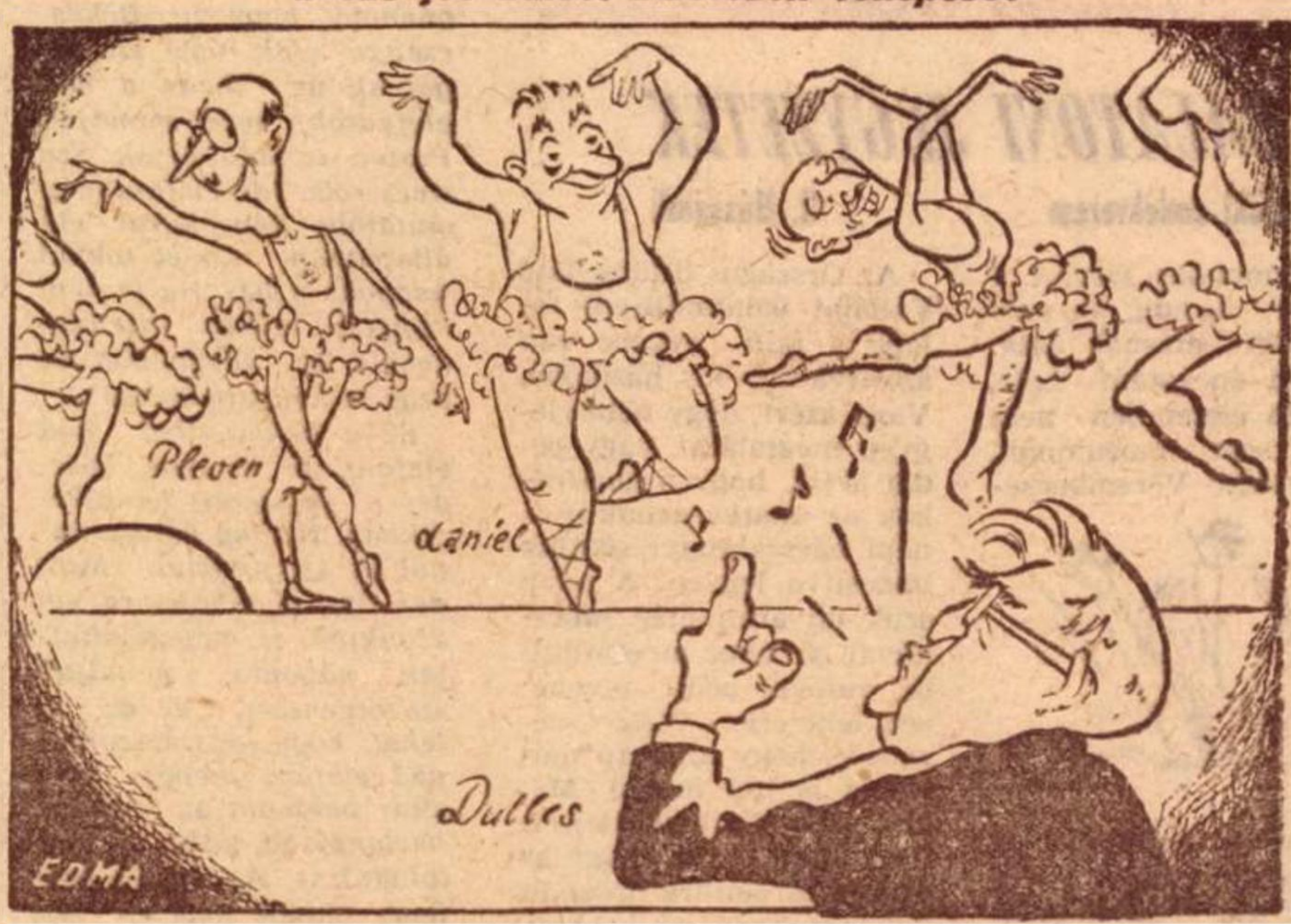

Laniel: Minek ide vendégszereplés? Tudunk mi táncolni...

Mindent mértékkel

Fiatal, népszerű színész-barátommal az éjjel-nappali KÖZÉRT előtt találkoztam egy hónappal ezelőtt. Préselt fejhúst falatozott gondtalanul és időnként — ahogy egy-egy falat lenyelése megengedte — még fütyörészett is. Arca pirospozsgás volt, vonásai kisimultak, egész magatartásán látszott, hogy rendben van a szénája.

— Csak két percem van számodra! — közölte velem. — Rengeteg fellépésem van, úgy érzem, befutottam. Reggel kilenckor a Szinkron-filmgyárban vagyok, utána rádió, aztán üzemi fellépés, Filharmónia, este színház, éjjel rádió és ha még marad egy kis időm, filmezek is.

— Hogy bírod a strapát? — érdeklődtem.

— Strapát? — kacagott fel — mindent mértékkel! Csak jól kell beosztani az időt és mindenre jut. Alvásra, étkezésre, családi életre. Na szervusz, most rohannom kell, Zalalövőn és Ógyallán kell fellépnem!

Szólt és ruganyos léptekkel távozott. Irigykedve pillantottam utána. Ez a töméntelen szereplés megbosszulja egyszer magát — gondoltam.

Barátommal tegnap vetett össze ismét a sors. Alig ismertem rá. Kipihent, rózsás tekintet helyett hamuszürke arcot, réveteg pillantást, ruganyos, délceg alak helyett roskatag aggastyánt láttam magam előtt. Önkénytelenül a szemébe mondtam:

— Na látod, megmondtam, hogy mire vezet ez a hajsza...

Reszketegen fogta meg a karomat és megszólalt:

— Beszélnem kell veled — mondta és egy eszpresszóasztalhoz vonszolt. Elbeszélése nyomán megrázó tragédia körvonalai bontakoztak ki előttem.

— Akkor kezdődött az egész, amikor legutóbb elváltunk egymástól. Valahogy elterjedt a híre annak, hogy mindenütt engem látni, az én hangomat hallani, mindenütt csak én szerepelek, túl vagyok terhelve, túlhajszolnak a munkával. Egymásután hívtak fel baráti hangok külön-külön a rádióból, filmgyárból, a Filharmóniától és közölték velem, hogy a kormányprogramm szellemének megfelelően embertelenség engem így túlhajszolni és egyelőre lemondanak rólam. Egyszerre csak észrevettem, hogy már seholsem szerepelek. Hiába érveltem, bizonygattam, a szemembe kacagtak és azt mondták feddő hangon: Nono, nem szabad ennyire túlterhelned magad, elégedj meg a többi fellépéseddel. És azóta valóban hajszolt az életem, szaladgálok egész nap az egyik helyről a másikra, hogy fellépést szerezzek...

Amikor ideért elbeszélésében, a rádió egyik rendezője lépett az eszpresszóba és tüntetőleg nem köszönt barátomnak. — Talán haragba vagytok? — érdeklődtem. — Dehogyis — legyintett keserűen barátom — csak nem akarta, hogy az üdvözlés viszonzásával is fárasszon...

Tardos Péter

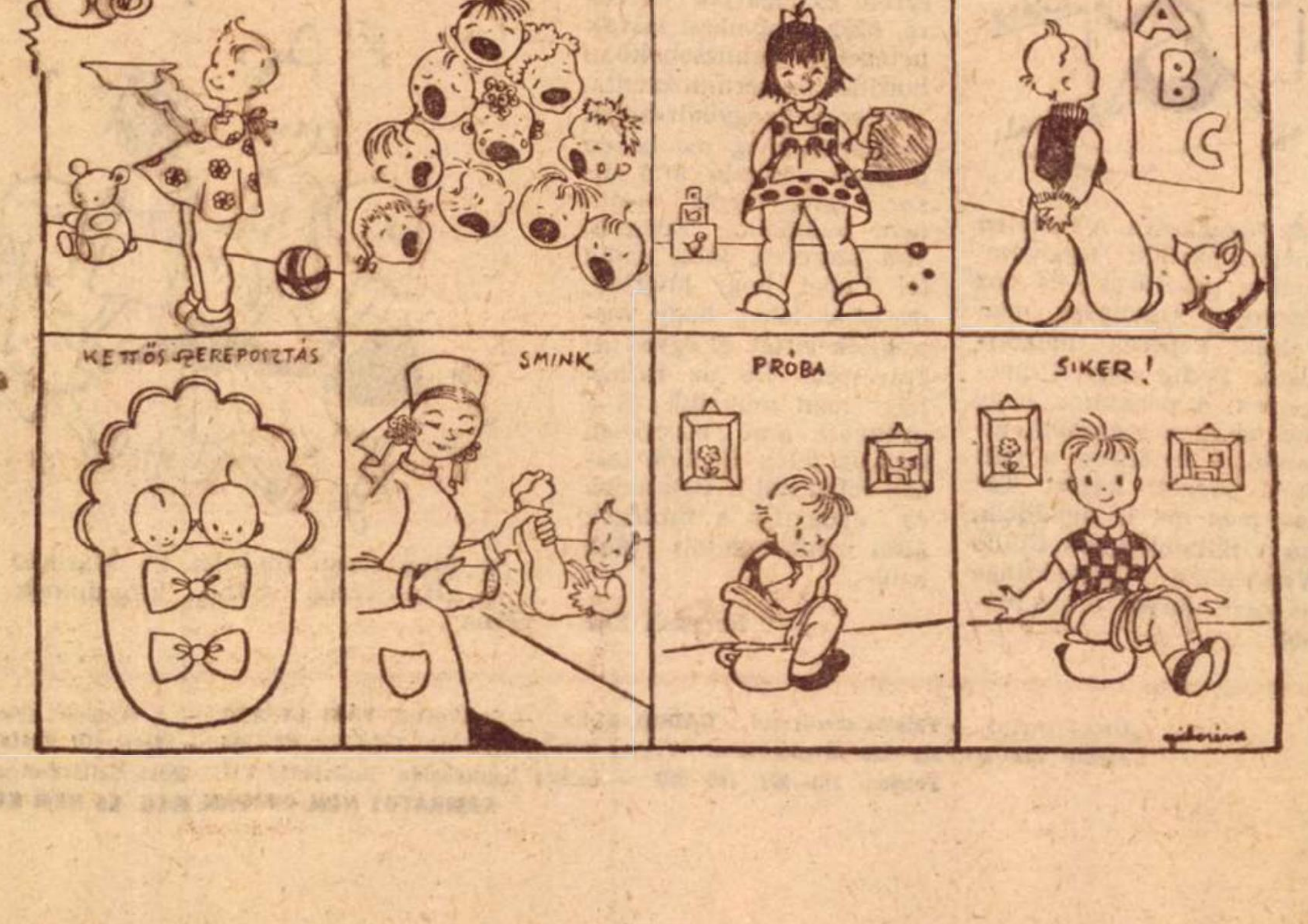

Le a bürokráciával!

BALATONI JEGYZETEK

1. Siófoki emlékverem

A közmondás szerint a verembe mindig az esik bele, aki másnak ássa. Siófokon én estem bele, pedig én életemben nem ástam sem magamnak, sem másnak Verembeesésem okozója az átkozott kíváncsiságom volt. A Váradi Adolf-köz végében megpillantottam egy édes, miniatűr parkot és a parkba pontosan beillő kis emlékművet. Na, mondom, ezt megnézem közelebbről. És elindultam a szépen gondozott, pázsitszegélyű, keskeny úton az emlékmű felé. Alig tettem azonban a járdától egy-két lépést, mikor eltűntem a nem általam ásott veremben, mint az ürge. Még szerencse, hogy nem volt olyan mély, mint egy farkasverem, így a fejem kilátszott belőle és tájékozódni tudtam. Nyomban megállapítottam, hogy a vermet nem nekem ásták, hanem valami vízelosztócsapnak.

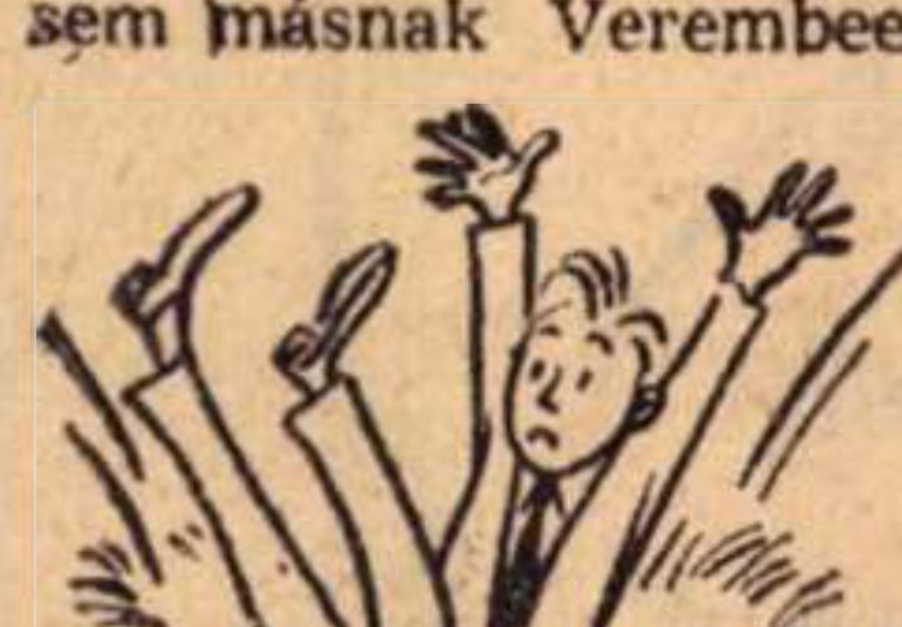

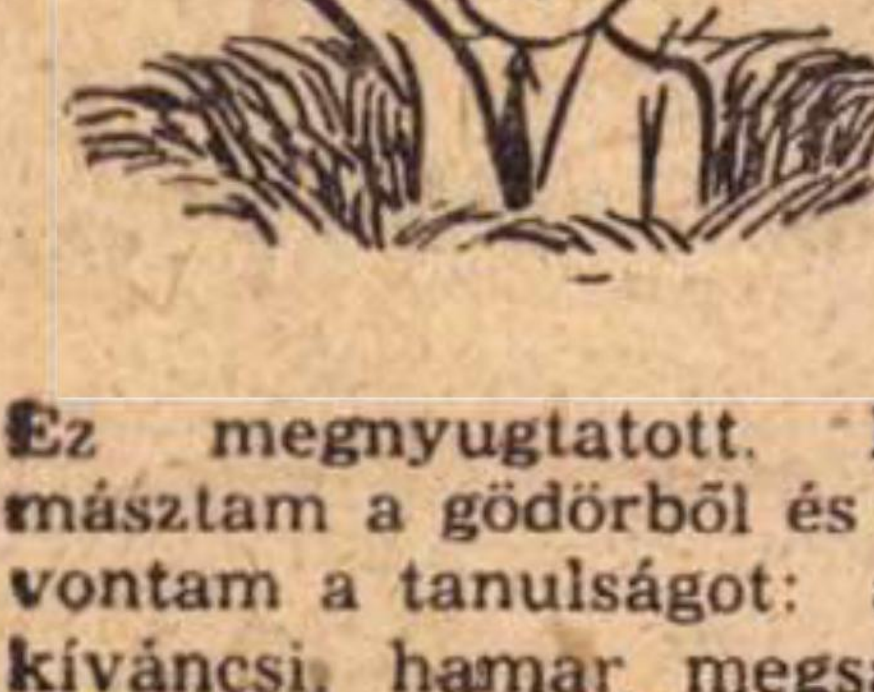

Ez megnyugtatott. Kimásztam a gödörből és levontam a tanulságot: aki kíváncsi, hamar megsántul. Szeretném, ha a siófoki tanács is levonná a tanulságot úgy, hogy a verem is megmaradjon, az üdülő vendég se törje ki a lábát.

2. Pendlizö pénztáros

Május 6-án a déli vonattal megérkeztek Balatonfüredre az első üdülőcsoportok. A vidám és fürge üdülők percek alatt ellepték a füredi üzleteket és mindjárt az első napon bebizonyosodott, hogy az üdülő egyik legkedvencebb helye, a „Kedves" nevet viselő cukrászda, nem készült fel a vendégek fogadására. A hirtelen megnövekedett forgalommal a pénztáros és az egyszem kiszolgáló nem voltak képesek megbirkózni. Pedig nagyon igyekeztek. A pénztáros, hogy mentse, ami menthető, állandóan pendlizett a pult és a pénztár között. Talán még ma is pendlizik, ha a Balatonvidéki Üdülő Vendéglátó igazgatósága fel nem ébredt téli álmából.

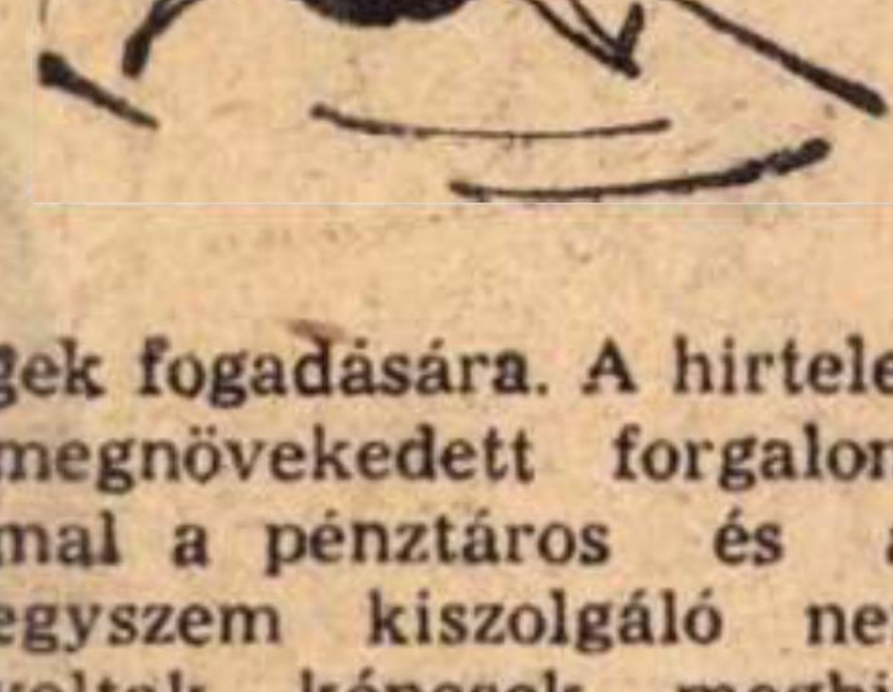

3. Hússámli

Az Országos Üdülőellátó Vállalat balatonfüredi telepe a falu végére van szorítva egy kis házikóba. Vagy azért, hogy nehéz legyen megtalálni, vagy pedig azért, hogy a gondnokok ne unatkozzanak és a napi egészségügyi sétájuk biztosítva legyen. A telep szűk udvarán még talicskával is nehéz megfordulni, autóval pedig egyenesen lehetetlen. Még szerencse, hogy az autó hátrafelé is tud menni. Mégis: ez a kisebbik baj. A nagyobbik baj az, hogy az élelem tárolására használt helyiségek még szűkebbek. És ezt a „szűk keresztmetszetet" hátrafelé se lehet megoldani. A hússzéknek nevezett kalitka, amelynek szezonidő alatt 6—8000 ember húsellátását kell biztosítania, némi túlzással még sámlinak is kicsi. A naponta beérkező húsmennyiségnek csak egész kicsinyke hányadát tudja a szerényen meghúzódó kis jégszekrény befogadni. A többi húst feltornyozzák a jégszekrény mellett, ami meleg időben nem használ a hús minőségének. A kolbászféleségekkel már nincs ilyen nagy gond. Ezek ládában érkeznek és helyszűke miatt egyszerűen kirakják az ajtó elé a legyek legnagyobb örömére. Ha az Országos Üdülőellátó Vállalat irodáiban ilyen szűk lenne a keresztmetszet, bizonyára már régen kibővítették volna.

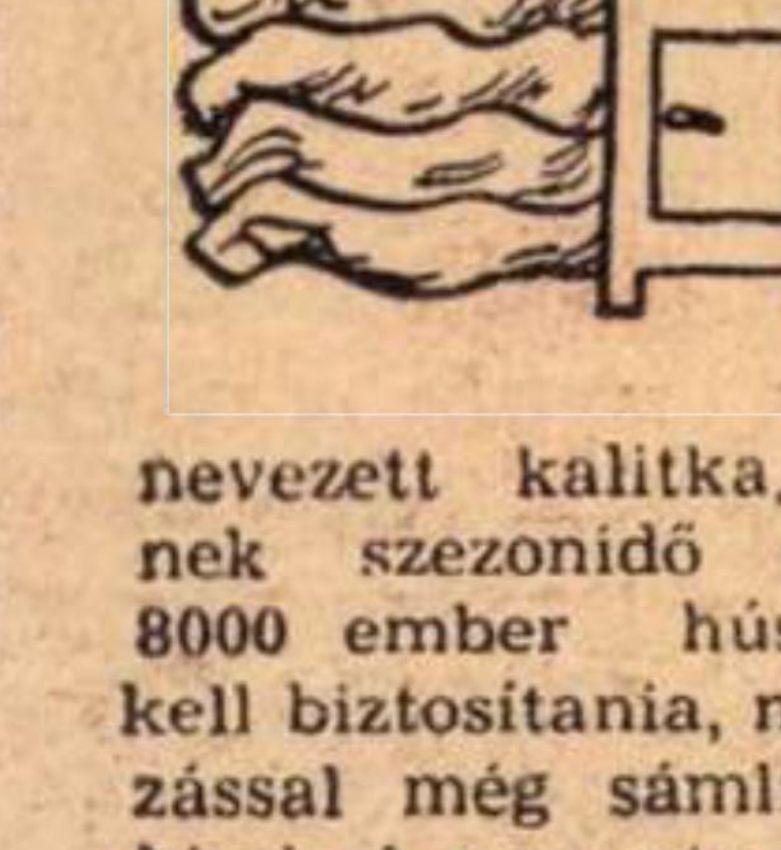

4. Gyógyvíz kút nélkül

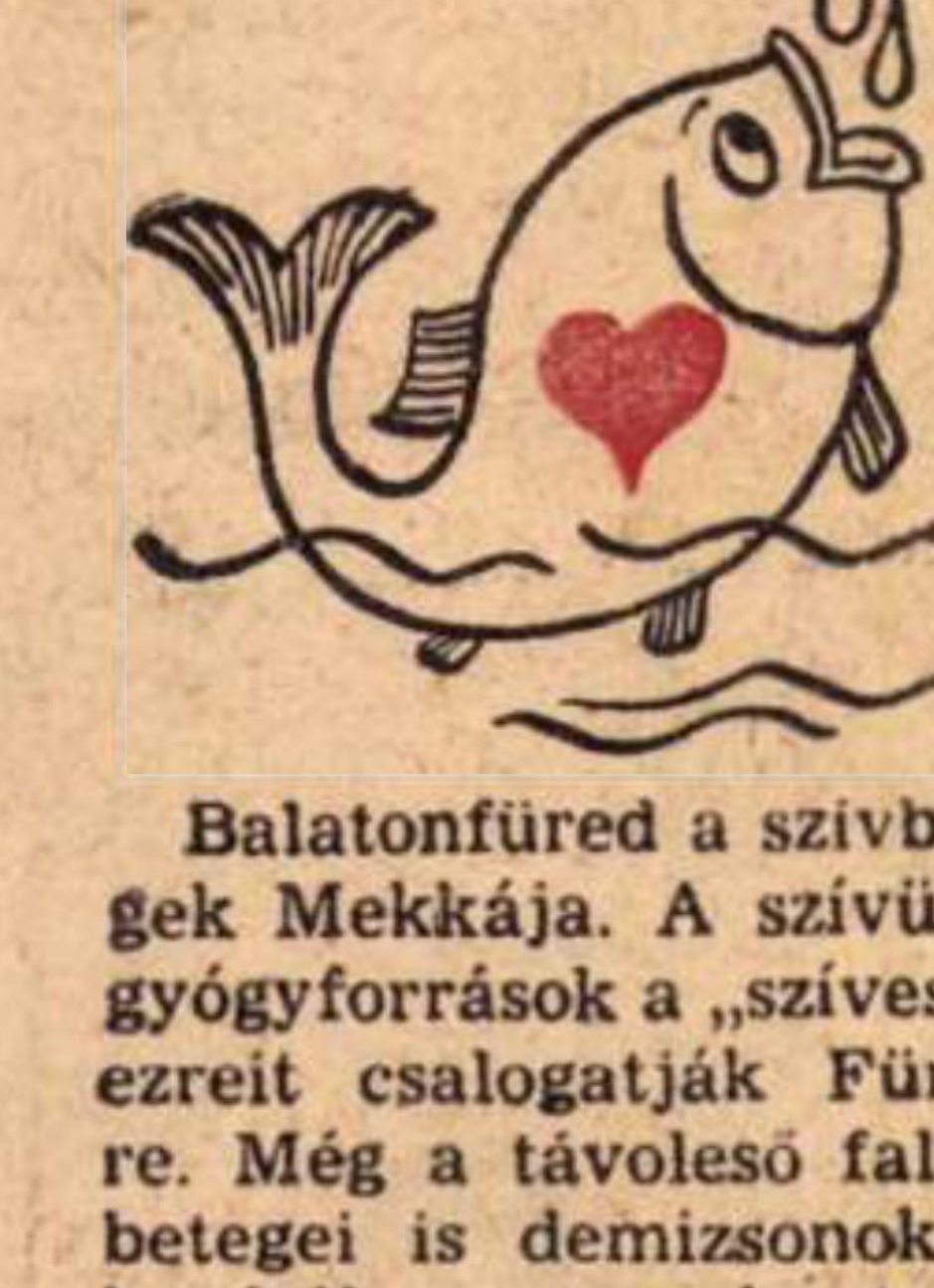

Balatonfüred a szívbetegek Mekkája. A szívüdítő gyógyforrások a „szívesek" ezreit csalogatják Füredre. Még a távoleső falvak betegei is demizsonokban hordták a természetadta, folyékony gyógybalzsamot. Hordanák még ma is, de a park közepén álló díszes gyógyforrás kútja nem működik. Félig le van szerelve, félig pedig fel. Lehet, hogy javítják, de az is lehet, hogy vasgyűjtők vitték el egyes alkatrészeit. De az biztos, hogy nem működik, és a gyógyvíz, ami bőségesen bugyog fel a földből, lassan folydogál a Balatonba és gyógyítja a fürdőzők által megbolygatott halak szívét.

Bernáth Ede

Félünk a nad elefánttól!

Kedves Matyikám, ne gondold, hogy itt Békéscsabán csak úgy szaladgálnak az utcán a nad elefántok, mint mondjuk Pesten az autóbuszok. Szó sincs róla. Ide elefánt még mutatóba sem kerül élő állapotban. Ennél sokkal nagyobb a baj. Ha te nem segítesz, akkor eltemethetjük az idegeinket és vége a nyugalmunknak.

Ez a békéscsabai nad elefánt az utcákon bőségesen felszerelt hangszórókban dühöng változatlanul és szüntelenül. Minden ünnepi alkalomra, sőt azonkívül is megszólaltatják naponta, mondjuk százötvenszer, de az is lehet, hogy kétszázszor. A nad elefánt sehogy sem akar bemenni az oroszlán barlangjába, pedig mi már tolnánk is. Azt kívánnánk hogy onnan soha ne jöjjön ki. Falja fel az oroszlán. De nem megy be. Sohase tudtuk megérteni, hogy egy ilyen nagy állat, mint az elefánt, hogyan tud kibújni az embernek a könyökén. Pedig ott jön ki. Hogy megy be? A hangszóróból. Naponta kétszázszor.

Milyen szívesen áldoznánk mi, békéscsabaiak néhány forintot fejenként, hogy a hangszórót kezelő szervek új lemezeket vásárolhassanak. Sokat, szépet és változatosat. A nad elefántot pedig el lehetne temetni. Béke poraira. De ez csak álom. Azoknak, akik ezeket a lemezeket milliószor is lejátsszák és a fülünkbe üvöltetik, pazar idegeik vannak. Ők se mennek be a nad oroszlán barlangjába.

Ungerleider Erzsébet
Békéscsaba

CSODA A PARKBAN

Kevés az őr a pesti sétatereken

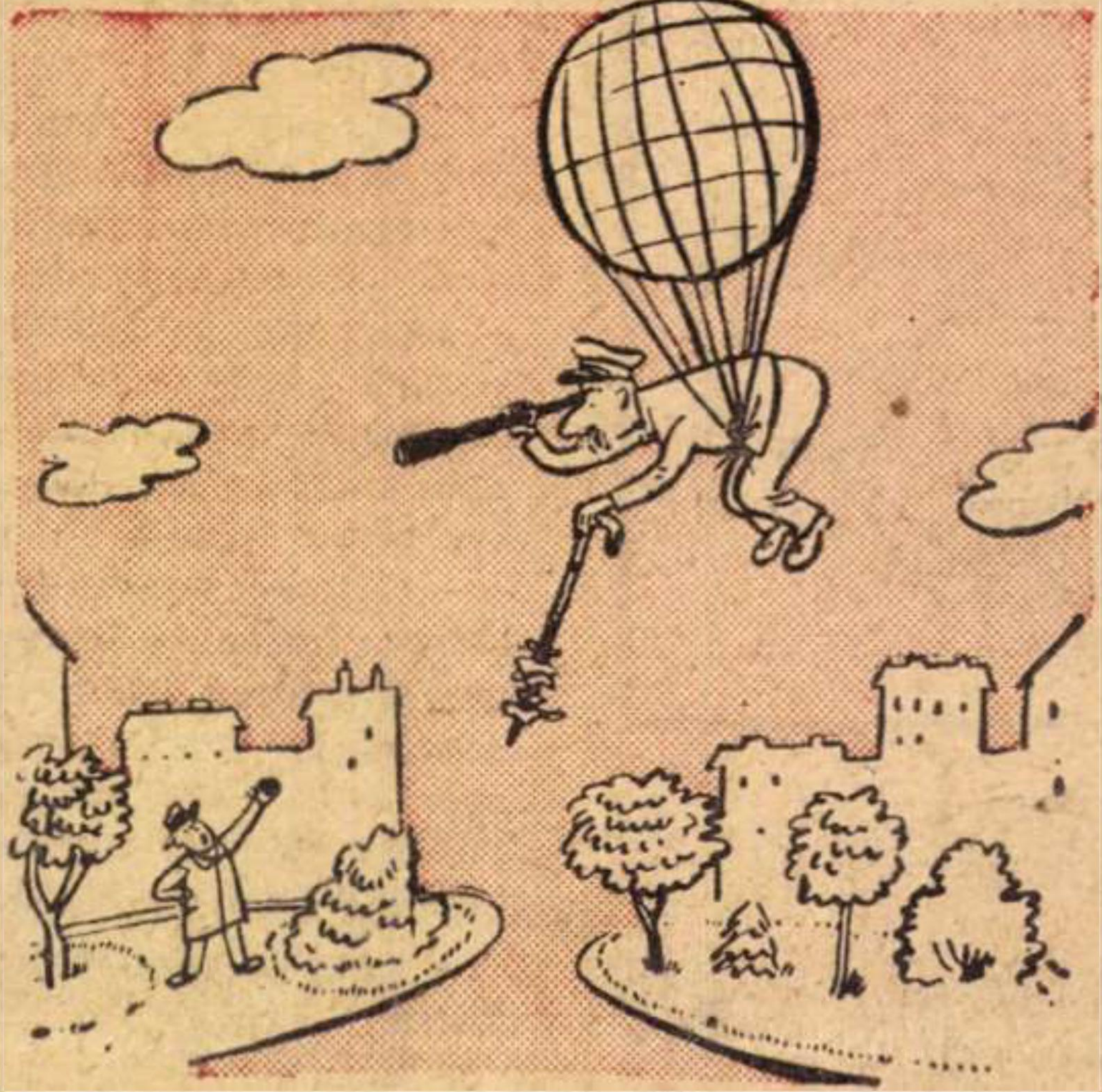

— Mi az, Fazekas bácsi, talán a sztratoszférába repül?

— Dehogy! Három parkra kell egyszerre vigyáznom.

Ludas Matyi elintézte

A Váci Állami Erdőgazdaság elveszett motorkerékpárjával kapcsolatos panaszt kivizsgáltattuk. A motorkerékpár május 5-én Budapesten a Nyugati-pályaudvaron megkerült. Intézkedtünk, hogy a kerékpárt azonnal kézbesítsék.

Magyar Államvasutak
Tőzsér Ernő hiv. vez. h.

A Ludas Matyihoz fordultunk új irodahelyiség kiutalása érdekében. A helyiséget megkaptuk. Köszönjük!

Az I. sz. Földmunkát
Gépesítő V.
dolgozói.

Rokkantsági segélyemet közbenjárásukra március 1-től megkaptam. Köszönöm Ludas!

Kiss Józsefné
Győr

Lánc, lánc, eszterlánc, eszterlánci cérna...

A Röltex-üzletekben ritkán lehet cérnát kapni.

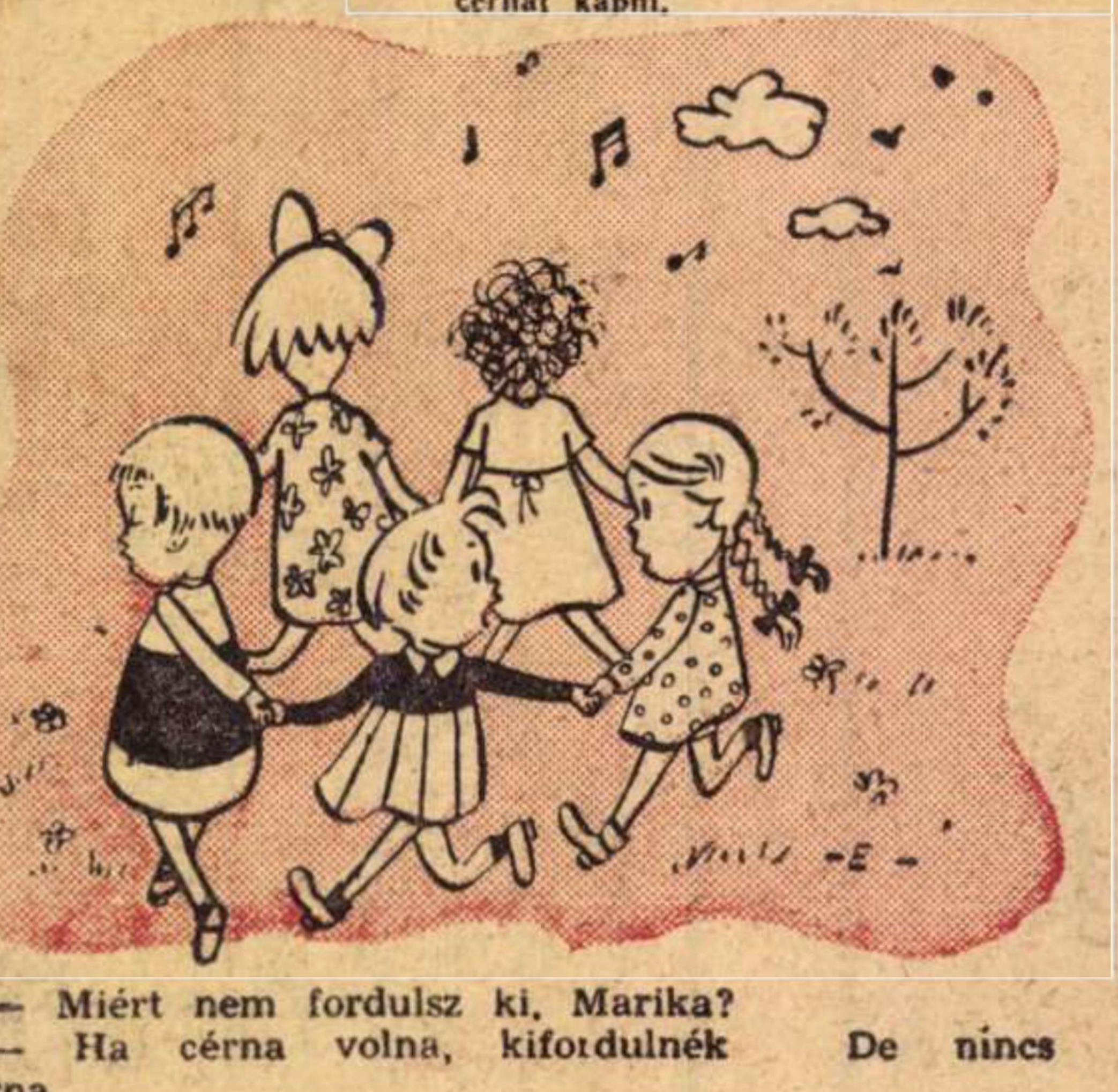

— Miért nem fordulsz ki, Marika?

— Ha cérna volna, kifordulnék De nincs cérna.

Idejében szólunk,

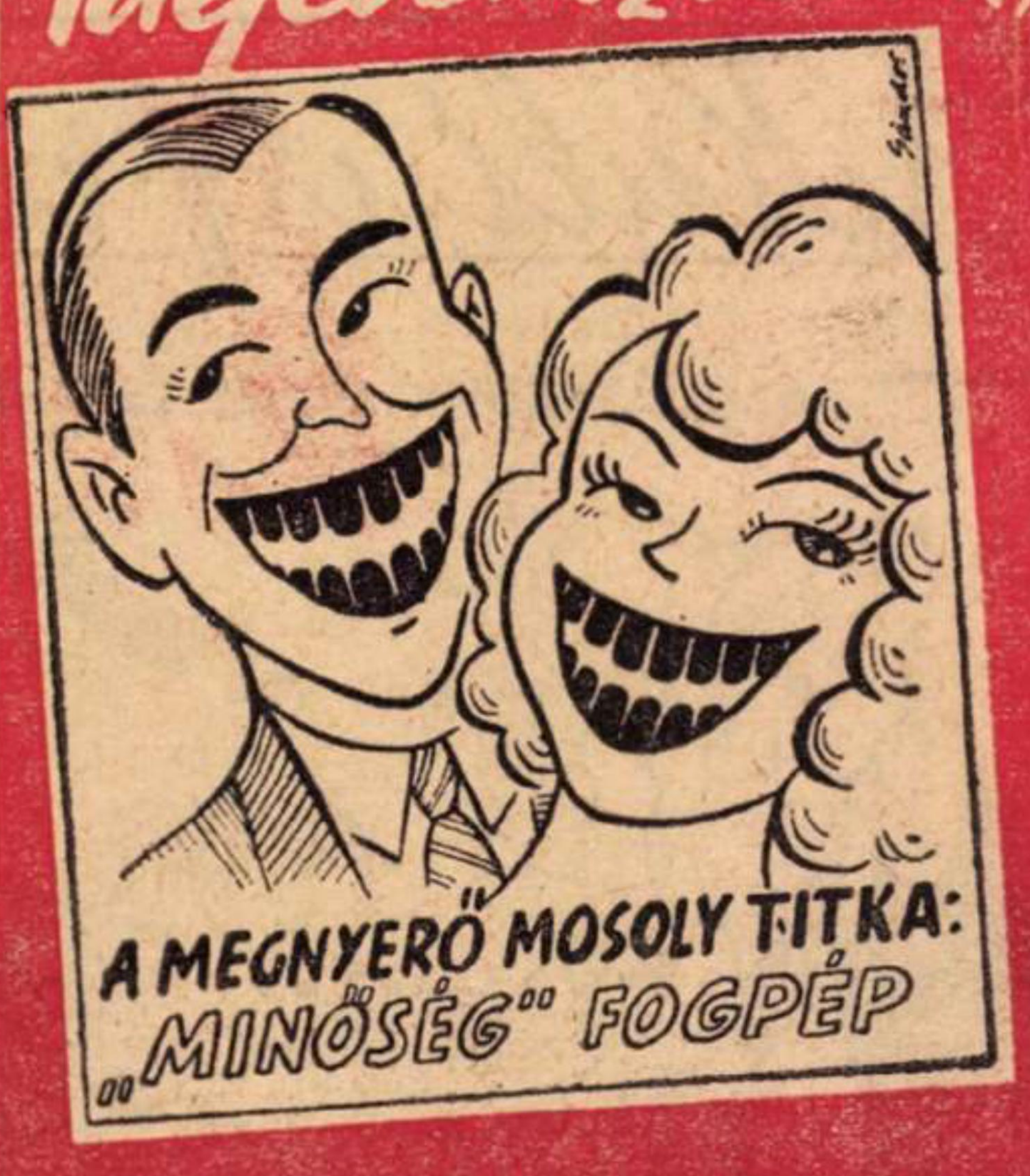

az illatszergyáraknak, hogy készítsenek jobb fogkrémet, mert ha a minőség továbbra is romlik, ilyen plakátok fognak megjelenni az utcán...

SZÉP „MINTA" KIS HIBÁKKAL

A közelmultban megnyílt, nagyon szépen berendezett Lenin-körúti tej- és tejtermék „mintabolt" szorgalmas látogatója vagyok. Szeretem a sajtot... Mint állandó vevő, ebben az üzletben több hibát észleltem.

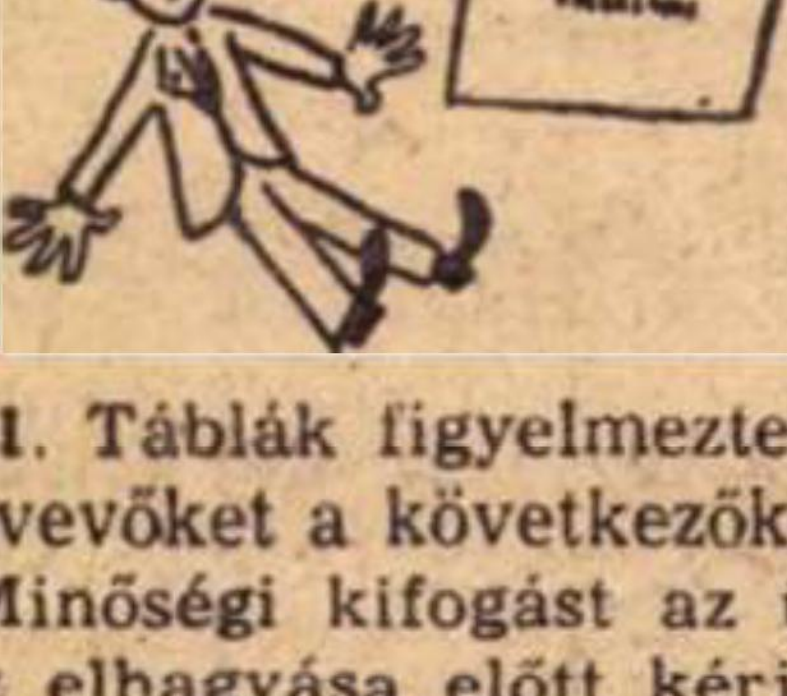

1. Táblák figyelmeztetik a vevőket a következőkre: „Minőségi kifogást az üzlet elhagyása előtt kérjük közölni a bolt vezetőjével." A névelőhiányban szenvedő felszólítás szerint tehát nem szabad mindenfajta kifogást közölni a bolt vezetőjével... A kifogást úgy kell megfogalmazni, hogy irodalmi, választékos, tehát „minőségi" legyen.

2. Az újonnan megnyílt üzlet világoszöld csempéje foltos, tarka. Ki készítette és ki ellenőrizte a minőséget? Néhány hónap alatt ment tönkre!

3 A hatalmas üzlethelyiség két oldalán két úgynevezett fogyasztópult áll, amelyet csak ritkán használnak a vevők. Az eladópult viszont kicsi és előtte állandóan sorbanállnak. Helyes lenne — a tumultus megszüntetése érdekében — ha az egyik fogyasztói pult helyébe eladói pultot tennének.

4. Két tartályban tárolják a tejet. Az egyik tartályra ezt írták: „Fogyasztói tej", a másikra: „Minőségi tej". Tehát a fogyasztói tej nem „minőségi"? A „minőségi" tejet pedig fogyasztók nem vásárolhatják?

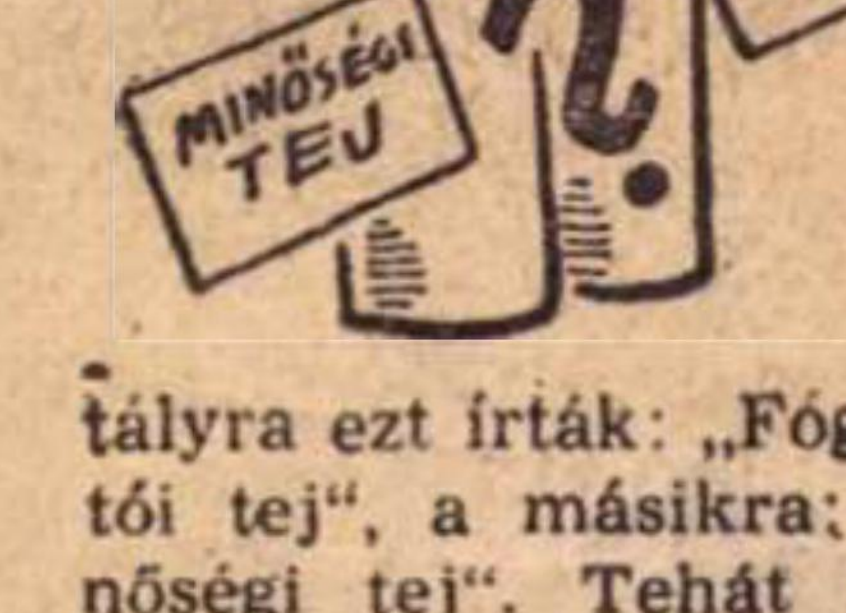

P. L.

Hol lakunk?

Utcánkat valamikor a francia zárdáról Miasszonyunk-útjának nevezték el. A múlt év őszén leszerelték az utcasarki táblákat. Mindnyájan arra számítottunk, hogy az utcát Oleg Kosevoj-utcának fogják elnevezni, mivel évek óta utcánkban működik az Oleg Kosevoj-intézet és ilyen nevű utca Budapesten nincs.

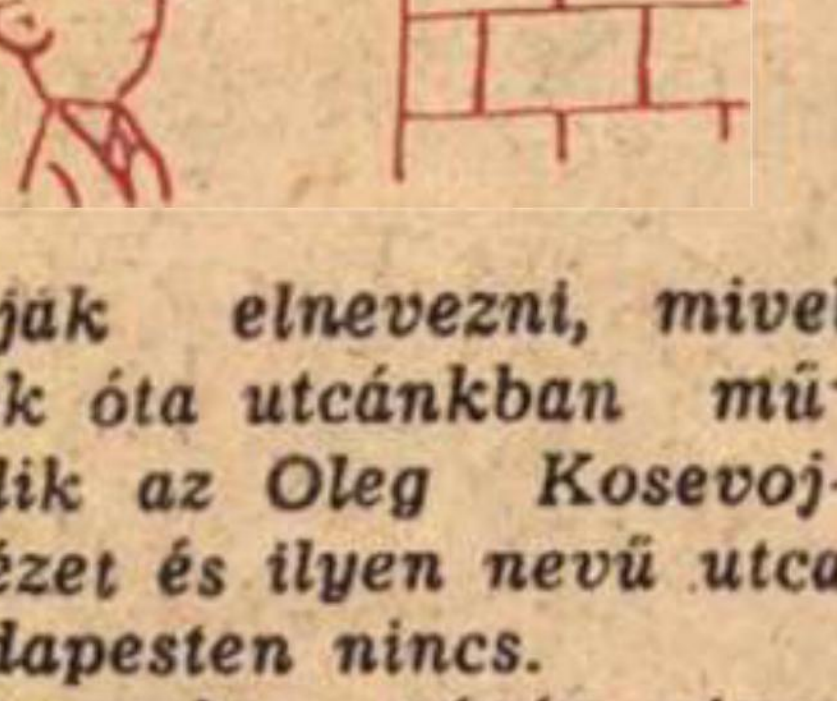

December végén végre felrakták a „Meredek-utca" feliratú táblákat. Január közepén a „Szabad Nép" közölte, hogy a Miasszonyunk-útját Bajor Gizi-útnak nevezték el, Kossuth-díjas nagy színésznőnk emlékére. Az utca egyik fele a XI., másik fele pedig a XII. kerülethez tartozik. A két kerület már igazán dönthetne a Bajor Gizi-útja és a Meredek-utca között. A levelek nagyrészét még mindig a „Miasszonyunk-útjá"-ra küldik — és a posta természetesen kézbesíti, tehát már három neve van az utcánknak. De ez még semmi! Hogy a bonyodalom még nagyobb legyen, az utca hét házán érthetetlenül a Fátra-tér feliratot olvashatjuk.

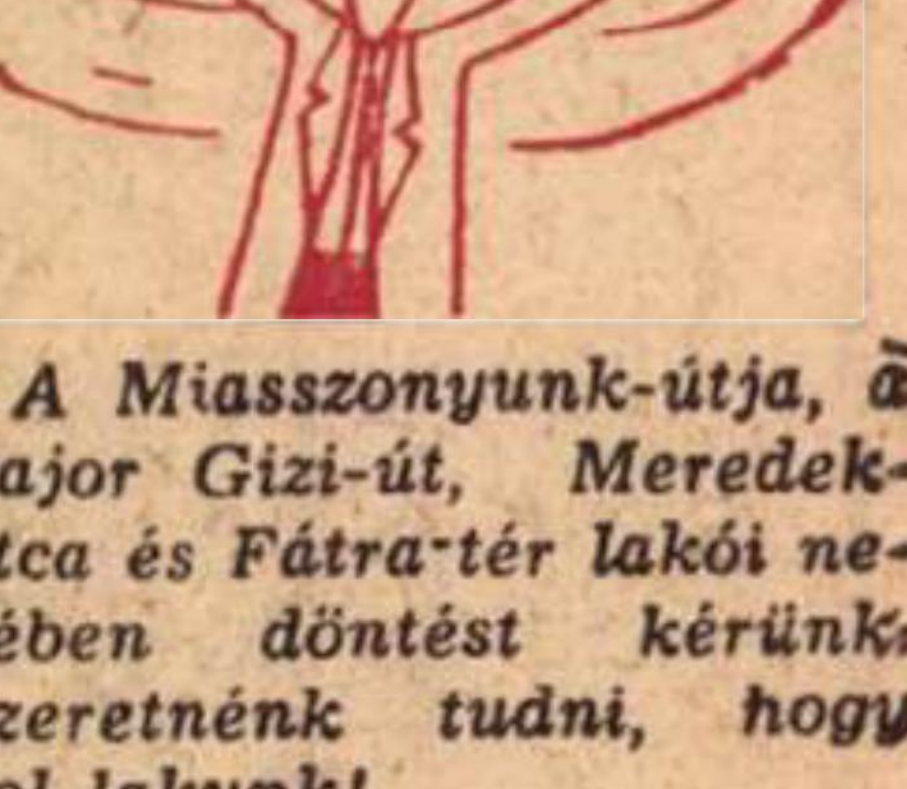

A Miasszonyunk-útja, a Bajor Gizi-út, Meredek-utca és Fátra-tér lakói nevében döntést kérünk. Szeretnénk tudni, hogy hol lakunk!

Hartai Emil
XI., Meredek-u. 22.

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 222—271. 221—293. Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda O. V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1.
Telefon: 183—082. 180—850. — Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 350.000
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG, ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA!